

LJUBAV
STRAST

NATASHA
OAKLEY

*Vjenčanje
u
bijelom*

www.balkandownload.org

znanje

Natasha Oakley
Vjenčanje u bijelom

Prevela s engleskoga
Mirjana Čanić

*Jenny, mojoj urednici.
Bez tvoje potpore i vjere ova knjiga nikad ne bi bila napisana.
Hvala ti.*

PRVO POGLAVLJE

Freya je potisnula psovku koja joj je lebdjela navrh jezika i ponovno zazvala, očima upijajući gomilu starih kauča i komoda. »Hej?«

Još uvijek nije bilo odgovora. U golemom se zdanju nije čulo ništa osim lupkanja njezinih potpetica po betonskom podu. »Gospodine Ramsay? Ima li koga?« Zastala je i osvrnula se, gledajući po aukcijskoj kući.

Uzdahnula je i okrenula se kako bi ponovno pogledala dugačke redove vitrina do vrha pretrpane svakojakim sitnicama. Gdje su svi? Mjesto je bilo sasvim napušteno.

Freya je zabila šake dublje u džepove svoje jakne od ovčje kože i stala tapkati u mjestu ne bi li vratila toplinu u nožne prste. Bilo je suludo ovako voditi tvrtku. Morao je postojati netko čiji je posao bio razgovarati s ljudima poput nje. Vrtar? Zar stvari ne bi trebale tako funkcionirati?

Nije očekivala ništa slično aukcijskim kućama Sotheby's ili Christie's u mjestu poput Fellinghama, ali ovo je bilo krajnje blesavo. Prepuštena sama sebi, otići će odavde - a nasumično prelistavanje telefonskog imenika zasigurno će joj pružiti čitav niz obećavajućih mogućnosti.

Samo što...

Smrknula se, što joj je gotovo bio običaj. Samo što je Daniel Ramsay nekako uspio nagovoriti njezinu baku da je upravo on najbolji izbor. *Proklet bio!*

U posljednjih je dvanaest godina na težak način naučila da je svatko, tko je ostavljao dojam daje »predobar da bi bio istinit«, obično bio upravo suprotan. Nevolja je bila u tome što bi trebalo prijetiti nešto poput Trećeg svjetskog rata da starica o njemu promijeni mišljenje.

Freya je izvukla ruku iz džepa i letimice pogledala ručni sat. Gdje je on? Zaista je trebala vidjeti Daniela Ramsaya, procijeniti kakav je tip čovjeka i to, po mogućnosti, bez prisutnosti njezine bake.

Ustuknula je korak unatrag, a noga joj udari o kutiju s kineskim porculanom na podu iza nje. Blago je opsovala i sagnula se kako bi otrešla prašinu s fine crne vune hlača.

Kakvo li je ovo mjesto on vodio? Kakvim god da se pokaže taj Daniel Ramsay, nije imao smisla za posao. Njegova je aukcijska kuća bila pretrpana smećem.

Freya je pogledala naokolo namrštivši nos zbog ustajalog vonja. Vjerojatno je jedva spajao kraj s krajem...

Namrštila se. Nema sumnje da se upravo zbog toga svim silama trudio sprijateljiti s njezinom bakom. Svraćao je na čašicu razgovora i kolač od limuna kad god je imao slobodnog vremena.

Sasvim je sigurno da joj se prilično uspješno uspio uvući pod kožu. Prema bakinim riječima, njegovo se junaštvo protezalo u rasponu od tamanjenja miševa do mijenjanja žarulja. I, dakako, antikviteti. Navodno je Daniel Ramsay znao baš sve o antikvitetima...

Freya je ponovno stala tapkati nogama kad ju je hladnoća ugrizla za nožne prste. Gledajući u bijedne izloške oko sebe, ozbiljno je sumnjala u to. Što se nje tiče, bio je itekako nadaren za pravilno procjenjivanje starice koja se željela riješiti stvari koje nije suviše cijnila, znajući da će mu priskrbiti izdašnu naknadu.

Fiksirala je pogledom zeleno oličena vrata s malim natpisom ured. Još jedanput na brzinu pogleda sat, a potom zaobiđe kutiju prolazeći pored trošnog konjića za njihanje.

Bilo je ovo samo uzaludno gubljenje vremena. Bude li ured otključan, ostavit

æe poruku i zamoliti ga da je nazove popodne.

Nije to bilo savršeno. Nije to bilo ono čemu se nadala. Ali bolje išta nego ništa. Ionako je uvijek postojala mogućnost da se bezrazložno brine. Možda je Daniel Ramsay iskreno uživao u druženju s njezinom bakom i nije imao nikakav skriveni motiv.

Samo što...

Freyine su se oči suzile kad je njezina uobičajena sumnjičavost isplivala na površinu. Samo što je to bilo malo vjerojatno. Nimalo, štoviše. Pokucala je na zatvorena vrata ureda, načas zastavši prije nego što će ih otvoriti. »Gospodine Rams...?«

Njegovo joj je ime zamrlo na usnama dok je pogledom upijala otrcani sag i gomilu... koječega. Nije postojala druga riječ kojom bi

opisala kaotičnu hrpu namještaja i slika kojima je, na prvi pogled, bilo mjesto na otpadu, a ne u aukcijskoj kući.

Što se ovdje događa? Je li ovo neka vrst skladišta za izgubljene stvari? Ili suvremena varijanta posla s prikupljanjem otpada?

Pažljivo je prolazila prostorijom i zastala pored teškog hrastovog stola, jednim dijelom uma nagađajući kako itko može raditi u ovakvom neredu, a drugim se dijelom pitajući bi li neuhvatljivi Daniel Ramsay uopće bio u stanju pronaći poruku u ovom kaosu.

Freya je sporo i ravnomjerno ispustila dah pa povukla torbicu s ramena. Spustila ju je na stol, malčice se trгнуvši kad je telefon na suprotnom kraju počelo zvoniti. Naviknuta preuzimati svoje pozive unutar nekoliko sekunda, stisnula je zube slušajući zvonjavu kako odjekuje putem starinskog razglasa.

Posegnula je prijeko i izvadila kemijsku olovku iz šarene šalice, trгнуvši se kad su vrata ureda snažno tresnula o zid. »Javite se, hoćete li?«

»Ja...«

»Telefon. Samo se javite na telefon!«

Jedan kratki trenutak pitala se nije li se slučajno zatekla usred kakve lakrdije, a onda je slegnula ramenima, prekoračivši hrpu vinilnih ploča i stari gramofon kako bi dospjela do druge strane stola. Zar je uopće bilo važno? Barem će zaustaviti tu paklenu buku koja je odjekivala.

»Aukcijska kuća Ramsay«, izgovorila je u slušalicu očiju uperenih u zatvorena vrata.

»Daniele? Jesi li to ti?«

Teško. Protrljala je oči, a komedija situacije konačno joj je doprla do mozga.

»Žao mi je, gospodin Ramsay trenutačno nije slobodan. Mogu li preuzeti poruku?«

»Reci mu da je zvao Tom Hamber, srce.«

Njezina se desna obrva trznula i ona posegne preko razbacanih papira za drečavim samoljepljivim blokom. U stvarnom bi životu zastala i rekla Tomu Hamberu da ona nije njegovo »srce«. Čak bi mu rekla da, premda *može* prenijeti poruku, to sasvim sigurno ne znači da hoće...

»Jesi li zapisala? Nećeš zaboraviti?«

»Zvao je Tom Hamber«, rekla je suho, nacrtavši kvadrat oko imena koje je napisala. »Mislim da ću uspjeti zapamtiti.«

»Reci mu da moram razgovarati s njime prije podneva.«

Freya je dopisala riječi »prije podneva«, a potom se okrenula začuvši glasan tresak. »Ostavit ću mu poruku«, rekla je u slušalicu. Hoće li je vidjeti, međutim, to zbilja nije bio njezin problem.

»To je to, srce.«

Vratila je slušalicu na kućište, otrgnuvši listić s bloka. U jedno je bila sigurna: nije bilo ama baš nikakve šanse da će pustiti baku da proda bilo što vrijedno putem ove sulude tvrtke. Pogledala je kaos na stolu i čvrsto prilijepila poruku na telefon.

»Hvala vam na ovome.«

Freya se okrenula i zatekla se kako gleda gore u par smeđih očiju Valjalo joj je visoko podići pogled, a kako je imala metar i sedamdeset - u potpeticama i više - nije to često morala činiti.

Zašto joj je to bilo tako ugodno? Vjerojatno je u korijenu svega ležalo nešto duboko frojdovsko. Morao je biti visok najmanje metar i devedeset. Moguće i više.

A te oči... Tamno, tamnosmeđe, i zavodljive da ne povjeruješ.

»Držao sam rub stola i nisam ga mogao pustiti.«

Freya je odmaknula pogled s njegovih očiju i čvršće se omotala u jaknu.

»Dobro.«

»Jeste li preuzeli poruku?«

»Da. Da, jesam. Da.« Kut njegovih usana se iskrivio i ona se lecnula, osjećajući se glupo kao da ju je uhvatio kako slini. »Bio je to Tom Hamber.«

»Ah.«

»Želi razgovarati s Danielom Ramsayem prije podneva.« »Mogu to obaviti.« Najjezivija sumnja prostrijeli joj glavom.

»Ja sam Daniel Ramsay.« Nasmiješio se, a Freya je imala osjećaj kao da gubi tlo pod nogama.

Ovo nipošto nije mogao biti Daniel Ramsay. Po bakinom je opisu zamislila prilično drukčiju sliku. Nekog tko je, sve u svemu, prilično običan. Više...

Pa... manje, iskreno govoreći. Mnogo manje. Ovaj Daniel Ramsay je bio tip muškarca s kojim bi se rado željela probuditi u lijeno

nedjeljno jutro. Pomalo zgužvana i prilično seksi.

»Malo kasnite.« Tada se on ponovno nasmiješio obrisavši ruke o stražnje džepove tamnoplavih traperica, a dojam je time bio još snažniji. »Ne brinite. Dolazim ovamo oko osam i trideset, ali rekao sam agenciji da će devet biti u redu.«

Ispružio je ruku, a ona je automatski ispružila svoju. Njegov je vjenčani prsten zabljesnuo. Naravno da je muškarac koji ovako izgleda zauzet. Uvijek su bili zauzeti - čak i kad su se pretvarali da nisu.

Njome je prostrujao poznati osjećaj nezadovoljstva. Bilo je nevjerovatno koliko je muškaraca govorilo da su rastavljeni dok je jedino što ih je razdvajalo od njihove bolje polovice bila trenutačna zemljopisna udaljenost.

Bila je toliko umorna od toga. Umorna od igrice.

Daniel se nagnuo i otvorio donju ladicu stola. »Ovdje mi je ključ od unutarnjeg ureda. Pokazat ću vam gdje sve stoji, a onda moram otići do farme Penry-James.«

»Ja nisam...«

Uspravio se. »Koji vam je dio nejasan?«

»Sve mi je savršeno jasno, ali mene nije poslala nikakva agencija.«

»Ne?«

»Samo sam potencijalna mušterija.«

Prošao je rukom kroz tamnu kosu. »Kvragu, oprostite! Mislio sam...«

»Da sam netko drugi.« Nije trebala imati inteligenciju jednog Einsteina da to skopča. Blijeda joj je utjeha bila spoznaja da nije imao namjeru i dalje tako traljavo voditi posao.

Iznenadan smijeh zabljesnuo mu je u očima, a ona se opirala naletu privlačnosti koja joj se kovitlala duboko u truhu.

»Znači, ipak niste ispomoć. Možda da počnemo ispočetka?«

»Možda«, promrsila je osjetivši se neobjašnjivo čudno kad je njegova šaka drugi put obuhvatila njezinu. Imao je lijepe ruke, primijetila je. Snažne, s uredno oblikovanim noktima. I glas zbog kojeg je imala dojam kao da je upala u bačvu čokolade.

Ali zauzet je, podsjetio ju je logični dio njezina mozga. I očito tip muškarca koji je, osim ako nije vrebao njezinu baku, zasigurno izvlačio najbolje iz svake prilike.

»Sigurno ste pomislili da sam lud. Je li Tom rekao što želi?«

»Ne, nije.«

»Vjerojatno je zvao zbog kviza idućeg mjeseca.« Osmijeh mu se raširio, a njoj je želudac poskočio. Beznadno. »Onda, ako niste iz agencije, kako vam mogu pomoći?«

»Ne radi se o meni. Nego o mojoj baki«, rekla je glasa nepotrebno stisnutog dok se borila povratiti svoju uobičajenu staloženost.

Duboko je udahnula pa izdahnula polako i ravnomjerno, promatrajući oblačić pare kako lebdi na smrznutom zraku. »Je li ovdje uvijek ovako hladno?«

»Ljeti nije.« Odmaknuo se i sagnuo kako bi uključio grijalicu. »Tada postane prilično neizdrživo...«

»Sad je neizdrživo!«

Podigao je pogled, a smeđe su mu oči bljeskale zavodljivim smijehom. »Jer se ovdje prozori ne mogu otvoriti«, nastavio je kao da nije progovorila, ne davši se smesti. »Previše puta su prebojani.«

Potisnula je primjedbu da je kvar na prozoru nešto što bi se dalo lako otkloniti. Nešto što bi se sasvim sigurno podrazumijevalo u svakoj normalnoj tvrtki.

»Valjda bih to trebao riješiti.«

»Ja bih riješila.«

Gromko se nasmijao. Freya ga je zaprepašteno pogledala. Prošlo je puno, puno vremena otkako joj se bilo tko usudio nasmijati. Upijala je blijede jantarne točkice u njegovim nasmijanim očima i teško progutala, očajnički želeći da joj grlo normalno funkcionira.

Bio je sasvim neočekivan. U svojoj je mašti imala jednu toliko čvrsto usađenu sliku da joj se bilo teško prilagoditi na ovakav obrat. Zatakнула je pramen kose iza lijevog uha i osjetila kako je nadlaničom okrnula kristalnu naušnicu. Zanjihala se i sudarila s ovratnikom njezine jakne.

»Kako mogu pomoći vašoj baki?«

Freya je trepnula. »Ima nekoliko predmeta koje bi željela prodati, i voljela bih da ih netko stručno procijeni.«

»Možete li ih donijeti ovamo?«

»Ne baš. U pitanju je komoda, blagovaonički stol...«

»Onda ću otići do nje.« Spretno je prošao mimo hrpe kutija i sjeo za teški stol, uzevši kemijsku olovku iz iste otkrhnute šalice kao i ona

maloprije.

»Danas, ako je moguće.«

Kimnuo je, držeći kemijsku. »A vi ste?«

Freya je oklijevala. Nije bila sasvim spremna da mu to oda. Ne sasvim. Tri dana u Fellinghamu i već joj je bilo dosta reakcija na njezino ime. Po načinu kako bi se svakome visoko podizale obrve mogla je samo pretpostaviti da je postala dio mjesnog folklora kao i sve ostale izopačenosti.

Nije trebala mariti za to. I nije. Ali negdje, ne tako duboko, bio je zakopan bijes koji je još uvijek kuljao. Grickao je, unatoč njezinu uspjehu koji je uslijedio.

»Moja baka je Margaret Anthony. Gospođa Margaret Anthony.«

Njegove su se zavodljive oči blago suzile. Da nije bila toliko osjetljiva na reakcije drugih, vjerojatno bi joj ovo promaknulo. Moguće čak i trenutak tišine koji je uslijedio. »Što bi značilo da ste vi Freya Anthony.«

»Točno.«

Snažnim je prstima otvorio veliki crni rokovnik i upisao bakino ime na kraju dugačkog popisa. »Čini se da moram doći oko pet. Danas sam malo pretrpan.«

»To je u redu.«

Podigao je pogled, a oči mu više nisu bile nasmiješene. Nešto je u njoj malo uvenulo. Nije ga poznavala, bio je došljak u ovom kraju, a već je imao loše mišljenje o njoj.

Ali opet, jasno daje imao. Što je uopće mislila? Znala je da je zlokobni stroj Fellinghama bio u petoj brzini i nije joj trebalo puno da zamisli stoje morao načuti o njoj.

»Želi li još uvijek prodati one vaze?«

»Promislila je o tome.«

»I?«

Freya je zadržala njegov pogled, želeći ga zastrašiti. Mogla je to. Oduvijek je bila u stanju za takvo što. »Pobrinut ću se da za njih postigne najbolju moguću cijenu. Koliko mi je poznato, neoštećeni par takvih vaza može biti prilično vrijedan.«

»Moguće. Potrebna su vam samo dva kolekcionara koji ih očajnički žele.« Daniel je ustao. »Mislim da bi mogla sigurno očekivati tisuću funti za njih.«

»A u Londonu?«

Slegnuo je ramenima, nimalo se nije dao smesti pitanjima kojima ga je rešetala.

»Vjerojatno i više. Ali internet širi tržište. Strastveni kolekcionari pretražuju internet.«

»Nisam znala da imate svoju internetsku stranicu.«

»U fazi je razvoja.«

»Ali u priličnom začetku«, rekla je prezrivo. »Zato još uvijek nije od bogzna kakve koristi.« Freya je podigla ovratnik jakne i uronila licem u njezinu toplinu.

Nije joj bilo važno što je mislio o njoj. Bila je važna samo njezina baka i poduzet će sve što treba kako ne bi bila povrijeđena ili prevarena. »Reći ću baki da vas može danas očekivati.«

Daniel je kimnuo. »Doći ću oko pet. Što prije budem mogao.«

»Obje ćemo biti tamo.« Kratko se nasmiješila osmijehom koji joj nije dopirao do očiju, prije nego što će uzeti torbu i izići iz ureda.

DRUGO POGLAVLJE

Dakle, to je bila ozloglašena gospođica Anthony. Daniel je promatrao njihanje njezinih bokova dok je odlazila... jer se nije mogao suzdržati. Imala je najduže noge na svijetu. One koje bi se dvaput omotala oko tebe. Potom je osluškiavao zvuk njezinih vrtoglavih potpetica kako lupkaju po betonskom podu sve dok nije sasvim iščeznuo. Zabio je ruke duboko u džepove traperica.

Nije baš tako zamišljao glavnu fellinghamsku lošu curu. Zanimljivo.

Nemarno je odbacio kemijsku olovku natrag u crveno-narančastu šalicu. Ime Freya joj je sjajno pristajalo, međutim. Da je makar i na trenutak o tome promislio, shvatio bi da bi netko, tko je dobio ime po skandinavskoj božici ljubavi i ljepote, trebao izgledati prilično onako kao i ona.

Daniel je među prstima prevrtao etiketu starog bijelog plišanog medvjedića čija je sudbina bila dražba kasnije ovoga mjeseca. Jogunasta unuka Margaret Anthony je morala biti lijepa kako bi opravdala makar i djelić tračeva koje su joj pripisivali.

Nije, međutim, očekivao da će biti tako očito otmjena. Vrag zna zašto. Znao je sve o njezinom Audiju Roadsteru već nekoliko minuta nakon što se njime dovezla u selo. Nije trebao biti iznenađen vješto izvučenim pramenovima njezine plave kose i dizajnerskom odjećom.

»Dan?« Okrenuo se.

»Imamo problem.« Njegov je vratar položio dlan na okvir vrata. »Ona plavokosa bomba želi da se Peteov kombi pomakne. Blokiral joj je automobil.«

»Dovraga!«

»Prilično je izričito to zahtijevala.«

»Kladim se da jest.«

Vratar se nacerio. »Rekao sam joj da je vozač otišao na doručak i da se neće vratiti barem još dvadesetak minuta, ali nju to ne zanima. Kaže da je moje vrijeme možda bezvrijedno, ali njezino nije. Želi da se pomakne istog časa.«

»Razgovarat ću s njom.«

»Morat ćeš. Samo što nije počela rigati vatru.«

Daniel se nasmiješio. Prizor koji je Bob opisao bio je itekako u skladu s onim što bi očekivao od gospođice Anthony kad se svijet ne bi pokoravao njezinoj volji.

»Ona je jedna od onih koje žele da se stvari dogode jučer, rekao bih.«

»Okej, riješit ću to.« Daniel je bacio pogled na svoj sat i napravio grimasu. Danas je sve bilo naopako. Činilo mu se da je zaostajao od trenutka kad je jutros otvorio oči.

»Zgodna ženska, nije li?«

Da - ako ti se sviđala ona vrst žene koja bi te sažvakala i potom ispljunula.

Izišao je u prednje dvorište, na trenutak zastavši kako bi procijenio koliko joj je blokiran automobil. Blijeda nada da bi je možda mogao navoditi da se nekako provuče još je više izbljedjela kad je shvatio kako je Pete parkirao kombi.

Daniel je krenuo prema njoj. »Žao mi je zbog ovoga.«

»Samo ga pomaknite.«

Osvrnuo se i pogledao Boba. »Vidi možeš li pronaći Petea i uzeti ključeve...«

»Zar nemate rezervne?«

»Zašto bih? To nije moj kombi«, mirno je odvratio opazivši bijesni bljesak njezinih plavih očiju. Zatim se okrenuo prema Bobu. »Mislim da ćeš ga pronaći kod Carla. Ako ne, onda je otišao do onog mjesta pod arkadama na jedan od njihovih obilnih doručaka.«

Stariji je muškarac kimnuo i odbauljao prema Ulici Silver. Iza njega, Freya je ispustila blagi zvuk čistog živciranja.

»Ne bi trebalo potrajati dugo«, pokušao je Daniel. »Želite li pričekati unutra?«

»U čemu je razlika? Tamo je hladno kao i ovdje.«

»Možete se poslužiti telefonom ako morate nekoga pozvati«, ustrajao je.

»Imam mobitel.«

Prilično namjerno pustio je da se među njima razlegne tišina. Može ona biti teška koliko joj drago, ali njega neće iznervirati. Malo kasnije, činilo se kako se odlučila opustiti. Iako je prema standardima drugih još uvijek bila napeta kao puška.

Razmažena, pomislio je, gledajući kako joj mala bora od mrštenja nestaje sa čela. Žena koja je prečesto dobivala ono što želi. Okrenula se na svojim potpeticama tankim poput šiljaka za led i otišla prijeko kako bi se naslonila stražnjicom na niski cigleni zidić iza automobila.

Očima je prelazio po blistavom sivom Audiju o kojem je toliko toga čuo.

»Dobar auto.«

»Meni se sviđa.«

Daniel se nasmiješio. Bio je to »statusni« automobil, nipošto onakav koji bi odabrao da te preveze od točke A do točke B. Bio je to automobil koji bi uvijek bio zamijećen. Pobudio zavist. Morala je to znati. Zsigurno je predvidjela reakcije koje je izazvala kad se njime dovezla u gradić. Čak i u Fellinghamu koji je primao izdašne doprinose od londonskog novca.

Pitao se nije li njoj sve ovo neka vrst igre. Možda joj se sviđala ideja da dojezdi natrag na svoju rodnu grudu i pruži tračerima nešto o čemu će moći pričati?

Jer, itekako su pričali. Sve što bi učinila i rekla bilo je secirano. Kamo god da pošla...

Je li uopće marila?

Daniel je promotrio tamne kolobare oko njezinih očiju i čvrsto stisnute usnice. Marila je. Nije imao pojma kako je to znao s takvom sigurnošću. »Koliko planirate ostati?«

»Nisam još odlučila.«

»Lijepo je kad imaš slobodu izbora.« Daniel je sjeo na zidić pored nje perverzno odlučan da je natjera govoriti. »Planira li Margaret i dalje preseliti u starački dom?«

Zamijetio je kako je blago povila ramena i kratko oklijevala prije nego što je odgovorila: »Vrlo vjerojatno.« Potom: »Znate, zaista ne morate čekati ovdje sa mnom.«

»Nema problema.«

»Sigurna sam...« Prestala je brzo se namrštivši. »Bob, je li?« Daniel je kimnuo.

»Pa, sigurna sam da će Bob uspjeti pronaći vozača te stvari«, rekla je pokazujući na bijeli kombi, »i pomaknuti je odavde barem negdje prije ručka. Vi samo nastavite sa svojim poslom.«

Daniel je protegnuo noge. »Pete je na stanci, tako da ću vam trebati da ga odvezem u rikverc. Osim... ako biste radije sami to izveli?«

»Nije mi to problem.«

Borio se s neočekivanom željom za smijehom. Ona će to učiniti. S vozilom koje nije poznavala i duž uskog prolaza do uličice...

Nekako bi baš to volio vidjeti. Šteta što će joj Bob odbiti predati ključeve. Pete bi ga linčovao da napravi makar i najmanju ogrebotinu na njegovom čedu.

»Pete bi možda imao problem s time. To mu je ponos i dika.«

»Zašto ste mi onda uopće to predložili?« Pošteno. Zašto? Daniel joj je jedan trenutak proučavao lice.

Jer je želio vidjeti prkosni trzaj njezine brade, odlučnost na licu koje je inače izgledalo kao kakav model za porculansku lutku...

Freya Anthony imala je tamnije trepavice od svih žena koje je ikad vidio. Iako, možda su se tako doimale jer joj je koža bila neobično svijetla. Ljubičasti podočnjaci ispod plavih očiju. Inteligentnih očiju. Opreznih.

Ispunjenih bolju.

Prepoznao je to jer je to i osjetio. Uvijek je postojala ta nevidljiva spona među onima koji su poznavali patnju.

Daniel je odmahnuo glavom. Bliskost duša koje su znale da život nije savršen. Nikad ne može biti savršen. A zbog nekog je razloga znao da ova brižljivo upakirana plavuša to shvaća. Zнала je to s onim istim dubokim poimanjem kao i on.

»Ako ćemo još neko vrijeme sjediti ovdje, da nam donesem kavu?«

»Ne.« Onda, kao da se nešto nalik ljubaznosti promolilo iz nje. »Nisam žedna, ali to nije razlog da ne odete i sebi donese kavu ako ste toliko odlučni da me dadiljate.« Ustala je i lupnula čizmom o asfalt.

Danielove su oči odlutale do svijetlosmeđe brušene kože njezinih čizama i nestrpljivog pokreta njezinog stopala. »Nema problema. Onda ću samo sjediti ovdje i čekati s vama.«

»Otkada poznajete moju baku?« Pitanje ga je iznenadilo. Ili, prije, neprijateljski ton. Slegnuo je ramenima.

»Nekoliko godina...«

»Kako to?«

Vratio je pogled na njezino lice, upijajući njezin prodorni pogled. Daniel se naslonio koliko god mu je to zidić dopuštao. *Što je zapravo njezin problem?* Nešto ju je zbilja žuljalo. A to nešto, čini se, bio je on.

Možda je bila samo posesivna? Moguće da nije bila sretna kad je otkrila kako je Margaret barem donekle ispunila prazninu koju joj je ostavila obitelj?

»Margaret se zanima za živote drugih«, polako je rekao. »I ljudi je zbog toga vole.« Promatrao je kako prerađuje tu informaciju - i donosi određeni sud.

Ponovno je pomaknula stopalo i okrenula se tako da joj nije mogao vidjeti lice.

»Kad će više doći taj Bob? Ovo je potpuno glupo.«

»To ovisi o tome koliko će teško biti pronaći Petea.«

Naglo je okrenula glavu, a dugačke su joj se naušnice zanjihale. »Imam obveze.«

Daniel je osjetio kako mu osmijeh krivi kutove usana. Nerazumna i razmažena bile su jedine riječi kojima je mogao objasniti ponašanje Freye Anthony.

Vrlo slično, zapravo, ponašanju njegove kćeri kad bi joj zabranio nešto što su

»svi ostali mogli«. Samo što je Mia imala petnaest godina i time imala bitno bolje opravdanje za ponašanje poput razmaženog derišta nego žena u kasnim dvadesetima... ma koliko bila lijepa.

O, kvragu! Pomisao na svoju kćer natjerala ga je da posegne u unutarnji džep jakne i izvadi mobitel. Zaboravio ga je ponovno uključiti, što je značilo da ga nisu mogli kontaktirati iz škole ako...

Što je mislio time *ako* su ga pokušali nazvati? Kako mu je jutros krenulo, to je bilo neizbježno. Prošlo je nešto više od tri godine otkako je Anna preminula i nikad mu njegova supruga nije nedostajala kao u ovom trenutku.

Anna bi znala što učiniti. Obavila bi jedan od onih razgovorčića između majke i kćeri prema uputama onih knjiga tipa *Kako se nositi sa svojim tinejdžerom*.

Ali Mia se možda ne bi tako ponašala da Anna nije umrla... Daniel je sklopio oči na tu pomisao. Stvari su bile takve kakve jesu. Samo se valjalo nositi s njima na najbolji mogući način.

Nije da je to bio njegov izbor. Ništa nije bilo stvar njegovog izbora...

Ton ga upozori na propušten poziv. Dovraga!

Podigao je pogled, a Freya je nestrpljivo mahala prema njemu. Fatalni osjećaj crne slutnje smjestio se u njemu kad je pritisnuo tipku koja će mu pustiti poruku. Bila je kratka i vrlo jasna. Daniel je prešao rukom po zatiljku.

»Problem?«

Okrenuo se. »Moram obaviti jedan poziv.« Hladni vjetar razbarušio je finu plavu kosu koju je nemarno skupila. Ne bi je smio ostaviti da sjedi sama ovdje i čeka bogzna koliko dugo. Daniel je oklijevao prije nego što su njegovi prioriteti kliznuli u svoj uobičajeni obrazac. »Žao mi je, zbilja moram...«

»U redu je.«

Pokazao je na mobitel. »To je škola moje kćeri.«

»U redu je«, ponovila je i prvi put je iz njezinih očiju iščeznuo onaj tvrdi, ratoborni pogled.

Bila je to toliko dramatična promjena da mu je sasvim zaokupila pažnju.

»Ako moram čekati dok Peteu ne završi stanka, onda mi nema druge.«

Daniel je proučavao njezine oči, tražeći nekakvo objašnjenje za tako naglu promjenu ponašanja. »Ja ću...«

»Vidimo se u pet«, dovršila je umjesto njega okrenuvši se kako bi se udobno smjestila na zidić.

»Hvala. Zbilja to cijenim.«

Freya je sjela na mjesto vozača i nagnula se kako bi otvorila pretinac i izvadila balzam za usnice.

Nije ovo dobro izvela. Ama baš nikako. Ne samo da nije zapravo bila u stanju procijeniti kakav je tip čovjeka bio Daniel Ramsay, nego je vjerojatno učinila više štete nego dobra. Nakon što je svjedočio njezinom današnjem ponašanju, vjerojatno je pomislio kako njezinoj baki treba zaštita od nje same.

Ništa u vezi s ovim posjetom nije teklo po planu. Otkopčala je srebrnu ukosnicu i bacila je na suvozačevo mjesto pa prošla prstima kroz kosu. Oko čega se zapravo toliko srdila?

Koliko je znala, Daniel Ramsay je bio ljubazan muškarac koji pokušava voditi malu mjesnu aukcijsku kuću. Doimao se iskreno prijaznim. Na kraju krajeva, koliko bi muškaraca iz njezinog london-skog društva ostavilo sve i odjurilo kad bi primili poziv iz škole svojih kćeri?

Nije trebala dugo razmišljati. Nijedan. Nije poznavala nikoga sličnog.

Snažnim je udarcem zatvorila pretinac. Za sve je bilo krivo ovo nesretno mjesto. Činilo se kako jednostavno ne može obuzdati loše ponašanje. Možda upravo zato što su svi to od nje očekivali? Tko zna kakva je to bila psihologija? Što god bilo, sasvim je sigurno živjela prema njihovim očekivanjima.

Pete, vozač bijelog kombija, prošao je mimo njezinog automobila jedva je i okrznuvši pogledom. Nema dvojbe da će jutrošnja izvedba biti pridodana popisu njezinih navodnih prekršaja. Samo što je jutros ipak bila ponešto kriva.

Freya se ugrizla za usnicu. Zašto je uopće mislila da je povratak dobra zamisao? Okej, mislila je da bi njezina fizička prisutnost mogla prepasti njezinog oca djelotvornije od spoznaje da ga promatra iz daljine, ali bilo je tu još štošta.

Toliko složenih razloga isprepletenih zajedno. Činjenica je bila da čitavo ovo njezino približavanje tridesetoj kao da je vodilo svoj život. Imala je osjećaj gotovo kao da je u životnoj krizi. Barem bi bilo tako da se nije nadala kako će doživjeti više od šezdesete.

Sad je morala nešto dokazati - sebi, ako nikome drugome. Ne kani otrčati podvijena repa u London samo zato što je drugi nisu voljeli. Već je to proživjela i imala je ožiljke kojima je to mogla dokazati.

Ali s povratkom u Fellingham, osjećala je kako joj sude kao i prije. Iskreno govoreći, nije očekivala da će se tako osjećati nakon dvanaest godina. Mogla je osjetiti kako se sve raspada. Sav njezin teško stečeni duševni mir.

Izjave poput: *Izuzetno je važno ne osjećati zaostalu ljutnju prema nikome*, više joj nisu imale smisla. Što joj je to značilo kada se sve raspada?

Bila je ljuta - zaista ljuta. A što je s onim: *Prošlost ne smije odrediti tvoju budućnost?* Nije li joj psihoterapeutkinja tako rekla?

Sve su to bile totalne besmislice. Freya je upalila motor. Očito doktorica Stefanie Coxan nije imala praktično znanje o životu u malom tračerskom mjestu poput Fellinghama.

Jasno da prošlost određuje budućnost. Čak ako i uspiješ podvući crtu ispod ružnih događaja, zaostali će se djelići još uvijek provlačiti i umrljati sve ono što dolazi poslije.

Ubacila je u vožnju unatrag i krenula uskom uličicom, ne zaustavljajući se kako bi analizirala, uputivši se u smjeru Kilburyja. Bungalovi iz poratnog doba još uvijek su stajali na ulazu u mjesto, a nakon njih kuće u nizu iz tridesetih godina 20. stoljeća, mnoge brižno nadograđene do neprepoznatljivosti.

Skrenula je lijevo prema Ulici Church, zatim u drugu ulicu desno u Wood End Road i potisnula val čistog gnušanja kad se iza niza kamiona ukazala srednja škola Kilbury.

Nezgrapna. Ružna. Izgrađena od šupljih cigli negdje u 1970-ima kad je prevladavalo uvjerenje da sve treba biti kockasto i funkcionalno. Usporila je i zaustavila se kad su krupne kapi kiše počele padati po vjetrobranskom staklu.

Nije bilo mjesta na zemlji gdje je bila nesretnija. Što, dakako, nije imalo veze sa školom. Sada, s odmakom, mogla je to uvidjeti. Sve što ju je mučilo dolazilo je iznutra. Ali tada je to bila samo još jedna stvar s kojom se valjalo boriti. Još nešto čega se mogla groziti.

Freya je pogledala na sat i ponovno upalila motor. Nije imalo smisla sjediti ovdje i prisjećati se vlastita jada. Ako se nadala da će ovim umiriti neke stare duhove, varala se. Ako ništa, čini se da se nekoliko njih čak i uznemirilo.

Freya je okrenula automobil i krenula glavnom cestom prema Fellinghamu.

Uključila je brisače i upalila svjetla.

Bilo joj je neobično voziti se ovom cestom. Sve joj je bilo toliko poznato, pa opet nije. Crvena telefonska govornica bila je zamijenjena jednom od onih prozirnih. Gostionica na dnu ulice promijenila je ime iz *Kod fazana* u *Na oranici*.

Ipak, uglavnom je sve ostalo isto.

Vjerojatno školski autobus još uvijek ide istom rutom. Još uvijek polazi u 7 i 25 ujutro s postaje nasuprot garaži, još uvijek ide obilaz-

nicom kroz Westbury i Levingham prije nego što će skrenuti u KilburY.

Usporila je na raskrižju i letimice pogledala ciglenu autobusnu postaju koja joj je bila polazišna točka za bijeg. Nije trebala biti previše dovrtljiva kako bi se iskrala kroz svlačionice, otišla straga do spremišta za bicikle i potom odšetala niz glavnu ulicu do ove autobusne postaje. Odavde je bilo dvadeset minuta vožnje do Olbana i svih mogućnosti velikog grada.

A činilo se da se vremena nisu toliko promijenila. Krajičkom oka opazila je tinejdžericu u školskoj odori kako okreće leđa vjetru ne bi li pripalila cigaretu.

Kad se odvezla do šume Pelham, padne joj na um da bi se možda trebala zaustaviti. No, što bi učinila? Ili rekla?

Ne možeš tek tako pokupiti zalutale adolescente. Protiv takvih su stvari postojale zakonske mjere. A, ako je ta djevojka bila imalo slična njoj u tim godinama, vjerojatno bi je zasula paljbom uvreda zbog miješanja u nešto što je se nimalo ne tiče.

Ali...

Freya je pogledala u retrovizor, blago grickajući usnicu. *Možda bi trebala nazvati u školu?* Dvojila je u sebi otprilike svega trideset sekunda. Nije to mogla učiniti. Bilo bi to poput izdaje. *Solidarnost među sličnima i takve svari.*

Iz daljine je začula usporenu tutnjavu grmljavine. Trenutak kasnije nebo je proparala munja.

Freya je ponovno pogledala u retrovizor, ali već se odvezla predaleko da bi mogla vidjeti djevojinu reakciju na oluju. Dan je bio baš krasan za markiranje iz škole.

Bilo joj je suviše lako zamisliti kako se ta djevojka mora osjećati. I koliko joj je hladno. Freya je blago opsovala i okrenula se kako bi se vratila i provjerila je li tinejdžerica barem okej.

Na idućem križanju izvela je nepropisno polukružno okretanje i vratila se suprotnim trakom. Jedno je bilo ne željeti namjerno dovesti nekoga u nevolju, a sasvim drugo odvesti se i ostaviti ga jadnog i mokrog do kože.

Svjetla automobila rezala su kišu koja je sad padala kao iz kabla. Unatoč tomu, djevojka je istupila naprijed i podignula lijevi palac -

zbog čega je sve zasigurno bilo puno jednostavnije. Usporila je i zastavila se.

»Jesi li u nevolji?« upitala je otvorivši prozor pritiskom na gumb.

»Autobus kasni, a imam dogovor u Olbanu.« Djevojka je povukla dim iz cigarete. »Idete li u tom smjeru? Dobro bi mi došao prijevoz.«

Kiša je ulazila kroz otvoreni prozor, zatamnivši brušenu kožu Freyine jakne. Jedan pogled na djevojku rekao joj je da je ona u daleko lošijem stanju. Njezin svijetlosmeđi kaput bio je natopljen vodom, a kosa, zategnuta unatrag u čvrsti konjski rep, mlitavo je padala niz vrat.

»Kad imaš dogovor?« upitala je Freya u sebi razmatrajući mogućnosti. Sad, kad je bila ovdje, nije bila sigurna što učiniti.

»U dvanaest i petnaest. Nalazim se s mamom u McDonaldsu.«

A ona je u to povjerovala koliko je i željela rupu od metka u glavi. »Mogu li je nazvati? Kako bih provjerila da mi neće zamjeriti što ću te odbaciti?«

»Neće zamjeriti.«

»Svejedno bih je voljela nazvati.«

»Telefon mi je krepao«, rekla je isturivši bradu, a potom odmaknula dugi pramen mokre kose s obraza.

»Možemo se poslužiti mojim.«

»Ne znam joj broj napamet.«

Freyine su se ruke pomakle nad upravljačem. *Kvragu, ovakvo joj se što nikad ne bi dogodilo u Londonu. Ako ni zbog čeg drugog, onda barem zato što je uvijek bila toliko zauzeta da bi primijetila kako nekome treba pomoć.*

Dovraga! Zaista je trebala samo nazvati u školu. Provjerili bi podatke i mogla se mirne duše odvesti natrag u Fellingham.

»Hoćete li me povesti?« Djevojka je povukla još jedan dim cigarete, a onda je bacila na tlo, zgnječivši je cipelom. »Neću pušiti u vašem autu. A imam i plastičnu vrećicu«, rekla je podigavši svoju školsku torbu. »Mogu je prostrijeti preko sjedala ako ste zabrinuti zbog kože.«

Freya je pokušala suspregnuti osmijeh koji joj je zaigrao u kutu usana. Ova je djevojka bila tek početnica u delinkvenciji. Davno u svoje vrijeme, ona sama nikad ne bi izgovorila nešto slično. Bila bi

još odlučnija pušiti samo ako bi pomislila da bi time šokirala, a pomisao o zaštiti sjedala ne bi joj bila ni na kraju pameti.

»Mogu te odbaciti, ali moram nazvati tvoju školu i zamoliti ih da stupe u kontakt s tvojom mamom. Treba mi njezino dopuštenje.«

»Nemojte se gnjaviti.« Djevojka se okrenula prema postaji skupivši ramena na vjetru.

»Znaš da je stopiranje opasno«, pokušala je Freya trgnuvši se na riječi za koje je znala da neće imati nikakvog utjecaja. »Mogla bih biti bilo tko.«

Djevojka joj je dobacila pogled preko ramena. »Ali niste. Vi ste Freya Anthony. Već sam vas prije vidjela.«

»Jesi li?«

»I svi pričaju o vama.«

Ah. Zašto je bila iznenađena? »Mogu li znati *tvoje* ime?«

»Mogu li dobiti prijevoz?« uzvratila je.

Bilo je ovo kao da se gleda u zrcalo. Makar u ono koje ima mogućnost povratka u prošlost. No, bilo je tu još nešto. Izvjestan osjećaj da je već negdje vidjela ovu djevojku. Možda to nije bilo ništa doli aveti njezine mladosti koji su je progonili. I podsjećali.

»Ovdje vani pada kao iz kabla i mokra sam do kože.«

»Ja...« Freya je na trenutak bila ometena jarkom svjetlošću u retrovizoru. Podigla je pogled, a potom se osvrnula dok je srebrni karavan jurio prema njoj.

Djevojka je opsovala, a Freya se okrenula na vrijeme da vidi kako se pognula ne bi li se sakrila. *Koji ...?*

Iza nje, svjetla su se ugasila, a vrata automobila treskom zalupila. Freya se okrenula u sjedalu i gledala, zaprepaštena, kako Daniel Ramsay juri prema stanici.

O... moj... Bože. Neopisivo je sporo kopčala stvari. Nekako joj nije palo na pamet da bi muškarac Danielovih godina imao ovako odraslu kćer. Ali, to je moralo biti to. Svaki obris njegovog tijela urlao je od bijesa.

Njegove su se tamne oči nakratko susrele s njezinima, ali pažnja mu je bila usmjerena na ratobornu tinejdžericu. Fascinirana, promatrala je kako se samouvjereni, jezičava djevojka preobražava u krotku i tihi. Freya je namjerno odvratila pogled i oprezno zatvorila patent na unutarnjem džepu svoje ručne torbice.

Osjetila je neobičan ubod zavisti dok ih je promatrala. Nju nitko nikad nije došao potražiti. Naročito ne njezin tata.

Ama baš nikad. Da jest, to bi joj toliko puno značilo. Da je samo jednom stavio nju na prvo mjesto. Freya je iznervirano protrljala oči. Prošlo je toliko vremena otkako je dopustila da je svladaju ovakve misli. Jer, one nisu bile važne. Više ne.

Njezini su roditelji bili takvi kakvi su bili. Činili su kako su najbolje znali i umjeli, i to je bilo to. Osjećaj da vrijediš mora dolaziti iz tvoje nutrine. Samo, voljela bi kad bi mogla u to i povjerovati... na nekoj drugoj razini osim na onoj razumnoj.

»Gospođice Anthony?« Freya je podigla pogled.

»Je li ovo vaše ili njezino?« Iznenada je upitao glasa prožetog srdžbom, a očiju uprtih u opušak na pločniku.

»Oprostite?«

»Cigareta?«

Glas mu je bio poput čelika... i instinktivno mu je zamjerila. *Ma što si on umišlja? Da joj se može obratiti na takav način?* Letimice je pogledala njegovu kćer koja je natmurena stajala iza njega, i uhvatila molećivi pogled u njezinim očima. No, smjesta je nestao. Jedva ga je opazila prije nego što je iščeznuo. A Freyi nije bilo druge doli odgovoriti na osjećaj solidarnosti koji ju je preplavio.

»Imate li što protiv?«

Njegove su se smeđe oči sasvim suzile. »Zapravo, imam. Ali, ako želite sabotirati vlastitu priliku da doživite starost, neka vam bude.« Okrenuo je glavu.

»Mia, ulazi u auto. Smjesta. Rekao sam, smjesta!«

Djevojka si je dopustila brzi pogled zahvalnosti prema Freyi prije nego što je poslušala naredbu. Bilo je nevjerojatno kolikom je količinom drskosti još uvijek uspijevala zračiti. Čak je i tresak vrata jasno izražavao što misli.

Freya je ponovno pogledala Mijinog oca, osjetivši se pomalo krivom. On je na trenutak zastao, naizgled se pokušavajući sabrati.

»Niste joj nimalo pomogli. Ne znam što to izvodite, ali...«

»Ja...«

»... da je zapravo ušla u vaš auto, ozbiljno bih promislio o tome da vas tužim za otmicu.«

»Ja...«

»Savjetujem vam da ubuduće gledate svoja posla«, rekao je odmaknuvši se od njezinog automobila i uputivši se prema svom.

Freya je sjedila pomalo zgranuta njegovim napadom. Osjećala se kao da ju je verbalno sasjekao. A ljudi su govorili daje *njoj jezik* umočen u otrov.

Ne bih voljela biti u Mijinoj koži u ovom trenutku, pomislila je kad je uhvatila izraz Danielovog lica dok je prolazio mimo nje. Ljubav je skupo koštala, činilo se. Jer nije ni časa sumnjala da je njome bio motiviran.

Svejedno... nije smio onako s njom razgovarati. Polako je posegnula za ključem kako bi pokrenula motor.

Zasigurno je bila riječ o nesporazumu. Znala je zbog njegove današnje reakcije na njezino ime da je čuo nešto o njezinoj prošlosti, ali što je zapravo mislio da je željela učiniti s njegovom problematičnom kćeri? Zar je zbija mislio da se vozikala uokolo kako bi pronalazila otuđene djevojke i pretvarala ih u svoje mini verzije?

Pošto je pokrenula motor, Freya se odmaknula od pločnika. Što prije ode iz ovog bijednog mjestašca, to će biti sretnija.

TREĆE POGLAVLJE

»Je li tvoja unuka ovdje?« upitao je Daniel otresavši kišu s jakne.
»Volio bih s njom porazgovarati ako smijem?«

»Tamo je.« Margaret je kimnula prema vratima blagovaonice.
»Mislim da joj trenutačno nisi najomiljenija osoba.«

»Mogu zamisliti. Smijem li...?«

»Samo prođi«, rekla je uz osmijeh doimljući se kako se iskreno zabavlja.

»Pristavit ću čaj. Zovi ako te bude trebalo spašavati.«

Daniel je krenuo hodnikom, ali nije se usudio proći dalje od dovratka. Freya je bila tamo, umotavajući porculan, naizgled zadubljena u posao.

Stajao je s rukom naslonjenom na dovratok, tražeći riječi koje je znao da mora izgovoriti - i pokušavajući usmjeriti ponešto gnjeva prema Miji, jer ga je dovela u ovu neugodnu situaciju.

Ali, znao je da je bio sam kriv. Dovoljno je vremena proveo tijekom posljednjih nekoliko mjeseci govoreći o osobnoj odgovornosti da zna kako nije smio nikoga kriviti lošim sebe zbog načina kojim je razgovarao s Freyom.

Učinio je to jer je mogao, pretpostavio je. Jer je morao na nekoga svaliti krivnju. Nekoga na kome će iskaliti svoj bijes i frustraciju.

Samo što...

Samo što je - a to je bilo najgore od svega - vidio blago širenje njezinih plavih očiju i u njima opazio bol. Izraz u njezinim očima je bio prolazan i brzo kontroliran. Ali vidio ga je - i zamislio je da bi se isto ovako osjećao da je šutnuo nogom kakvo štene.

Ovdje je bilo dovoljno onih koji su bili spremni zariti nož u Freyu Anthony, a on nije imao namjeru biti jedan od njih. Sad je bila ovdje. I to je bilo fantastično, da se pitala Margaret, a ako je ona bila sretna, on nije imao pravo otežavati njezinoj unuci.

Što je značilo da mora ispraviti pogrešku.

Pokušati. Ovo neće biti lako. Blagi trzaj Freyine glave rekao mu je da je svjesna njegove prisutnosti, ali da mu ne kani izići ususret.

I zašto bi? Zabio je desnu šaku duboko u džep. »Dugujem vam ispriku.«

Freya je nakratko podigla pogled s plastičnog zaštitnog omota koji je rezala škarama. »Točno.« Posegnula je za gornjom šalicom s hrpe sa svoje lijeve strane i pažljivo je smjestila nasred omota.

»Ono što sam vam rekao...«

Jedna se savršeno oblikovana obrva trznula.

»... je bilo... bilo je neprimjereno, i ispričavam se. Bio sam nepošten... i...«

»Nepristojan?« ponudila je ledenog glasa.

Da, dovraga! Bio je nepristojan. Krajnje nerazuman. Daniel je izvukao ruku iz džepa i zario je u kosu. »Iskalio sam bijes na vama i žao mi je. Nisam imao pravo na to.«

Učinio je to. Ispričao se. Najbolje što je mogao a da ne mora objašnjavati svoj odnos s kćeri.

»Ne.«

Bio je zbunjen. Ne, njegova isprika nije prihvaćena? Ili, ne...

»Niste imali pravo«, razjasnila je pomičući prste prema drugoj šalici. »Biste li mi dodali samoljepljivu traku, molim vas?«

Daniel je ušao u sobu i podigao je s ruba stola za blagovanje. Prilazeći joj, zapahnuo ga je miris njezinog parfema, lagan i svjež. Opazio je kako joj u dnu vrata tuče puls...

I najednom mu je bilo važno, zbilja važno, da mu povjeruje. Povrijedio ju je, a imao je taj jezivi osjećaj da je previše ljudi to učinilo.

Zadržao je samoljepljivu traku kad je posegnula za njom i prisilio je da ga pogleda. »Volio bih da sam mogao vikati na Miju, a kako nisam, iskalio sam se na vama. Vi ste mi bili ispusni ventil, ako hoćete.« Iskrivio je usne u bojažljivi osmijeh kad je ugledao tračak razumijevanja. »Zbilja mi je žao što sam onako razgovarao s vama.«

Uslijedio je trenutak oklijevanja, a onda: »Znam.«

Samo ta jedna riječ, ali glas joj je izgubio gorčinu, a suptilna promuklost čini se da ga je ukipila u mjestu. Blago povlačenje kolutića trake vratilo ga je u stvarnost. Progutao je, promatrajući kako otkida nekoliko centimetara trake i obljepljuje smotuljak.

»Jasno mi je zašto ste bili ljuti. Samo, mislim da nisam zaslužila...«

»Ne, niste.« *Zaista nije.*

Ovlažila je usne. »Što se dogodilo s... Mijom? Jeste li je vratili u školu?«

Freyina je briga samo još više pojačala njegovu smetenost. Ljudi su se stalno raspitivali za njegovu kćer, ali nitko nije pitao s iskrenom brigom. Zašto je uopće marila? Po svemu sudeći, suosjećajnost joj nije bila jedna od jačih strana, a nije ni dolazila u posjet Margeret za sve ovo vrijeme otkako je živio u Fellinghamu. A znao je da je njezina baka to očajnički željela.

»Zamjerate li mi na pitanju?«

»Ne. Nimalo. Odvezao sam je ravno onamo.« Daniel je gledao dok je Freya brižljivo presavila kraj samoljepljive trake i vratila je na stol.

Volio bi znati što je natjeralo Freyu na ovaj posjet. Nije se doimala kao osoba koja je željela tratiti vrijeme pakirajući nečije osobne stvari. Možda je Sophy imala pravo misleći da nije imala kamo otići?

Ruke su joj se pomicala kako bi omotale još jednu šalicu u zaštitni omot. Čak je i obavljanje tako priprostog zadatka bilo na neki način egzotično. Kao i njezin prsten. Dok je onaj koji je nosila na palcu, bio više boemski. A imala je i tanašna zapešća koja su ga podsjećala na Annina.

No, tu je prestajala svaka sličnost. Pogledao je u Freyino ovalno lice sa savršeno oblikovanim obrvama i pomno nanesenim ružom za usne. Dvije žene nisu se mogle više razlikovati.

Njegova je Anna bila u potpunosti prirodna, dok Freya nije mogla zračiti većom brigom za svoj izgled. Bila je prelijepa, ali zamišljao je da bi bila još ljepša ujutro kad se probudi - prije negoli se sakrije iza sve te šminke.

Zastao je. Možda se zaista krije. Možda je upravo to ono što je radila. Možda je Freya Anthony bila manje razmažena, a više preplašena.

Bog zna zašto ga je to toliko morilo. Nije mu bila ništa. Ali...

Bilo je nešto neugodno u tim tračevima što su se uskovitlali gradićem posljednjih nekoliko dana. Nešto što mu se nije nimalo sviđalo.

»U školi su brzo uočili njezin izostanak«, primijetila je Freya slažući šalice u kartonsku kutiju pored zida. »To je dobro.«

Daniel je stavio ruke u džepove svojih traperica i usredotočio se na njezine riječi. »Prozivaju je na početku svakog sata.« Ovlaš ga je

pogledala kad je dometnuo: »Nije uobičajeno, znam, ali Mia toliko često markira da je to sad već postala svojevrsna rutina.«

»Zlostavlja li je netko u školi?«

»Ništa takvoga.« *Kad bi barem sve bilo tako jednostavno.* »Nema stvarnog razloga. Barem ne onog koji nam je spremna reći. Imamo izvrsnog defektologa koji nam je dodijeljen, ali čini se da Miju nitko ne može urazumiti. Ne vidi smisao u školi, i to je jednostavno tako.«

»Čaj?« rekla je Margaret pojavivši se iza njih s pladnjem.

Daniel se okrenuo kako bi preuzeo pladanj, a ona je sjela u najbliži naslonjač uz nešto nalik na uzdah. »Moj kuk... što prije odem na tu operaciju, to bolje.«

»Ako odeš privatnom liječniku«, rekla je Freya zamotavši u rolu plastični omot i spremivši ga u kut, »ne bi morala čekati. Stalno ti to govorim.«

»Ne kanim plaćati.«

»Ne bi ni morala. Ja bih platila.«

Daniel je spustio pladanj na stol dok mu je još jedna predrasuda isparila. Koliko je čuo o njoj, nije očekivao bilo kakvu emocionalnu povezanost između Margaret i njezine unuke... ali nedvojbeno je postojala.

Kako je to moguće? Freya Anthony je već odavna otresla fellinghamsku prašinu sa svojih cipela. I nije se osvrkala. Prije toga bila je sama nevolja. Ali ono

èemu je sad svjedočio nije bila pomirba. Postojala je istinska bliskost u njihovom razgovoru. Ljubav.

»Uplaćujem zdravstveno osiguranje gotovo pedeset godina, i ne vidim zašto bih sad morala dodatno plaćati.«

Freya je sjela sučelice Margaret, no njezine su plave oči poletjele prema njemu dok je uzimala vrč s mlijekom. »Pretpostavljam da pijete s mlijekom?«

»Točno. Hvala.«

Ulila je malo mlijeka u šalicu od kineskog porculana, a potom podigla pripadajući čajnik, pridržavajući prstom poklopac. »Već se mjesecima prepiremo oko ovoga i mislim da se nikad nećemo složiti.«

»Ne, nećemo!«

»Suludo je trpjeti bol kad postoji drugo rješenje.« Pružila mu je bakin čaj.

»Samo promisli - kad bi se operirala, možda ne bi imala toliku potrebu da se preseliš...«

»Nitko neće htjeti ovo mjesto kad mene ne bude bilo«, rekla je Margaret spustivši šalicu ispred sebe i posegnuvši za zdjelicom sa šećerom. »Ovo je obiteljska kuća. Trebala sam je odavno prodati.«

»Ne vidim razloga za to.«

»Neka netko drugi brine za vrt, na primjer. A tvoj otac je u pravu kad kaže da bih trebala već sad poduzeti korake kako bih izbjegla plaćanje poreza na nasljeđivanje.«

»Ne bi ga ti plaćala! Tata bi. I to bi se podmirilo iz tvog imetka.«

»Ali ne želim da moj novac puni državnu blagajnu.« Margaret je spustila žličicu u šalicu i preusmjerila pažnju na njega. »Daniele, što si učinio s Mijom? Nisi morao dojuriti ovamo večeras. Nadam se da nisi pomislio kako je ovo neodložno?«

Zapravo, to mu nije ni palo na um. Jedina mu je pomisao bila ispričati se Freyi.

»Ona je u autu.« Prešao je rukom po licu, nevoljko priznavši. Nije vjerovao svojoj petnaestogodišnjoj kćeri niti toliko da je ostavi samu doma na pola sata. Što je to govorilo o njemu?

Život mu je bio kaos. Drugi su roditelji naizgled odgajali uravnoteženu mladež, dok se on suočavao s maloljetnom delinkventicom. Što će Freya misliti tome?

O njemu? Zbog nekog nepoznatog razloga, odjednom ga je to silno zanimalo.

Bilo je nešto naročito pronicljivo u izrazu njezinih očiju dok ga je promatrala. Natjeralo ga je da pomisli kako procjenjuje svaku njegovu riječ. Vjerojatno ga drži suviše zahtjevnim.

»O, Daniele, dovedi je ovamo. Previše je hladno da sjedi tamo, iako ima ono svoje... kako god se zove ta stvar na koju su, čini se, svi priključeni.«

Nasuprot njima, Freya se nasmiješila, a njezine su plave oči iznenada zaiskrile.

»Pretpostavljam da misliš na MP3 uređaj.«

»Nešto takvoga«, složila se Margaret. »Freya, budi srce i donesi joj čašu dijetne Coca-Cole. Mora da joj je dojadilo sjediti tamo.«

»Ona...«

»Ona će se smrznuti, Daniele. Samo je uvedi ovamo.«

Freya se nasmiješila i odmaknula stolicu od stola. Već je toliko puta čula ovaj ton u bakinom glasu koji nije trpio prigovore. Čak je i njezin otac bespogovorno poslušao kad bi se suočio s njime. Samo je bila je šteta što ga nije češće koristila. Da je bila u mogućnosti ostajati kod nje dulje od ljetnih praznika, možda bi donijela drukčije odluke. I prošla neke ispite.

Izvjesno je vrijeme toga dana razmišljala o tome što je motiviralo Miju. Njezin odnos s ocem bio je sasvim očigledno napukao, ali to nužno nije značilo da je sve bila njegova krivnja.

»Taj divni čovjek daje sve od sebe.« Tako joj je rekla baka kad joj je ranije tog dana prepričala incident.

I nije očekivala da će joj se ispričati. Barem ne iskreno. To je promijenilo stvari. Možda je uistinu nabasala na muškarca s karakterom?

Pronašla je bocu dijetne Coca-Cole na podu smočnice i natočila malo u visoku čašu, odnijevši je potom u dnevnu sobu. »Pronašla sam je.«

»Dobro. Ne možemo ostaviti Miju da sjedi tamo vani. Slat će poruke nekome kome ne bi smjela.«

»Pomalo kao i ja, znači«, rekla je Freya spustivši čašu na pladanj.

»Samo što u tvoje vrijeme nije bilo mobitela. Ti si na drugi način izazivala nevolje.«

Itekako je to činila. No, imala je svoje razloge. Kad netko namjerno kani pritisnuti gumb za samouništenje, tada obično za to postoji razlog. *Dakle, koji su*

bili Mijini?

Freya je okrenula glavu kad je čula kako se otac i kći vraćaju, upijajući pogledom njegov hladan, a njezin namrgođen, izraz lica.

»Dođi, popij nešto«, rekla je Margaret čim su se pojavili.

Ovako suha, Mia je zbilja bila privlačna djevojka. Kosa, koja joj se ranije doimala u nijansi tamnomedene, bila je zapravo dramatične crvenkastoplave boje. Štoviše, djevojka bi bila predivna samo da se smiješila.

Za slučaj da nisu znale kako je ovdje protiv svoje volje, Mia jedva da se udostojala obratiti pažnju na Margaretin poziv. Daniel je bijesno prošao rukom kroz kosu i namrštio se svojoj kćeri.

S ove strane ograde, bilo ih je gotovo komično promatrati. Gotovo. Nikad neće biti sasvim smiješno, jer je Freya znala kako je to imati gorak čvor gnjeva u sebi. Osjećati se usamljenim i preplašenim i toliko bijesnim da ne znaš što bi sa sobom.

»Jesi li popila čaj?« upitala je Margaret.

Freya je spustila pogled na svoju praznu šalicu. »Da.«

»Bi li odvela Daniela da pogleda vitrinu i stol? Ja ću ostati ovdje i praviti društvo Miji.«

»Tamo su u dnevnoj sobi«, rekla je Freya ustavši.

Daniel je na brzinu iskapio čaj i spustio šalicu na tanjurić. Letimice je pogledao kćer. »Neću dugo.«

Mia je povila rame i podigla čašu s Coca-Colom. Ovaj put Freya nije mogla suspregnuti majušan osmijeh, zatim se okrenula i pogledala Daniela te opazila brzi bljesak ljutnje u njegovim očima. Ako je Mia željela izmamiti reakciju svog oca, uspjela je.

Drugi pogled upućen njegovoj kćeri potvrdio je da je toga bila itekako svjesna. Bio Daniel glavni uzrok Mijine ljutnje ili ne, zasigurno je bio u njezinu fokusu.

»Ako budeš htjela još Coca-Cole, ostavila sam bocu na pultu u kuhinji.«

»Hvala.« Daniel je odgovorio umjesto nje.

Freya je okrenula glavu i nasmiješila se. »Pretpostavljam da znaš kamo ćemo?« Kimnuo je i krenuo u smjeru u kojem je pokazala. Freya se osvrnula. Kad joj je otac izišao iz sobe, iz Mije je nestala sva ona ratobornost. Doimala se tužnom. I donekle mlađom.

Margaret se nasmiješila Freyi preko Mijine glave. Razmijenile su pogled pun međusobnog razumijevanja.

»Bi li mi natočila još malo čaja, Mia?« upitala je Margaret. »Ovaj moj kuk mi stvara takve teškoće da se jedva pomičem sa stolice.«

Freya je slijedila Daniela u hodnik popločan Minton pločicama na čijem se kraju uzdizalo predivno zavojito stubište od mahagonija. Kratko ga je pogledala, pitajući se što se dogodilo među njima da je postao toliko napet. Možda je to bilo arogantno od nje, ali imala je osjećaj da bi mogla pomoći da je provela samo pola sata s Mijom.

No, to nije bila njezina stvar. A Daniel je, u najmanju ruku, radio na tome. Podigao je ruku kako bi protrljao sljepoočnicu, a Freya je opazila njegov vjenčani prsten.

Gdje je Mijina majka u svemu ovome? Njezina je baka nije spomenula, a ona nije željela zapitkivati. Samo »divan čovjek koji daje sve od sebe«. Bilo je to sve što je rekla.

»Margaret zbilja zna kako s njom«, primijetio je Daniel.

»S Mijom?«

Kimnuo je. »Ovo je jedno od rijetkih mjesta kamo je mogu dovesti.«

»Pa, u svakom slučaju, ima iskustva.«

»S vama?«

Freya je prošla pored njega i ušla u dnevnu sobu. »Nemojte mi samo reći da niste na to pomislili. Mislim da ste čuli barem pet verzija o mojim nepodopštinama iz mladosti.«

»Jednu ili dvije.«

Nije ju trebalo povrijediti što je čula nešto što je već znala. Ali jest. Svejedno, svidjelo joj se što joj nije lagao. »To je problem s Fellinghamom«, rekla je živahno. »Ovdje se nikad ništa ne događa pa moraju pretresati stare tračeve. Čovjek bi pomislio da su nakon svog ovog vremena možda pronašli neke druge teme za razgovor.«

»Vaš dolazak je potpirio zanimanje.«

»Kladim se da jest. Recite mi jesam li osumnjičena za ubojstvo? Ili je samo riječ o otmici mladih...«

»Ispričao sam se zbog toga!«

Freya je izivcirano prešla rukom po licu. »Istina. Sad je na meni red da se ispričam.«

»Niste mogli biti puno stariji od Mije kad ste otišli odavde.«

Odmaknula je ruku s očiju i uhvatila punu snagu izraza njegovog lica. Daniel je uistinu imao najnevjerojatnije oči. Činilo se kao da nude toplinu i razumijevanje koje odavna nije vidjela.

»Koliko ste imali godina kad ste otišli?«

»Sedamnaest.«

Daniel je kimnuo. »Mia ima petnaest. Nije tako velika razlika u godinama, dakle.«

»Dvije godine je puno kad si tinejdžer«, brzo je rekla Freya želeći mu jasno dati do znanja kako ne misli daje Mijin život na istoj putanji kao što je bio njezin.»Razdoblje između petnaeste i sedamnaeste mi nije bilo sjajno, a nisam se uopće trudila nikome svidjeti.«

Smiješno kako se u tako jednostavnu rečenicu može učahuriti toliko patnje. Sad kad o tome razmišlja, mogla je jasno uvidjeti kako je

gotovo u svakome uspijevala izazivati neprijateljstvo.

Posljedica toga je bila što im nije bilo drago da se vratila. Kamo god da pošla, bila je svjesna došaptavanja, pogleda i neprestanog nagađanja o razlogu povratka.

»Margaret je istinski drago što ste ovdje«, rekao je kao da joj je bio u stanju čitati misli.

Podigla je pogled prema njemu i otkrila kako je promatra. Zbog nekog neobjašnjivog razloga poželjela je zaplakati. Ugrizla je unutarnji dio obraza u pokušaju da kontrolira peckanje suza u očima.

Kako je znao o čemu je razmišljala? Ne bude li oprezna, mogla bi odati svaku tajnu koju je ikad imala. Možda nije ni morala. Možda su te tamne smeđe oči mogle proniknuti u njezinu dušu i sve same pročitati?

»Pola vaše nevolje i leži u tome. Margaret je bila toliko ushićena zbog vašeg dolaska da je to spomenula nekolicini ljudi...« Pustio je da mu riječi ostanu visjeti u zraku.

Freya se neočekivano nasmije. »Da, znam.« Margaret nije sasvim vjerovala da će doći sve dok se zaista nije pojavila na njezinom kućnom pragu.

»I morate se sjetiti da više nemate sedamnaest«, rekao je glasa blagog poput baršuna.

Točno, nema. U ovom se trenutku nimalo nije osjećala kao da joj je sedamnaest. Što god Daniel Ramsay imao, trebao bi to pohraniti. Mogao bi se obogatiti. Ma koliko bila cinična, rastapala se pred njime u moru hormona.

Bog neka pomogne njegovoj sirotoj ženi. Daniel, više od većine drugih, ima mogućnost da šara uokolo. Možda i jest. Možda je to na neki način objašnjavalo Mijin bijes?

Samo, nekako nije vjerovala u to.

Njegove su se ruke pomaknule kako bi dotaknule vitrinu. »Margaret želi ovo prodati?«

Freya je kimnula.

»Iskreno govoreći, bolje bi prošla kad bi je zadržala još koju godinu. Tamno drvo nije toliko popularno kao što je bilo prije koju godinu. Ovo će se ponovno vratiti u modu.«

Daniel nije mogao biti takav tip muškarca. Da jest, njezina baka teško da bi ga opisala kao nekog tko »daje sve od sebe«. K tomu,

još uvijek je nosio vjenčani prsten.

Freya je teškom mukom odvrtila pogled s neočekivano senzualnih pokreta njegovih prstiju što su prelazili po godovima drva. »Neće imati mjesta za nju tamo kamo želi poći pa nema previše izbora.«

On je iskrivio lice u grimasu. »Ne mogu je zamisliti u staračkom domu.«

»Ni ja. Ali sad grade jedan ovdje u blizini s kojim je prilično oduševljena... a pretpostavljam da dugoročno to ima smisla. Ne smeta mi, sve dok je to ono što doista želi.«

Kimnuo je i ponovno se okrenuo vitrini. »Ovim neće zaraditi više od petsto funti. Potiče iz ranog devetnaestog stoljeća, nije naročito rijetka, i velika je. Većina domova nema toliko prostora za ovakav komad namještaja.«

»I ružna je.« Freya se pomaknula i stala bliže vratima. Osjećala se bolje kad je među njima bila veća razdaljina. Jedna od stvari koje je naučila jest da je bolje izbjegavati opasnost. A, s fino podešenim instinktima za preživljavanje, znala je da je Daniel Ramsay opasan.

»Spiralni stupovi sa strane su lijepi, ali to je zapravo sve što vrijedi. Svejedno, stavio bih najnižu cijenu otprilike četiri stotine. Mislim da neće postići puno više od toga.«

»Nigdje?«

Njegove su se oči blago suzile. »Da mislim da bi negdje postigla višu cijenu, rekao bih joj. Margaret mi je prijateljica, a nije da nemam što prodavati putem svoje aukcijske kuće. Sa svim onim specijaliziranim TV emisijama u posljednje vrijeme, posao cvjeta.«

»Nisam mislila...«

»Da, mislili ste.« Danijel je presiječe i zadrži pogled na njezinim očima. Nije ni trepnuo.

Usljedio je trenutak tišine. *Zbilja je mogao čitati misli.* »Zapravo - da, vjerojatno jesam.«

Daniel je zario ruke duboko u džepove traperica. »Postoji li nekakav određen razlog zašto mislite da bih učinio nešto mimo Margaretinog znanja. Jesam li nešto rekao ili je to samo stvar kemijske reakcije?«

»Ne znam ništa o vama«, brzo je rekla.

»Ali, ne sviđam vam se?«

Freya je otišla do stola za blagovanje odgurnutog u kut prostorije i stala podizati kutije naslagane na njemu. »Ne morate mi se sviđati.

Samo moram biti sigurna da moja baka neće biti nasamarena.«

»A mislite da bih ja to učinio?«

»Mislim da vaš posao treba dobru financijsku injekciju i mislim da želite kvalitetne komade u vašoj aukcijskoj kući iako bi vlasnici negdje drugdje postigli višu cijenu.«

Šutnja je ovaj put bila duža. »Zbilja ne okolišate, zar ne?«

Slegnula je ramenima. »Ima li smisla drukčije? Što prije s ovim završimo, to ćete prije moći odvesti Miju kući. Što mislite o ovome?«

Daniel se odmaknuo unatrag kako bi promotrio masivne noge stola. »Imate li dodatne plohe?«

Kimnula je, odjednom se osjetivši zlobnom. »Tri. Tamo iza vrata.«

»Koje su mu mjere kad je razvučen?«

»Tri metra i deset centimetara.« Daniel je otišao i pogledao ostale plohe stola, a ona je dometnula: »Na jednoj od ploha postoji ogrebotina. Ne mogu se sad sjetiti na kojoj točno. Mislim da je na onoj otraga.«

Kratko ju je proučio. »Prilično je duboka, ali to neće utjecati na procjenu vrijednosti. Ovo će vjerojatno završiti kod preprodavača koji će to moći popraviti.«

Daniel se ponovno okrenuo prema njoj. »Nisam imao pojma da Margaret ima ovakvo što. Predivan je. Zašto ga ne koristi?«

»Koristila ga je. Kad sam bila mlađa. Običavali smo imati velike nedjeljne obiteljske objede.«

Danielove su se oči ponovno ublažile natjeravši je da poželi otrčati nekamo i skriti se. Što li je samo vidio dok ju je gledao? Nije bilo ama baš nikakve šanse da je mogao znati koliko je obožavala te nedjelje. Obožavala je voćne sladolede koje je baka spravljala posebno za nju.

»Ne koristi ga već godinama pa nema smisla da ovdje stoji«, rekla je otresito.

Kimnuo je. »Vrijedi negdje u rasponu do tri tisuće funta. Svakako bih volio staviti najmanju cijenu barem dvije tisuće. Želite li da još nešto pogledam dok sam ovdje?«

»U hodniku je jedan sat. Ona ga, doduše, ne želi prodati, ali ako završi u staračkom domu, neće imati kamo s njim.« Freya ga je povelala natrag u hodnik i stala pred satom. »Zapravo mi se prilično sviđa.«

»Divan je.«

Freya ga je pogledala preko ramena. »Zar ga ne biste trebali malo pobliže promotriti?«

»To je sat New Jersey Federal s dugačkim kućištem od mahagonija i pravi je dragulj. Već sam ga prije vidio.« Daniel se bojažljivo osmjehnuo. »Svaki put kad dođem ovamo. Čast me obvezuje da priznam kako biste ovo mogli dobro prodati negdje drugdje. Mjesecima nismo imali sat ovakve kvalitete u našoj trgovini. Pobrinit ću se za to.«

»Koliko onda vrijedi?«

»Obično otprilike dvadeset tisuća.«

»Zašto je toliko vrjedniji od stola? Čini se da posvuda ima ovakvih satova.«

Prišao je bliže i prešao prstima po bočnoj stijenci kućišta, kao da dodiruje nešto dragocjeno. »Izrada ovoga pripisuje se poznatom stolaru. William Dawes je radio u Elizabethtownu u prvom desetljeću osamnaestog stoljeća. Ovaj je sat vjerojatno izrađen na prijelazu stoljeća.«

»Je li onda američki? Kako, pobogu, to znate?«

Daniel se nasmiješio. »Pogledajte.« Pokazao je na brojčanik. »Na europskim satovima biste očekivali mjedene kazaljke, ali taj je metal bilo teško nabaviti u Americi pa su upotrebljavali željezo i bojili ga u bijelo.«

»Ah. Dakle, kako znate da ga je izradio taj William Dawes?«

»Ima natpis *William Dawes Hackensack* na brojčaniku. To je prilično jasan trag.«

Rugao joj se. Opet. Seksepilni bljesak zaškriko je u njegovim tamno-smeđim očima. Bila je krajnje smetena.

Što joj je danas? Njezin plan preživljavanja temeljio se na kontroli. Kontrola je bila sve.

Ali bilo je nešto u njegovim smeđim očima koje probijalo sve njezine ograde. Tjeralo je da poželi...

Dovraga!

Okrenula se. Bio je oženjen. A nju nisu zanimali muškarci spremni lagati nekome kome su obećali ljubav.

»Jeste li gotovi?« zazvala je Margaret iz blagovaonice.

»Jesmo li?«

Freya se okrenula prema njemu. »Ostali predmeti su manji. Mogu ih donijeti k vama kad se organiziramo. Ove veće predmete će trebati netko dopremiti.«

Kimnuo je. »Naknada za to je paušalna i oduzet ćemo je od zarade nakon prodaje. Samo me obavijestite što želite.«

»O tome ne odlučujem ja.«

Njegov je osmijeh došao polako, ali time je bio još zavodljiviji. Želudac joj je poskočio, a ona ga nije mogla kontrolirati. »Nekako sumnjam u to«, rekao je prolazeći mimo nje. »Gotovi smo. Staviti ću na papir svoje procjene i ubaciti ću vam kroz vrata za nekoliko dana.«

»Divno.«

Freya je ostala na pragu, baš kao on prije. Bio je u krivu. Da je doista o bilo čemu odlučivala, njezina baka ne bi ništa prodala nego bi čitav imetak ostavila svojoj omiljenoj dobrotvornoj udruzi.

Ali baka je čvrsto odlučila sve prodati. I vjerojatno će sinu dati veliki dio zarade, jer je još uvijek bila slaba na njega. A prodat će ih posredstvom Danielove aukcijske kuće, ma što tko rekao, jer joj je bio drag.

Freya je pogledala Miju, koja je popila svoje piće i već ustala. Ovo joj nipošto nije moglo biti previše zabavno, vozikati je uokolo po procjenama. Ali to je bilo samo stoga jer joj Daniel nije vjerovao dovoljno da ostane sama kod kuće.

Je li onda mama radila dokasna? Bila je opsesivno znatiželjna s kakvom je ženom bio oženjen Daniel. Netko sićušan i nježan, zaključila je. Ili, pomislila je pogledavši Miju, neka elegantna crvenokosa koja je spašavala tuđe živote.

»Trebali bismo poći. Nemojte ustajati«, rekao je Margaret koja se na to, dakako, nije obazirala.

Freya je uzmaknula korak unatrag kako bi ih propustila. Uхватила je Mijin pogled i namignula joj.

Mia se nasmiješila. »Hvala na Coca-Coli.«

»Uvijek.«

Daniel je položio ruku na kćerino rame i usmjerio je prema vratima.

»Bok«, rekla je Margaret mahnuvši i zatvorivši vrata za njima dok se Danielov automobil udaljavao.

»Je li ti sad barem malo draži?«

Zavjerenički sjaj u bakinim očima natjerao je Freyu da ubrza korak prema blagovaonici. »Zna više o antikvitetima nego što sam mislila, što je za početak dobro«, rekla je ležerno spremajući šalice na pladanj. »Iako i dalje mislim da bi prošla bolje kad bi pronašla neku veću aukcijsku kuću.«

»Već sam rekla - radije bih poslovala s nekim tko mi je drag.«

»Većina se ljudi barem trudi ostaviti dojam profesionalnosti u odabranom poslu.« Freya je premjestila tanjuriće na jednu stranu kako bi napravila mjesta za čajnik. »Mislim da nikad nisam vidjela ured kao što je njegov.«

»Sumnjam da je takav cijelo vrijeme. Trenutačno se muči s privremenom ispomoći, a to nikad nije tako dobro kao kad imaš nekog stalno zaposlenog, zar ne?«

Freya je otpuhnuta. »Iznenaduje me da je ikad imao nekog stalno zaposlenog.

Ured mu je poput skladišta i podjednako prljav. Da provedeš tamo neko dulje vrijeme, trebalo bi te raskužiti na izlasku.«

»Uza sve, tu je dakako i Mia«, ponudila je Margaret dok je gledala unuku, očito se zabavljajući. »Ona mu vjerojatno oduzima puno vremena.«

Freya se nasmiješila. »Što je slično meni, pretpostavljam?« rekla je podigavši pladanj.

»Ne mogu reći da je moj sin ikad nešto odgodio zbog tvojih budalaština. Daniel je sasvim drukčiji otac.«

»Sviđa mi se Mia.«

»I meni. Bistra je, ali ako ne bude oprezna, uzalud joj sve.« Freya je zastala na do vratku. »Ja sam dobro završila.«

»Bila si neobično motivirana. Mislim da Mia nije ista kao i ti«, rekla je Margaret slijedeći je. »Osim ako se ne varam, rekla bih da se ta djevojka pokušava izboriti. To nisu godine da djevojka ostane bez majke.«

»Zar jest?« Raznorazni scenariji plesali su Freyinom glavom. Možda je imala ljubavnika i ostavila Miju? Ali, zašto bi onda Daniel i dalje nosio vjenčani prsten?

Margaret joj presiječe misli. »Sjećaš se Anne Jameson?«

»Da. Mislim. Kroz maglu. Starija sestra Sophije Jameson...?« Freya zastane.

»Želiš reći da je Mia Ramsay kći Anne Jameson? Ne mogu vjerovati!«

Nejasno se sjećala Anne. Bila je nekoliko godina starija, ali - namrštila se - koliko je pamtila, Anna je bila visoka, vitka i jako, jako pristojna.

Kako je, pobogu, Anna uspjela privući tako seksepilnog muškarca kao što je bio Daniel Ramsay?

»Anna je umrla...« Margaret je zastala prikupljajući u sebi nužne informacije.

»Oh, mora da je bilo tri godine prošlog listopada. U svakom slučaju, nije bilo dugo prije Božića.«

Umrla. »Anna je mrtva?«

Baka je kimnula. »Strahovito mlada. Bila je u ranim tridesetima, koliko pamtim. Mogla bih se točno sjetiti kad bih uzela dovoljno vremena i promislila.«

»To je grozno. Ja... nisam za to čula.«

»Nema razloga zašto bi i čula«, odvrtila je Margaret pridržavši se za dovratak i iskrivivši lice od iznenadnog oštrog bola. »Nije da si ostala u kontaktu sa Sophijom. Nije ti baš bila draga, zar ne?«

Nijedna od njih dvije nisu joj bile drage, iskreno govoreći. Sophia je bila pravi davež. Jedna od onih prepredenih djevojaka koje su svakog uspijevale zavarati da su med i mlijeko.

Anna je pak bila srednjostaleško utjelovljenje savršenstva. Freya je nije zapravo poznavala - samo je znala o njoj. Anna je bila najbolja čelistica u školi. Bila je odlikašica. Imala je kosu koja bi po cijeli dan ostajala savršeno začušljana. Crvenu kosu.

Kosu iste boje kao i Mijina. Kvragu, kako je samo bila glupa. Freya se namrštila kad joj je sinula nova misao.

»Anna nije mogla imati previše godina kad je rodila Miju, zar ne?« Margareline su se usne iskrivile u kiseli osmijeh. »Ne.«

»Dakle, koliko je imala godina?«

»Sve što znam - a ne znam previše - jest da je Anna morala napustiti fakultet kad je otkrila da je noseća. Andrew i Loma su bili izbezumljeni, dakako.«

»Zar nije mogla nastaviti studirati? Vratiti se nakon što je rodila ili nešto slično?«

»Ne znam. Jasno ti je da nitko ne želi razgovarati o takvim stvarima, zar ne?« rekla je njezina baka s hinjenim zgražanjem. »Svi se pretvaramo da ne znamo zbrojiti dva i dva.«

To je odgovaralo svemu stoje znala o Jamesonima. *Ali Daniel?* On se teško uklapao.

Zašto bi se spetljao s nekim kao što je bila Anna Jameson? Je li je volio? Ili je samo bio zatočen okolnostima?

Tri godine nakon smrti još uvijek je nosio vjenčani prsten. Mora da ju je volio.

Mora da je još uvijek voli.

Freya je sišla u kuhinju i spustila pladanj na stranu. Ali, svakog muškarca koji bi se i pomislio povezati s bilo kojim članom obitelji Jameson, trebalo bi poslati psihijatru. I još se preseliti ovamo, biti blizu njih...

»Zašto se mrštiš?« upitala je Margaret došavši za njom.

»Ako Mia ima petnaest, ja sam još uvijek bila ovdje kad se rodila. Kako to da nisam ništa znala o tome?«

»Anna se nije tada vratila ovamo. Mislim da je otišla živjeti kod nekih prijatelja majčine sestre.«

»Sve dok se Mia nije rodila?«

»Zaista ne znam pojedinosti, Freya. Službeno je bilo da se Anna udala, rodila dijete i živi sretno u Londonu. Iduće što smo čuli jest da joj je dijagnosticiran rak. Vjerojatno je željela biti blizu svojih, jer su preselili ovamo nakon šest ili sedam mjeseci. Sve je to bilo silno teško za Daniela, pretpostavljam, jer Jamesoni nisu pojam ugodne obitelji. A ona je preminula niti godinu dana kasnije. «

ČETVRTO POGLAVLJE

Freya je znala da ju je gospođa Runton ogovarala istog časa kad je ušla u moderno opremljenu trgovinu s domaćim proizvodima. Znala je to zbog iznenadne nelagodne stanke u razgovoru, kao i po tome što su je i ona, kao i djevojka za pultom, izbjegavale pogledati u oči.

Duboko je udahnula i stala se pretvarati da proučava staklenke s džemovima i indijskim začinima, odbijajući poslušati instinkt i izići van.

»Kako je Margaret?« upitala je gospođa Runton. »Mislila sam je nazvati.«

Freya je podigla pogled. Bilo je čudno i pomisliti da to staro zabadalo uopće ima osobno ime. Ako ga je imala, Freya ga nikad nije čula. Gospođa Runton, u svom jeftinom vunenom ogrtaču i staromodnim čizmama, oduvijek joj je bila antipatična.

»Dobro, hvala.«

»A tvoja majka?«

Freya se okrenula prema redovima staklenki i odabrala džem od jagoda i pjenušca.

»Nisam željela zapitkivati Margaret nakon razvoda«, nastavila je gospođa Runton. »Pretpostavljam da nisu u dobrim odnosima.«

S mirnom odlučnošću Freya je odabrala dvije različite vrste indijskih začina.

»Dobro je. Upravo je završila s renoviranjem svoja prva dva dvorca.«

»Zar već!« uskliknula je kao da joj je poznato sve o dvorcu u Normandiji i majčinim planovima.

Freya se zatekla kako se smiješi. Prvi put otkako je stigla u Fellingham, shvatila je kako je sve ovo prilično suludo, više nego što je bilo bolno.

»A tvoj se otac ponovno oženio...?«

Ne samo da se ponovno oženio, učinio je to ima osam godina — što je samo dokazivalo besmislenost ovog razgovora.

»Vrlo sretno, da.« A žena mu je bila pravi trofej, ako je baš željela znati. Freyina se glava okrenula kad se oglasilo zvonce na vratima trgovine.

»Freya!«

Daniel se doimao gotovo podjednako šokiranim što je vidi kao i ona sama. Ipak, kad je malo bolje promislila, ovo nije bilo toliko iznenađujuće. Očito im je bilo suđeno da svako malo nalijeću jedno na drugo. Samo što nije bila još sasvim spremna na to. Nije još ni počela probavljati podatak da je on udovac Anne Jameson. *Da je samac.*

»Nisam ti vidio auto.«

»Nadam se da je još uvijek tamo.«

»Trebao bi biti. Ovdašnja je stopa kriminaliteta prilično niska.« Namiješio se, ali, činilo se, s naporom. Zapravo, doimao se umornim. Što nije bilo iznenađenje, s obzirom na to da je otišao kući sa srditom tinejdžericom.

»Došao sam kupiti nešto na brzinu za ručak.«

»Mene su poslali po >osnovne namirnice<«, rekla je podigavši košaru.

Gospođa Runton se nagnula između njih kako bi uzela staklenku marmelade.

»Tvoj otac živi u Beadnellu, zar ne, Freya? Čini mi se da sam tako čula.«

»Točno.«

»Baš sam jučer spomenula gospođi Davidson...«

Freya je spustila u košaru sok od bazge i dodala kutiju sa šest svježih jaja, pustivši da glas gospođe Runton bruji u pozadini.

»... nismo ovdje imali takvog liječnika otkako je on otišao. Bio je divan čovjek.«

Daniel je otišao do hladnjaka, a Freya ga je slijedila pogledom. Voljela bi znati kako je proveo večer s Mijom - ali nije mogla pitati. Također bi voljela pitati tuguje li još za Mijinom majkom. Kao i je li to razlog zašto i dalje nosi vjenčani prsten.

Anna Jameson. Bio je oženjen Annom Jameson.

Bilo joj je to silno teško prihvatiti. Štoviše, zamisao o Anni Jameson obuzetaj bilo kakvom erotskom aktivnošću do te mjere da je zaboravila koristiti kontracepciju bila joj je nepojmljiva.

»Sjećaš se Muriel, pretpostavljam?« Neumoljivo je nastavila gospođa Runton.

»Njezina kći Jenny bila je s tobom na istoj školskoj godini. Kao i Annina mlađa sestra«, rekla je uvukavši Daniela u razgovor. »Sophia je bila na Jennynoj godini, nije li?«

»Ne bih znao, Pamela«, odgovorio je sa sendvičem od sira i začina u ruci.

»Anna je nikad nije spomenula.«

Pamela Runton, registrirala je zadovoljno Freya. Bilo je lijepo što je misterij napokon razriješen - premda joj je ono »gospođa« puno bolje pristajalo. Pamela je zvučalo previše ljudski.

»Dakle, već si upoznala našeg Daniela, Freya?« Njezine sitne tamne oči znatiželjno su prelazile s jednog na drugo.

Freya je riskirala brzi pogled u njegovom smjeru, pitajući se sviđa li mu se što je uvučen u razgovor.

»Jučer.«

»Oh?« rekla je starija žena, zastavši s nadom u slučaju da će jedno od njih dvoje dobrovoljno dodati još nešto. »Sophia mi nije to spomenula. A vidjela sam je nema tomu ni pola sata...«

Nešto je puklo u Freyi. Njezin novostečeni osjećaj slobode ispario je brzo kao što se i pojavio. *Razgovarale su o njoj*. Gospođa Runton i vražja Sophia Jameson.

Ako se još uvijek tako prezivala. Dakako da su razgovarale. Bilo je to sve što su uskogrudni stanovnici ovog zabačenog gradića imali činiti.

Freya se borila protiv iznenadnog naleta bijesa. Sophia je vjerojatno još uvijek uspijevala sipati otrov s onim svojim izvještačenim osmijehom na licu. Još uvijek je uspijevala zariti nož s onim lažno dražesnim i lažno nevinim izrazom ako bi joj itko stao na put.

Poželjela je vrištati kad ju je zbog svega spopao osjećaj klaustrofobije.

»Ako si gotova s kupnjom, Freya«, rekao je Daniel prišavši joj, »možda bismo mogli skoknuti na kavu i porazgovarati o komadima namještaja koje Margaret želi prodati? Imam nekih dvadesetak minuta na raspolaganju prije nego što ću se morati vratiti u antikvarnicu.«

Spašavao ju je. Spašavao je i sebe, možda. Freya je podigla pogled i uhvatila izraz u njegovim očima koji je odavao da ni sam ne želi ostati prepušten na milost i nemilost gospođi Runton.

»Znam da Margaret želi da se sve dogovori što je prije moguće...«

Freya je smjestila košaru na nisku policu pulta. »Imam nekoliko minuta.« Djevojka za pultom ih je pomno proučavala.

Gospođa Runton je stala iza nje. »O, zar Margaret rasprodaje namještaj?«

»Još uvijek razmišlja o tome.« Freya je stavila kreditnu karticu u uređaj. »Još nije ništa odlučeno.«

»Pretpostavljam da si zbog toga došla...?«

Freya je zanemarila znatiželju koja je ostala visjeti u zraku.

»Poruči Margaret da ću svratiti idućeg ponedjeljka s cvijećem iz crkve kako bih čula njezine planove.«

Freya je gotovo uspjela namjestiti osmijeh. Usta su joj se iskrivila, iako joj se oči nisu nimalo smekšale. »Smjestit ću ovo u auto«, rekla je pogledavši Daniela.

»Nađemo se ispred za nekoliko minuta.«

»Sjajno.«

Pokupila je svoje stvari. U sebi je urlala. Život u ovom gradiću bio je poput života u akvariju.

Freya je gurnula vrata i pobjegla na hladnoću siječanjskog jutra. Nekoliko je puta duboko udahnula prije nego što se uputila prema automobilu. Mrzila je ovo mjesto. Svi su se vrtjeli ukруг, radeći isto što i uvijek, motreći i režeći jedni na druge.

Ugurala je svoje vrećice u prostor ispred suvozačevog sjedišta i treskom zalupila vratima. Kako je baka uopće mogla podnositi sve ovo? Svi su zabadali nos u tuđe poslove, misleći da točno znaju što se odvija iza zatvorenih vrata dok sasvim sigurno ni o čemu nisu imali pojma.

»Jesi li dobro?« upitao je Daniel tiho joj prišavši iza leđa. Ispružio je ruku, a onda mu je pala na bok a da je nije dotaknuo.

Freya je zataknila zalutali pramen kose za uho. »Samo sam ljuta. Ne mogu kupiti ni kruh ni mlijeko, a da ne nabasam na nekog tko misli...« Naglo je prekinula i prešla rukom preko očiju. »Oprosti.«

»Zašto?«

»Nisam se mislila uzrujavati. Oprosti. Nije važno.« Nije joj vjerovao. Jedan kratki pogled na njegovo lice to joj je rekao, ali nije navaljivao.

»Čuj, želiš li na kavu ili ne?«

Želi li? Nije bila sigurna što želi. Nije bio u braku, ali bio je potencijalna komplikacija koja joj trenutačno nije trebala. Godina dana bez veze, godina dana bez muškarca, bilo je ono što je obećala sebi.

»Ili bi radije pobjegla dok Pamela još ne može doći k sebi jer poznaje nekog tko renovira nekoliko dvoraca?«

Pogledala je njegove tamne oči koje su se vragolasto smiješile i osjetila kako joj ljutnja pomalo nestaje. »Zar zbilja?«

»O, da. Iako nije sasvim iznenađena jer je >Christine uvijek uživala u odmorima u inozemstvu<«, rekao je prilično vjerno oponašajući gospođu Runton.

Freyi je hihot zastao u grlu. Navukla je ovratnik jakne, govoreći: »Kakva grozna žena.«

»I nije toliko. Samo je dozlaboga dosadna.« Zabio je ruke duboko u džepove.

»Hajde, idemo na kavu. Malo ćeš predahnuti i zaboraviti na nju.«

Bilo je to primamljivo - no vjerojatno ne previše pametno upravo zato što je bilo toliko primamljivo.

Nimalo pametno. Tada joj sine nova pomisao. Osim ako se ona njegova šogorica nije promijenila do neprepoznatljivosti, Daniel nije mogao čuti ama baš ništa dobro o njoj - pa zašto se onda uopće gnjavio? Mora da je zaista želio prodati predmete njezine bake.

»Jesi li siguran da će tvoj ugled preživjeti ako budeš viđen u javnosti s fellinghamskom bludnicom?«

»Možda čak budem zauvijek obilježen.« Osmijeh mu se iskrivio. »Možda ti se ne sviđa što govore o tebi, ali ja nisam nimalo zabrinut za vlastitu reputaciju«, rekao je Daniel izvadiвши ruke iz džepova. »Hajde - reci mi da ti već nisam predstavljen kao >dobar dečko< ili nekim sličnim riječima.«

»Navodno si fin.«

»Fin?« Daniel je spustio glavu.

»Aha.«

»Nimalo uzbudljivo, zar ne?« rekao je, a ona se počela smijati. Možda su one sjajne oči bile bolji pokazatelj njegovog karaktera od izbora supruge.

»Hajde - idemo na kavu. Ionako ti dugujem jer sam jučer bio onako nerazuman. Nazovimo ovo ponudom za primirje.«

»Ni sama se nisam naročito lijepo ponijela.«

Slegnuo je ramenima. »Ako si mislila da sam manipulirao Margaret, onda razumijem. Sviđa mi se što brineš za nju. Ona je baš posebna žena.«

»Da, jest.« Freya je pogledala one tamne oči i na brzinu odlučila. Bila je to samo kava, uostalom. A i morali su razgovarati o poslu. U neku ruku. »Kamo

æemo na to piće?«

»Kod Annabelle.« Pokazao je prema dvorištu. »Najbolji čajni kolačići u okolici.«

»Sjajno.«

Krenuli su dvorištem i Daniel joj je dobacio pogled. »Znaš, nemam skrivene namjere kad je riječ o Margaret. Jednostavno mi je draga. S njom uvijek točno znaš na čemu si. I dobra je u duši.«

»Ona isto govori o tebi.«

Nasmiješio se. »Ali tebi se to i dalje ne sviđa, je li? Rođena si sumnjičava.«

Život ju je takvom učinio. No, to nije zvučalo nimalo lijepo. Nepovjerenost nije bila karakterna osobina kojoj su ljudi općenito težili.

»Nisam sigurna što bih mislila.« Freya ga letimice pogleda. Iskreno govoreći, željela mu je vjerovati. Visok, crnomanjast, pametan, zgodan. Zsigurno je negdje postojala kvaka? »Navraćaš na čaj, mijenjaš joj osigurače, tamaniš zalutale glodavce...«

Sjaj u njegovim očima se pojačao. »Kriv sam.«

»Zašto bi to radio?«

»Ona mi je prijateljica.«

Slegnula je ramenima. To je bio dio koji je teško prihvaćala. »Valjda sam jednostavno uvjeren da nitko ništa ne radi bez skrivenih namjera.«

»Ali opet, ja sam fin«, brzo je ispalio.

Freya je osjetila kako joj se u grudima rađa osmijeh i širi se.

Bože, bio je divan.

Osvrnula se preko ramena. »Zadržavam pravo da sama to procijenim.«

Njegov je smijeh bio grlen. Erotičan. Nepojmljivo i zapanjujuće erotičan. Kako bi reagirao da mu kaže kako je upravo prodala svoju tvrtku za dva i pol milijuna funta? Bi li se prepao? Bi li bio u stanju gledati je a da ne vidi znamenke zalijepljene na njezino čelo?

Prolazila je između stolova od hrastovine i sjela za jedan s otvorenim pogledom na vrt. »Što je ono?« upitala je okrenuvši se na stolici kako bi pogledala hrastove klupe s policama na poledini. »Jesu li iz crkve?«

»Annabelle je kupila cijelu kolekciju na aukciji. Crkva svetog Andrije iz Kilburyja je rasprodala sve klupe prije osamnaest mjeseci i prenamijenili su je u općinski centar. Prodali smo sve. Čak i propovjedaonicu.«

Freya se okrenula i uzela jelovnik. »Baš šteta.«

»Zašto? Rekao bih da si za napredak.«

»Neke stvari se ne bi trebale mijenjati.« Poput bakine kuće, shvatila je bolno.

Prilično nerazumno, s obzirom da je nije posjetila više od desetljeća. Ali, bilo je utješno znati da je sve po starom. Da je u središtu nečeg, što bi inače bilo savršeni travnjak za kriket, još uvijek bilo stablo oraha. Da je još uvijek postojao onaj plavi, rukom izvezeni prekrivač na krevetu u gostinjskoj sobi. I ona mala plava zdjela na prozorskoj dasci u kuhinji u koju je baka stavljala prstenje kad bi prala posuđe.

»Slažem se u potpunosti«, rekao je nasmiješivši joj se.

»Zar su učinili isto i sa crkvom svetog Marka?«

Daniel je odmahnuo glavom. »Tamo se ništa nije promijenilo. Klupe se i dalje brižljivo laste svakog petka uvečer, a tu su i cvjećari koji dolaze subotom.«

»Dobro.« Freya se nasmiješila i pogledala jelovnik. »Nekoć sam baš voljela odlaziti u crkvu svetog Marka.«

»Zbilja?«

Razumjela je njegovo iznenađenje — ali opet, kao gotovo i svi ostali, on nije znao koliko je njezin dom bio ispunjen svađama. Stari se vikar bio navikao na njezine dolaske, i pustio bi je da sjedi i tiho čita. Jedan od rijetkih koji nije bio zavarán lakrdijom od braka njezinih roditelja.

»Zar to ne bi šokiralo gospođu Runton?« rekla je Freya šaljivo, okrenuvši se kad se oglasilo zvonca na vratima. Stariji par se borio ući i podići svoja kolica s namirnicama. Daniel je bio na nogama istog časa.

»Hvala, Dan.« Nasmiješio se muškarac i kimnuo prema njoj.

»Žao mi je što nisam uspio doći do farme jučer.«

»Ne zamaraj se. Samo mi je drago da si pronašao svoju djevojčicu prije nego je zapala u nevolje.«

»Nazvat ću te kasnije danas pa ćemo dogovoriti drugi termin.«

»U redu je.« Stariji je čovjek kimnuo. »Nema žurbe.«

Freya je izmaknula stolicu i oslobodila im put kako bi mogli progurati svoja kolica. Vratila ju je natrag kad su prošli. »Jesi li jučer propustio mnogo dogovora?«

»Jedan ili dva.« Daniel je sjeo i protrljao rukom zatiljak. »Bio je to dugačak i naporan dan.« Podigao je pogled. »Usput, zašto si lagala za onu cigaretu?«

»Nisam.« Podigao je obrvu, a ona se nasmiješila. »Ne sasvim. Vrlo sam te oprezno pitala imaš li što protiv ako je moja.«

»Da, to sam čuo. Ali zašto?«

»Iskreno?« Daniel je kimnuo.

Freya je zbacila svoju jaknu od ovčje kože s ramena i pustila da padne na naslon stolice. »Mia je od mene tražila pomoć. I«, rekla je gledajući njegovu reakciju, »mislim da je ionako već bila nasmrt isprepadana.«

Mišić na njegovom obrazu se zgrčio. »Istina, valjda.«

»Sviđa mi se ona.«

Pogledao ju je naizgled iznenađen. »I meni se sviđa. Ali neki njezini postupci u posljednje vrijeme...« Povukao je drveni broj stola prema sebi i stao ga prevrtati među svojim dugim prstima. »Ne podnosim to što puši. Očito me smatra idiotom ako misli da joj ne mogu nanjušiti u dah.«

»Ne bih rekla da tako misli.« Freya je pogledala kroz prozor, a pažnju joj privuče brzi bljesak crvenog kaputića gospođe Runton. »Pretpostavljam da, u određenoj mjeri, želi da znaš. Samo se opire ograničenjima. Provjerava dokle može ići.«

»Sasvim sigurno imam takav dojam.« Daniel se uspravio i nasmiješio. »Onda, što ćemo naručiti?«

»Mislim da ću kavu iz aparata i tostirane čajne kolače.«

»Zvuči dobro.« Konobarica im se približila nakon što joj je jedva primjetno kimnuo glavom. »Kava iz aparata i tostirani kolačić, dva puta. Hvala.« Pričekao je dok nije zapisala narudžbe, a zatim je upitao: »Kako je Annabelle?«

»Mislim da će se sutra vratiti.«

»Što je s Annabelle?« upitala je Freya kad je konobarica nestala iza vratašca šanka.

»Gripa. Desetkovala je tijekom Božića gotovo cijeli Fellingham. I Margaret ju je preboljela. Je li ti rekla?«

Freya se okrenula. »Da.«

»Je li to razlog tvog dolaska?«

»Djelomice.«

»A djelomice ne?« Usne su mu se iskrivile kad nije odgovorila. »Ali, nemaš mi namjeru reći?«

»Još uvijek nisam odlučila jesi li zaista fin. Volim sama donositi zaključke.« Oči su mu bljesnule. »Pošteno.«

Konobarica se vratila s dvjema kavama i malim vrčem s vrhnjem. Smeđi šećer bio je u maloj zdjelici na sredini stola.

Lokal je bio prožet daškom prošlosti. Baš onako staroengleski. Da je konobarica nosila uštirkanu bijelu pregaču preko dugačke crne haljine, ne bi nimalo odudarala. Freya pusti da joj pogled odluta gore prema stropnim gredama i osjeti se opuštenom. Ovo je bilo divno.

Vratila je pogled i uhvatila Daniela kako je promatra. Nešto u njegovom izrazu izazvalo joj je osjećaj vreline koja kao da je navirala od nožnih prstiju. Palcem je prelazio preko zlatnog vjenčanog prstena, okrećući ga.

Trebala bi biti oprezna. Daniel možda jest službeno slobodan, ali još uvijek svojevolumeno nosi vjenčani prsten. Muškarci koji žele novu vezu to ne rade.

Što je vjerojatno bilo sasvim u redu. Ni sama, naime, nije tražila vezu.

Freya se nasmiješila i prisilila se misliti na nešto drugo. »Znaš, kad sam napustila Fellingham, trgovina s domaćim proizvodima je bila praktično zatvorena, kao i ambari. Čitava ova ideja o domaćoj proizvodnji je divna.«

»Još je bolje ljeti kad iznesu stolove i postave ih posvuda po dvorištu. Ponekad vikendom nastupa i gudački kvartet. Nekoliko sam puta čuo i *jazz bend*.«

Freya je pogledala kroz prozor i zamislila kako uokolo vise košare prepune lobelija i vodenika.

»Iako je Božić zaista čaroban, sa svim onim lampicama. A tamo«, rekao je pokazujući u kut pored trgovine s pozamenterijom, »se smjestila pećina Djeda Božićnjaka.«

»Pećina Djeda Božićnjaka?« ponovila je.

»Za pomoć mjesnom prihvatilištu. Tamo je posljednje tri godine.«

»A tko bude Djed Božićnjak?«

Konobarica se vratila drugi put noseći čajne kolače, a svježi komadići maslaca virili su na dvama okruglim komadima kolača. Kako je proteklih godina uglavnom religiozno brojala svaku kaloriju, Freya se jednostavno odlučila prepustiti užitku. Maslac se rastapao na vrhu kolača i curio na tanjur.

»Izmjenjujemo se.«

Freya je podigla pogled. »Za...?«

»Djeda Božićnjaka.«

»Oh.« A onda, udubljena u razgovor: »Hoćeš reći da si i ti bio Djed Božićnjak?«

»Očito ne pravi Djed Božićnjak. On je prezauzet da bi nas posjetio. Ali mislim da sam prilično dobar u tome.«

»U tome da budeš fin?« Nije bio samo fin, bio je prelišen čokoladom. Oči su mu blistale, a dojam je bio nešto poput *acceta balsamica* koji prožima slatki kolač. Nimalo fino. Daniel je bio zagonetan. A u kombinaciji s ljubaznošću, učinak je bio smrtonosan.

»Točno. Iako mi nikad nije bilo sasvim jasno zašto roditelji dopuštaju djeci da sjede u krilu nepoznatog čovjeka.«

Smijeh joj je lebdio na rubu usana. »Ima li ovih dana puno sjedenja u krilu?«

»Ne previše.«

»Eto vidiš.« Uzela je zalogaj kolača. »Ovo nisam jela godinama.«

»Zašto?«

»Nisam imala vremena sjediti po kafićima. Bila sam previše zauzeta.« Daniel je podigao vrč s vrhnjem i zastao s njime iznad njezine šalice.

»Molim te.«

Ulio je vrhnje u njezinu, a potom malo i u svoju kavu. »I previše zauzeta da dođeš u Fellingham?«

Podigla je pogled tražeći nekakvu vrst kritike u njegovom pitanju - ali nije je bilo. Samo zanimanje.

»Tako mi je Margaret rekla kad sam je jednom upitao za obitelj.«

»Često sam putovala u inozemstvo.« Freya je znala da se pokušava opravdati za nešto za što nije bilo opravdanja.

Dakako da je mogla doći i prije u Fellingham. Bio je udaljen jedva petnaest minuta vožnje autocestom od Londona. Istina je bila da nije to željela. Čule bi se telefonom. Sastajale kod njezina oca. Njezina je baka dolazila i u London - iako se ni to nije dogodilo barem dvije godine.

»A sada?«

A sada joj se to nije činilo kao tako dobra izlika. Bakin je kuk bio u gorem stanju nego ikad, a tata je bio sve uporniji u nastojanjima da se što prije domogne svog dijela naslijeđa.

Freyini su se prsti igrali drškom šalice. »Sada sam na duljem odmoru. Uzela sam slobodno godinu dana kako bih putovala.«

»Nekamo određeno?«

»Voljela bih neko vrijeme provesti u Australiji. Imam te prijatelje koji su se upravo vratili u Melbourne. Voljela bih ih posjetiti.«

»Melbourne je divan.« Podigao je šalicu i otpio gutljaj. »Anna i ja smo proveli neko vrijeme tamo prije...« Namrštio se. »Ne mogu se sjetiti. Davno je to bilo. Otišli smo tijekom ljetnih praznika kad je Anna bila na prvoj godini faksa.«

Usljedio je trenutak tišine prije nego što je dometnuo: »Ulica Brunswick. Tamo bi trebala otići. Zabavno je.«

Zabavno. Nije mogla zamisliti da bi se Anna Jameson ikad mogla zabavljati. Ali Daniel ju je odabrao za svoju ženu. *Još uvijek je nosio prsten — iako je bila mrtva.* Ta ju je pojedinost uistinu fascinirala. Polovica »sretno« oženjenih muškaraca koje je poznavala gotovo su redovito skidali svoje vjenčano prstenje.

Možda je samo bila stvar u muškarcima koje je ona poznavala. Daniel je, čini se, još uvijek želio nositi simbol koji ga je povezivao s pokojnom suprugom.

»Tek sam jučer čula da ti je žena preminula. Tako mi je žao.«

»Nisi to znala?« Odmahnula je glavom.

»Iznenaden sam.« Daniel je podigao žličicu iz zdjelice sa šećerom i promiješao ga, a potom je pažljivo otresao o stijenku pa se šećer doimao poput pustinjske dine.

»To je obično prva stvar koju ljudi kažu za mene.«

»Pa, moj jedini izvor je moja baka - a ona nije osoba koja bi tračala.«

»Ne, nije.« Nasmiješio se i naslonio. »Ni ona meni nije rekla previše o tebi.«

»Znači, znaš samo ono što si čuo u mjestu?«

»Otprilike.« Ponovno se nasmiješio. »A povjerovao sam samo pola od svega.«

Freya se nasmijala i spustila pogled na kolač. Sviđao joj se njegov osmijeh. Sitne bore u kutu očiju. Zašto su bore oko očiju izgledale tako seksi na muškarcima?

»Nisi mi željela reći jučer, no koliko planiraš ostati u Fellinghamu?«

»Stvarno ne znam. Ovo je trebao biti leteći posjet.«

»Ali?« navaljivao je.

»Ali stanje s bakinim kukom je puno gore nego što mi je rekla. Pretpostavljam da bih voljela da ode na operaciju prije nego što napustim državu.«

»Što će potrajati bude li i dalje inzistirala čekati zdravstveno osiguranje.«

»Znam«, rekla je Freya i napravila grimasu.

»Voljela bi kad bi ostala.« Oklijevao je. »Ako sad nisi zaposlena, i želiš ostati u selu neko vrijeme a da ne posežeš za ušteđevinom, uvijek možeš raditi za mene.«

»Molim?«

»Zašto ne?« Prsti su mu se i dalje poigravali sa žličicom. »Nisi zaposlena, a meni očajnički treba neka vrst administrativne pomoći.«

»Ali ne znaš ništa o meni.«

»Znam da si sposobna povezati dvije riječi, i da možeš odgovoriti na telefon. Ako se ispostavi da znaš tipkati s više od dva prsta, bit ćeš puno bolja od osobe koju su mi poslali.«

Freya se nasmijala - uglavnom zbog šoka. Nije mogla sasvim povjerovati da joj je ponuđen posao kakve tajnice - kao ni da je pomislila kako bi to zapravo moglo biti zabavno.

»Što si radila?«

»To je bio... informatički posao.«

Bilo je to dovoljno istinito. Željela je da ljudi u Fellinghamu ostanu u neznanju da je izgradila uspješnu internetsku tvrtku, prodajući prirodnu kozmetiku diljem svijeta.

»Znaš li raditi na internetskim stranicama?«

»Zapravo, znam.« U stvari, tako je sve i počelo.

»U tom slučaju«, rekao je Daniel naslonivši se, »preklinjem te.« Freya je prikrila osmijeh iza šalice. »Ali ne želim raditi za tebe.«

»Je li to negativan odgovor?«

»Uglavnom.«

Nasmijao se. »Vrijedilo je pokušati. Tko zna? Možda iduća osoba koju mi pošalju bude odgovor na moje molitve.«

Freya ga je radoznalo pogledala. »Zar ne možeš kontaktirati neku drugu agenciju ako nisi zadovoljan s uslugama ove s kojom trenutačno surađuješ?«

Odmahnuo je glavom. »U ovoj zabiti postoje samo dvije agencije, a u objema tvrde kako trenutačno vlada nestašica dobre radne snage. Prošle godine ih je bilo gomila. Ali ne i ove.«

»Oni dobri će otići nekamo drugamo«, primijetila je Freya dovršivši kolač.

»Malo navaljuj... budi zahtjevniji.«

»Zar bi ti?«

»Itekako! Kad bi se radilo o mom poslu.«

Oči su mu se ponovno smiješile. Nije znala kako mu je to uspijevalo. Lice mu je bilo potpuno mirno, ali oči su mu... plesale. Osjećala je kako se rastapa iznutra. Padala je na muškarce s takvim očima. Bili su joj definitivno slaba točka.

»Honorarni zaposlenici su skupi...«

»Pričaj mi o tome.«

»... a ja želim odgovarajuću vrijednost za svoj novac«, rekla je podigavši šalicu.

»Možda bih trebao zamoliti tebe da nazoveš agenciju? Da vidim možeš ih li pridobiti da nekim čudom pronađu nekoga koga vrijedi zaposliti.«

»Kladim se da bih mogla. Mislim da znam s ljudima.«

»Misliš?«

»Pa, nije to nuklearna fizika.«

Oči su mu iskrile od smijeha. *Bio je tako seksi.*

»Samo jasno kažem što želim, a onda se pobrinem da to i dobijem.«

»Ne vrijedi ukoliko osoba s kojom razgovaraš nije sposobna obavljati svoj posao.«

»Valjda ne vrijedi«, složila se Freya znatiželjno ga gledajući. Na kraju krajeva, ona nikad nije zaposlila nikoga tko nije bio sposoban.

K tomu, nikad nije nikoga zaposlila samo na lijepe oči. I ne bi dopustila da joj se u uredu ne može otvoriti prozor. A sasvim bi se sigurno potrudila da niti jednoj agenciji ne padne na pamet staviti je na popis »čekanja« dobre prilike.

Ali opet, ona nije bila fina.

Freya je uzela torbicu. »Sad bih zbilja trebala poći. Jesi li stvarno želio da nešto poručim baki, ili je to bila smicalica?«

»Definitivno je bila smicalica. Nije upitno da Margaretine stvari trebaju ići na mjesečnu dražbu antikviteta.«

»Za razliku od...?«

»Opće tjedne dražbe«, rekao je dobacivši pogled konobarici koja je im je prišla s računom na porculanskom tanjuriću. Daniel je izvadio novčanik iz unutarnjeg džepa jakne i spustio novu novčanicu od dvadeset funta.

Prvi put u dugo vremena Freya nije bila sigurna što učiniti. Možda je znala puno o upravljanju tvrtkom, ali je bila sasvim pogubljena kad se radilo o jednostavnim društvenim situacijama. Bio je to dio života koji je zanemarila.

»Koliko ti dugujem?«

»Ja častim.«

»Ja...«

»Možeš platiti drugi put.« Izraz u njegovim očima otpustio je milijun leptirića u njezinom trbuhu. Nije bilo dvojbe da nije mislio onako kako je zazvučalo. *Ali, što ako jest?*

Zbunjeno je dotaknula naušnicu. »Hvala ti.« Konobarica se vratila s ostatkom.

Daniel je ugurao novčanik natrag u džep. »Nazvat ću Margaret i dogovoriti s njom razumno vrijeme da kupim namještaj, ali to će biti tek nakon ovomjesečne dražbe.«

»Kada je to?« upitala je Freya ustavši.

»U takozvanom tjednu petka. Dražba se održava svakog posljednjeg petka u mjesecu. Dobacit ću ti katalog za ovu iduću, a onda ćeš vjerojatno biti zadovoljnija u vezi s čitavom ovom stvari.«

»Samo želim znati da će postići najbolju moguću cijenu. Ta kuća je njezino životno djelo.«

Nasmiješio se očima. Mogla se zakleti. Polagani smiješak nastao je u zjenicama i stao se širiti. Leptirići u njezinom truhu preobrazili su se u nešto što je više bilo nalik milijunu mrava koji su marširali uokolo u koncentričnim krugovima.

»Znam. To nije bila kritika. Donijet ću ti procjenu čim budem u mogućnosti, samo trenutno nemam pomoć u uredu.«

Nasmijala se, uzimajući jaknu. »Javi se opet toj agenciji. Hvala na kavi.«

»Uvijek.«

Daniel je promatrao kako žuri preko dvorišta, a rubovi njezine kratke suknje lepršali su joj oko bedara.

Zaista je imala najduže noge. I najseksepilnije purpurne čizme s visokom potpeticom koje je ikad vidio.

Prešao je rukom po licu i ravnomjerno ispustio dah. Kad se sve uzme u obzir, bilo bi mu bolje da se ne fokusira suviše na neupitan seksepil Freye Anthony. Imao je kćer za koju je skrbio, i to će mu oduzimati svaki djelić energije u doglednoj budućnosti.

»Gdje li je samo nabavila onu jaknu?«

Daniel je okrenuo glavu i pogledao konobaricu, najednom svjestan kako oboje stoje i gledaju kroz prozor. »U Londonu, vjerojatno.«

»Mora da je koštala čitavo bogatstvo«, rekla je Hannah spustivši čajnik na pladanj. »Baš je poput onih što ih viđaš u *Vogueu* i tako to.«

Zar zbilja? Danielove oči ponovno odlutaju prema Freyi, trenutak prije nego što je nestala iza ugla. Vjerojatno. Bio je to pravodoban podsjetnik. Freya Anthony je bila skupocjena. Prebogata za njegovu sortu čak i dajze imao vremena da joj kupuje bilo što.

Baš kao i što je pomisao da radi za njega - makar i privremeno - bila loša, jer bi iskušenje moglo biti preveliko.

»Je li istina da hoda s *rock* zvijezdom?«

Daniel je navukao jaknu. »Nemam pojma.«

No, u sebi je sumnjao u to. O njoj su raspredali same besmislice. Dečko roker bio je samo jedna od brojnih objašnjenja koja su se vrtjela oko njezinog skupocjenog automobila.

U svojim planovima o putovanju nije spominjala dečka. Možda je Sophy bila najbliže istini, sa svojom teorijom kako je »između dviju veza«. Njegove su oči bespomoćno slijedile njezin blistavi automobil koji mu je nestajao iz vidokruga.

Doimala se poput osobe koja je bila pomalo izgubljena - ali i potpuno suprotno od toga. Samosvjesna pa ipak ranjiva.

Zatresao je glavom. Trebao bi se vratiti na posao, a ne nagađati o osobinama te prekrasne plavuše koja će u konačnici otići iz Fellinghama što je prije njezine dizajnerske čizme odnesu.

»Hvala, Hanna. Pozdravi Annabelle.« Daniel je izišao na vjetroviti jutarnji zrak, zatvorivši za sobom vrata čajane. Podigao je ovratnik jakne kako bi se zaštitio od kiše.

Sviđala mu se. Vrlo jednostavno. Nije to očekivao, ali dogodilo se. S njom se osjećao kao osoba. Ne kao Annin siroti muž. Mijin nesretni otac. Ucviljeni zet profesora Jamesona. S njom se nije osjećao kao da je strpan u jednu od ladica u koje su ga svi pokušavali smjestiti.

I sviđalo mu se što Freya, čini se, nije vjerovala da bi trebala ispuniti prazninu koju je u njegovom životu stvorila Annina smrt. Za promjenu.

Zašto su žene tako često to mislile o udovcima? Kao da je na sebi imao nekakvu oznaku i stisnuo nekakav prekidač koji je slao nevjerovatne poruke u krugu od stotinu kilometara.

Nije bio spreman za to. Još uvijek nije, čak ni nakon tri godine. Istina, ona sirova bol s početka je prošla - ali nije bio spreman dovesti drugu ženu u svoj život. Mia je zaista trebala biti centar njegovog života.

Telefon u njegovom džepu se oglasio i izvadio ga je, jedva i trebajući pogledati da prepozna broj kćerine škole. Njime prostruji poznata slutnja i čista iscrpljenost.

»Ramsay.«

Glas na drugoj strani pripadao je jednoj od podvornica. Mogao je čak i pogoditi kojoj. Carol. Sijeda kosa ošišana na bob frizuru. Iznimno suzdržana. »Gospodine Ramsay?«

»Da.«

»Ravnatelj me je zamolio da vas nazovem i prenesem kako se jutros dogodio incident u kojem su sudjelovale Mia i još jedna djevojka s njezine godine. Obje su dobro, ali volio bi da dođete kako biste se mogli dogovoriti što dalje.«

Trebao mu je i posljednji atom samokontrole da ne opsuje, glasno i sočno. Ipak, ovo nije bilo sasvim neočekivano - s obzirom na raspoloženje u kojem se Mia probudila. Bila je zrela za nevolje. Opet. Sklopio je oči kad su ga počeli salijetati prizori »incidenta«. »Moram li odmah doći?«

»Bilo bi poželjno tijekom jutra.«

Daniel je bacio pogled na sat. »Imam sastanak za petnaest minuta, koji bi trebao potrajati otprilike pola sata. Dolazim čim završim.«

»Hvala. Prenijet ću poruku gospodinu Oxendaleu.« Morao je pitati. »O kakvom je incidentu riječ?«

Jednoličan glas s druge strane linije je oklijevao. »Biste li željeli odmah razgovarati s gospodinom Oxendaleom? Mogu provjeriti je li slobodan.«

Daniel gotovo da je mogao osjetiti kako Carolin prst lebdi nad gumbom za prespajanje poziva i požuri s odgovorom. »Nema potrebe. Dolazim tamo u roku od sat vremena.«

Prekinuo je razgovor i vratio telefon u džep. Razgovor s ravnateljem je mogao pričekati. Zasad je bilo dovoljno znati da je Mia dobro. Kakve god loše vijesti slijedile, radije bi da ih čuje u prisutnosti svoje kćeri. Ovo postaje ozbiljno. Ako je došla pred zid kad je riječ o školi, što dalje?

PETO POGLAVLJE

Freya je stavila posljednji komad porculana u kutiju. »Apsolutno si sigurna da želiš ovo prodati na općoj dražbi?«

Margaret je podigla pogled sa svog mjesta, okružena starim kuharicama.

»Samo ih makni odavde. Nikad nisam naročito voljela taj servis, a tako ću imati jednu kutiju manje za spoticanje.«

Freya je zalijepila samoljepljivu traku i poravnala je. »Ako si apsolutno sigurna, odnijet ću je dolje zajedno s druge dvije.«

»Dobro.«

»Neću dugo.«

»Budi ljubazna prema Danielu ako ga vidiš.« Freya je zanemarila primjedbu, no razmišljala je o njoj dok je odnosila kutije prema automobilu. Baka je zbilja voljela Daniela. I nedostajao joj je sad kad je prestao navraćati.

Zbog nje? Zar je ona bila razlog zašto nije svratio čitav tjedan? Izišla je unatrag s uskog parkirnog mjesta. Možda je bila preosjetljiva, a on je jednostavno bio zauzet poslom. Ili kćeri? Oboje je trebalo prilično pažnje. Ali, možda je ipak ona bila razlog.

Procjena je stigla kao što je i obećao. Loše otipkana.

Ugurana kroz otvor za pisma, iako je mogao jednostavno pozvoniti na zvonce.

Skrenula je za posljednji ugao i odvezla se ravno do prednjeg dvorišta aukcijske kuće, što je bliže moguće glavnom ulazu, u slučaju da bude sama morala nositi kutije.

Danielova kći je sjedila na zidiću, ramena zgurenih na hladnoći, i imala je onaj prazni izraz lica koji je govorio da nije razmišljala ni o čemu naročito.

Freya je ispružila ruku i ugasila motor. Bio je utorak ujutro. Mia je sigurno markirala iz škole pa ipak je sjedila na zidiću gdje ju je mogao vidjeti otac? Što je to značilo?

Uzela je torbu sa suvozačevog sjedišta i otvorila vrata. Ledeni siječanjski vjetar šibao je dvorištem i ona je zastala kako bi zakopčala

kaput, svjesna da se Mia okrenula kako bi je pogledala, gotovo kao da je željela razgovarati.

Nakon kratkog oklijevanja, Freya se uputila prema njoj. »Bok.«

Mia je pogurila ramena prepoznavši je.

»Zar ti nije hladno sjediti ovdje?«

»Nije.«

A onda je zadrhtala zbog čega se Freya poželjela nasmiješiti. »Ledeno je. Doduše, posljednji put kad sam bila ovdje mislila sam da je podjednako hladno i unutra.«

Iskra zadovoljstva osvjetlila je Mijine žutosmeđe oči. »Tata je rekao da si to rekla.« A potom: »Sad je stavio grijalicu u ured.«

Zaista? Freya je zataknila zalutali pramen kose za uho. »Je li kojim slučajem uspio otvoriti onaj prozor?«

Mia se zamalo nasmiješila. Zamalo, ali ne sasvim. »Otvorio ga je uz pomoć džepnog nožića.«

»Izvršno! Je li uspio?«

»Da, ali je slomio nožić.« Freya se nasmijala.

Mijini su se prsti poigravali s istrošenom vezicom kaputa. »Nisi pitala zašto nisam u školi.«

»Zašto bih? To me se ne tiče.«

Mia je podigla pogled, a izraz njezinog lica lebdio je između iznenađenja i prkosa. »Svatko pita.«

»Oh.«

»Izbačena sam. Jer sam ošamarila drugu djevojku i opsovala nastavnicu«, dodala je kad prva izjava nije polučila reakciju koju je željela.

»Razumljivo.« Freya je opazila kako je Mijinim očima preletjela zbuñjenost. Bila je rekla da nije naročito dobra s tinejdžerima - nije imala previše iskustva s njima - ali ovu je razumjela. Koliko god Mia drsko zvučala, što god rekla, Freya je znala da se u sebi ne osjeća previše »odraslom«.

»Tata je stvarno ljut.«

Mogla je zamisliti. »To mu je posao.«

U Mijinim očima iznenada zaiskri osmijeh. Bile su toliko nalik Danielovim da je to bilo zapanjujuće. »I on je tako rekao.« Osmijeh je izbljedio, a prsti su joj nastavili petljati s vezicom. »Kaže da si uništavam život.«

»A što ti misliš?«

Mia je ponovno slegnula ramenima, a Freya je čekala. Bio je silno čudan osjećaj tako točno znati što se događa u tuđem umu. Ili barem tako misliti. Mogla je vidjeti strah i čuti potrebu za utjehom u djevojčinom glasu. »Mislim da to nije ni važno.«

»Ako si uništiš život?«

Mia je ponovno slegnula ramenima. »Ionako nema posla. Bolje je biti na socijalnoj pomoći.«

»Misliš?« Očito je bilo nešto u njezinom glasu, jer je Mia znatiželjno podigla pogled. »Teško je preživjeti sa socijalnom pomoći, znaš. Dosadno je kad si ne možeš priuštiti izlaske. Ne možeš si priuštiti odjeću koju želiš. Teško je pronaći stan...« Pustila je da misao ostane visjeti među njima.

»Škola je još dosadnija.«

Freya je pogledala sive oblake koji su im se približavali. »Što god tvoj tata rekao, nisi si upropastila život. On to zna. Samo si sama sebi otežala situaciju.« Nasmiješila se. »I to također zna. Vjerojatno je zato toliko ljutit. Je li on ovdje?«

»Tu je negdje.« Mia je kimnula prema objektu iza sebe. »Vjerojatno u uredu.«

»Idem ga potražiti. Dolaziš li?«

Odmahnula je glavom. »Rekao mi je da pričekam ovdje dok ne dođe moja pomoćnica u nastavi.« A onda, kad se Freya stala udaljavati: »Jesi li ti ikad bila izbačena iz škole?«

Očekivala je takvo pitanje. Freya je odmahнула glavom, u sebi se osmjehnuvši kad je opazila djevojčino razočaranje. »Nisam bila tamo toliko često.«

»Markirala si?«

»Čekala bih na istoj autobusnoj stanici gdje si i ti bila prije neki dan kako bih se odvezla u Alban.«

Mijine se usne iskrive. »Teta Sophy kaže da si uvijek upadala u nevolje.«

Ma zbilja? Pa, to je nije iznenadilo. Freya je potisnula pakostan odgovor. Sophia Jameson je bila Mijina tetka i to je poštivala.

»Ne previše. Više sam imala misiju samouništenja. Nisam voljela školu.«

»Ja je mrzim.«

»Nisam toliko voljela ni vlastiti dom«, rekla je Freya budno čekajući reakciju.

»Bila sam silno ljuta. Usamljena. Pretpostavljam da sam na određeni način željela da se svi oko mene osjećaju loše kao i ja, ali nisam nikoga tjelesno ozlijedila. Malo sam psovala. I previše pila.«

Na trenutak je pomislila da će joj Mia odgovoriti, no onda joj je nešto odvratilo pogled. Freya se okrenula i ugledala Daniela kako im prilazi. Izgledao je umorno, što nije bilo iznenađenje. Mora da je imao pakleni tjedan nakon što je Mia izbačena iz škole.

»Još uvijek sam ovdje, ako me provjeravaš«, rekla je Mia ratobornim glasom.

Freya ju je pogledala. Promjena na djevojci bila je dramatična. Tijelo joj je bilo pogrbljeno, a živahnost koju je maločas uspjela izvući iz nje u potpunosti je iščezla.

Daniel je mudro zanemario prkos u kćerinom glasu i stao između njih dvije.

»Zdravo.«

»Bok.« *Zar joj glas zbilja zvuči toliko zadihano?* »Donijela sam neke predmete za opću rasprodaju. Uglavnom porculan. I neko staro posuđe.«

»Okej.«

Freya je ovlažila suhe usnice vrškom jezika. Bilo joj je strahovito neugodno. Iako, sam Bog zna zašto. Ovo je bila aukcijska kuća, a ona je donijela nešto za prodaju. U tome nema ničeg neugodnog. Pa ipak... bilo je. Zbilja jest. Ona vrsta neugodnog osjećaja koji se širio iz nožnih prstiju i koji je pamtila iz mladosti.

Imala je sličan osjećaj kao i onda kad bi se kao slučajno našla ispred kasarne u devet i dvadeset svakoga četvrtka uvečer kad bi Calum Dane izlazio.

Samo što više nije imala petnaest godina; još malo pa će navršiti trideset. A Daniel Ramsay nije bio Calum Dane. Čak i ovako izmožden, s dubokim, dubokim borama od mrštenja na čelu, bio je u potpunosti previše divan za mjesto poput Fellinghama.

»Stvari su u autu.« Freya je krenula otvoriti suvozačeva vrata svog automobila i stala podizati kutiju koja joj je bila najbliža.

»Daj da ja pogledam«, rekao je Daniel.

Odmaknula se i promatrala kako iz džepa izvlači džepni nožić - vjerojatno novi - te njime reže ljepljivu traku koju je zalijepila preko gornje plohe kutije. »To je porculanski servis. Prilično je užasan, zapravo.«

Podigao je jednu od šalica za kavu umetnutu sa strane i pažljivo je odmotao.

»Ovo uopće nije užasno. To je Royal Doulton...«

»Piše na dnu šalice«, prekinula ga je Freya. »Već sam pogledala.«

Daniel joj se nasmiješio, a njoj je želudac reagirao tako što je malo poskočio. Letimice je pogledala Miju, pitajući se primjećuje li djevojka kako je ustreptala zbog samo jednog osmijeha njezina oca.

Otkako je Matt - muška polovica njezine posljednje ozbiljne veze - spakirao kovčege i otišao, nije bila u stanju prikupiti niti toliko entuzijazma da ode na spoj. Što je onda bilo ovo? Možda joj je upravo zbog odluke o potpunoj apstinenciji Daniel bio ovoliko privlačan? Onaj sindrom »zabranjenog voća«?

»Ovo je kvalitetan servis. Koliko toga ima ovdje?«

»Nemam pojma. Nisam brojala. Oprosti. Tu su tanjurići i čajnik...«

Njegov se osmijeh raširio, a ona se opirala porivu da mu uzvрати glupavim smiješkom. Divno se smiješio, lice bi mu se u potpunosti preobrazilo. Bio je nevjerojatno seksi.

»Uđimo unutra, onda, i pogledajmo. Bobe, možeš li uzeti druge dvije kutije?« upitao je zazvavši vratara kojeg je sreća za posljednjeg posjeta i koji je sad stajao na pragu.

Stariji se muškarac na trenutak izgubio, a potom se pojavio s kolicima. »Da uzmem i tu?«

»Nema potrebe - ja ću.« Daniel je premjestio kutiju u rukama i uputio se prema zgradi. »Mia, pričekaj još pet minuta, a onda uđi unutra.«

Što se njegove kćeri ticalo, on kao da nije ni progovorio. Potajni pogled u njegovom smjeru odao joj je da je i sam to osjetio. Svaki tračak osmijeha nestao je s njegova lica.

Freya je pomogla Bobu da smjesti kutije na kolica, a onda je zastala kako bi zaključala automobil. »Vidimo se kasnije«, rekla je pogledavši Miju.

Ona joj blago kimne u znak slaganja. Ne previše, ali bilo je to puno više od onoga što je uputila svome ocu. Freya je prebacila torbu

preko ramena i polako ušla.

Bakina kutija s porculanom već je bila smještena na jednom od stolova i Daniel je počeo odmotavati neke od komada posuđa.

»Ovdje ima gomila toga«, rekao je Daniel kad mu je prišla.

»Sve je to kupila na jednom od onih buvljaka u Ulici Beadnell High prije nekoliko godina, i otad je stajalo neupotrebljeno u vitrini.«

»To me ne iznenađuje«, rekao je Daniel spustivši jednu od malih šalica za kavu. »Danas gotovo svi radije piju iz običnih keramičkih šalica. Zato će se ovo malo teže prodati. Koliko je platila?«

»Nema pojma. Nisam sigurna može li se uopće sjetiti.« Freya je gledala kako dugim prstima lupka o bočnu stranicu kutije.

»Rado bih prodao ovo za nju, ali neće zaraditi onoliko koliko bi možda očekivala. Ista je stvar i s onim predivnim priborom za jelo od bjelokosti. Danas to više nitko ne želi. Ne uklapaju se u moderni životni stil s perlicama za posuđe.« Freya je zataknila pramen plave kose za uho. »Ima i dva takva pribora, također. Zapravo, ne«, ispravila se. »Ima tri kompleta, ali jedan je toliko majušan da je očito namijenjen djeci.«

»To je onda desertni pribor«, rekao je Daniel. »I njih je također teško prodati. Davno su prohujali dani kad se banana jela nožem i viljuškom.«

Prešao je džepnim nožićem preko trake koja je bila zalijepljena na drugoj kutiji.

»Ovo će biti popularnije«, rekao je podigavši staru emajliranu posudu za brašno.

»Ne vrijedi previše, ali ovakve stvari ljudi vole imati u onim starinskim seoskim kuhinjama.«

»Ona se zaista želi riješiti svega toga.«

Daniel je zatvorio poklopac. »Pošteno. To možemo obaviti. Dođi do ureda i ispuni obrasce za ovu gomilu.«

Zaista se doimao kao da je pod stresom. Freya je kliznula rukama u džepove kaputa i krenula za njime do ureda.

Još uvijek je vonjao na vlagu i hladnoću, ali, kao što je Mia rekla, grijalica je ispuštala vrući zrak. Oči su joj odlutale do prljavog prozora i zamijetila je komadiće sasušene boje iskrzane na rubovima.

Vratila je pogled i uhvatila Daniela kako je promatra. Blago mu je rumenilo liznulo jagodične kosti kao da je znao o čemu razmišlja.

»Mia mi je rekla da si ga pokušao otvoriti.«

»Pomislio sam da bih trebao provjeriti mogu li dobiti ovdje nekakvu ventilaciju, s obzirom na to da grijemo.«

»Dobra ideja, ako će Mia ovdje raditi sa svojom pomoćnicom u nastavi.«

Njegove su se oči sumnjičavo suzile, a potom je odvratio pogled. »Donijet ću ti obrazac koji je potrebno ispuniti.«

Freya je gledala kako uzima sivi registrator s police i odnosi ga do stola. »Na koliko dugo su isključili Miju iz škole?«

Oklijevao je prije nego što je otvorio registrator. »Je li to rekla? Da je izbačena?«

»Da.«

»Rekla ti je?«

Freya je kimnula. »Zar nije smjela?«

Okrenuo se i prešao rukom po zatiljku kao da će time malo ublažiti napetost. Polako je ispustio dah. »Čini mi se kao da se gotovo ponosi time.«

»Ne mislim da je tako.«

»Još uvijek nije službeno«, rekao je tiho. »Barem ne u smislu da joj mora biti dodijeljen nadzor.«

»Hoće li?«

»Da.« Daniel je izvadio arak papira i preletio pogledom po prvoj stranici. »O, da. Imamo sastanak idućeg utorka na kojem ćemo razmotriti mogućnosti kako dalje, ali, da pravo kažem, zapravo nema pravog načina.«

Freya nije ništa odgovorila, samo je promatrala izraz koji mu je preletio licem. Glas mu je bio rezigniran, ali ipak nije vjerovala da uistinu tako misli.

»Moguće je da joj ponude mjesto u jednoj od onih posebnih ustanova, ali ona kaže da ne želi tamo.« Posegnuo je za kemijskom olovkom. »To je škola za učenike s poremećajem u ponašanju.«

Freya je kimnula.

»Sam Bog zna što li ona sada misli.«

»Možda će joj dobro doći odmor. Barem...« Zastala je tražeći riječi. »Možda će se, ako uoči da nema previše izbora bez položene mature, poželjeti vratiti u školu.«

»Jesi li i tako?« pitanje je izletjelo s njegovih usana i naletjelo na zid šutnje.

»Oprosti - to me se nimalo ne tiče. Ja...«

»Otprilike.« Freya se ugrizla za usnicu. Željela je pomoći. Oboma. Iskreno. Ali što je mogla reći? Njezin put nije bio uobičajen. Silno se trudila, uvidjela je priliku i iskoristila je na najbolji način, ali imala je sreću.

Ako ikad bude imala kćer, nipošto ne bi željela da krene istim putem. Željela bi vjerojatno isto ono što i Daniel želi svojoj kćeri - sigurne izbore.

»Moja mi je šogorica rekla da si otišla prije mature. Samo sam se pitao...«

Govorio je dok je ona šutjela, a onda naglo zastao. »Oprosti - bilo je to nepristojno pitanje, i također me se apsolutno ne tiče.«

Danima je izbjegavala pitanja o tome stoje radila nakon što je napustila Fellingham, i to se nije ticalo nikoga osim nje. Ali Danielovo je pitanje bilo motivirano drugim razlozima.

»Točno«, rekla je mirno. »Pa, bilo mi je sedamnaest kad sam otišla. Ali nisam se pojavila ni na većini ispita godinu prije, i odustala sam od popravnih rokova.«

»Jesi li se vratila poslije?«

»Vratila bih se da je bilo potrebno. Kad sam bila prisiljena pronaći mjesto gdje ću živjeti, hranu za jesti, sve mi je puno više imalo smisla.«

Gledala je kako mu se trza mišić na obrazu. Freya je tražila riječi kojima bi opisala... *poticaj* koji je pronašla kako bi uspjela. »Imala sam sreću, ali da nisam, znam da bih se upisala na fakultet i počela ispočetka. Mia je previše pametna da ne bi učinila to isto.«

Prekrio je lice rukom.

»Znam da to nije ono što želiš za nju, ali na kraju će te iznenaditi.«

»Je li ti rekla zašto je isključena?« upitao je predavši joj kemijsku.

»Rekla je da je ošamarila neku djevojku.«

»A učinila bi i puno više od toga da nije bilo nastavnice koja ju je odvukla. I to bez ikakvog povoda.«

Freya se namrštila. Sumnjala je u to. Mia joj nije djelovala kao nasilna djevojka. Barem ne bez provokacije.

U svom prvom skvotu upoznala je djevojku s tetovažom na ramenu koja je značila da prezire čitav svijet. Bila je nasilna isključivo zbog vlastitog unutarnjeg nemira. Ali Mia nije bila takva. Bila je sigurna u to.

Freya je prihvatila kemijsku. »Je li ti Mia to rekla?«

»Teško. Ona ne govori. Usta su joj zavezana još otkako je navršila četrnaestu.«

Kako je onda znao što je bilo posrijedi? Možda je volio svoju kćer, ali bio je prilično spreman prihvatiti tuđe procjene o njoj.

»Teško joj mogu pomoći ako mi ne želi reći u čemu je problem.«

Nemoguće, štoviše. Ali... bio joj je otac, i njegov je zadatak bio pokušati riješiti ono što je izjedalo Miju. A, ako je želio njezino mišljenje, počela bi od smrti njezine majke.

No, on vjerojatno neće htjeti čuti njezino mišljenje. Protrljao je desnu sljepoočnicu, kao da je osjetio oštar bol, a Freyu je preplavila tuga - zbog njega i njegove kćeri.

»Potrebno je ovo ispuniti«, rekao je Daniel pokazujući obrazac na stolu.

»Uglavnom, samo ime i adresu na vrhu. Zatim kratak opis onoga što prodaješ. Kao i želiš li da ti pošaljemo ček, ili bi osobno došla preuzeti novac.«

»Mogu ga preuzeti.«

»Mogao bih ti ga i ja dobaciti kad budem u prolazu«, predložio je. Zastao je kad je pogledala obrazac. »Kako je Margaret?«

»Žalosna što te nije dugo vidjela.«

»Bio sam okupiran s Mijom.«

Freya je podigla pogled. »Da.« *Naravno da jest.* »Osim toga, i dalje odlučno pakira stvari. Mora da smo napunile barem petnaest kutija tijekom proteklih nekoliko dana.«

»I sve to ide ovamo?«

»Uglavnom. Nekoliko kutija je ispunjeno knjigama. Nisam sigurna što ćemo s njima.« Freya je pokušala upisati prezime u prvom okviru, a onda je napravila nekoliko krugova olovkom na vrhu stranice. »Oprosti - mislim da ne piše.«

Daniel je uzeo kemijsku, naciljao koš za smeće i pogodio. »Pokušaj s ovom«, rekao je posegnuvši za drugom olovkom.

»Hvala.« Freya se nagnula nad stolom i ispunila podatke za dvije kutije.

»Pretpostavljam da želiš da ovdje upišem ime?«

»Mora pisati tvoje ime ako ćeš potpisati obrazac. Pri dnu postoji izjava kojom potvrđuješ da donosiš predmete u ime druge osobe i želiš da njoj bude isplaćena naknada.«

Freya je kimnula i nastavila popunjavati obrazac.

»Slobodno sjedni.«

»Neću dugo«, rekla je pokušavši se prisjetiti završava li poštanska šifra slovom B ili F. Odlučila se za potonje.

Pored nje, Daniel je zatvorio registrator i vratio ga na policu. Freya ga je letimice pogledala zamijetivši kako mu traperice prijanjaju za njegovu lijepu mušku stražnjicu.

Zašto je na to pomislila? Freya je uvukla dah plućima koja najednom kao da nisu funkcionirala te vratila pogled na obrazac. Iskreno govoreći, da Daniel živi u Londonu, pala bi u iskušenje da prekrši svoju odluku o apstinenciji.

»Gotova sam«, rekla je trenutak kasnije. »Barem mislim da jesam. Upisala sam samo >cvjetni servis za čaj.«<

Daniel joj je prišao, a nju je zapahnuo miris sapuna. I vonj vlažnog pamuka koji se širio s njegove odjeće. Bio je bizarno erotičan. Ruka mu je okrznila njezinu, a njoj je zastao dah kao da se uhvatio na paučinu. Odmaknula je kosu s očiju i pokušala se nasmiješiti.

Bilo je ovo krajnje neobično iskustvo. Pomalo nalik onome kad koračaš pješčanom plažom, a plima ti navire oko nožnih prstiju. Svaki put kad bi ga pogledala, imala je osjećaj kao da tone još dublje i ne može se izbaviti.

Freya je snažno zatreptala i ustuknula nekoliko koraka, spremna otići što prije.

»Sjajno.« Brzo je upisao »Royal Doulton« pored njezinog opisa, a zatim rekao:

»Samo se još potpiši na dnu.«

Što je Daniel mislio o njoj? Nikako nije mogla otkriti. Postojali su trenuci kad je mislila da bi tu moglo biti nešto, ali uglavnom se doimao ravnodušnim. Što je bilo dobro.

Vjerojatno.

Freya je napravila dva koraka prema stolu.

»Evo ovdje«, rekao je pokazavši joj. Nagnula se nad stol i potpisala se na crtu.

»To je sve. U bacit æu ček kroz vrata u dogledno vrijeme.« Iza njega su tresnula vrata i on se okrenuo, ostavivši Freyu da vrati kemijsku u otkrhnutu šalicu.

Tamo je bio vratar koji se držao za kvaku. »Došao je Chris Lewis za dostavu onog uredskog namještaja. Da mu kažem da uveze kombi u dvorište?«

Daniel ju je pogledao, a njegove su smeđe oči zabljesnule neočekivanim osmijehom. »Trebaš li prije toga izići?«

Želudac joj je predvidljivo reagirao. »Vjerojatno.«

»Reci mu neka pričeka minutu. Ja ću...« Prekinuo je kad mu je zazvonio telefon. »Oprosti - moram se javiti.« Kimnula je.

»Aukcijska kuća Ramsay.« Kratka stanka, a onda: »Jack!«

Freya je pogledala vratara. Trebala bi otići dok je zauzet razgovorom. Pobjeći dok ima priliku. Vratiti se i nastaviti s pakiranjem. »Je li to sve što sam trebala?«

»Ispunila si obrazac, jesi li, dušo?«

Kimnula je i pokazala dolje na stol. »Sve je gotovo.«

»To je onda sve«, rekao je ušavši u prostoriju i pustivši da se vrata zalupe za njime.

Freya je pogledala Daniela kaneći mu - kao neku vrst pozdrava - pokazati na vrata, ali on je gledao u svoj sat.

»Ne mogu ništa prije podneva. Danas dolazi Mijina pomoćnica u nastavi i mora biti prisutna odgovorna osoba.«

Daniel je koraknuo unatrag i laktom zakvačio hrpu papira koji su se razasuli po podu. Freya je čučnula i makinalno ih počela skupljati.

Oblikovao joj je usnama zahvalu i izgovorio u telefon: »Iz agencije mi danas ne mogu nikoga poslati. A čak i da mogu, mislim da ne bih mogao ostaviti Miju. Takvo što nije u opisu posla.«

Freya je podigla pogled dok je stavljala smeđu uložnicu na stol. Oči su joj susrele njegove i on je učinio nešto nalik slijeganju ramena, kao da je mogao pretpostaviti što misli o kaosu u njegovom životu.

Nasmiješila se i skupila razbacane papire. Izgledalo je kaotično - ali to nije bilo ono na što je pomislila. Još nikad u životu nije osjetila ovakvu povezanost s nekim, osjećaj da je pogađaju nečiji problemi samo zato što su njegovi. Ako je to uopće imalo smisla.

Nije postojao ama baš nikakav razlog da bude zabrinuta za njegov odnos s kćeri. Niti kako vodi posao. Niti za činjenicu što mu je dan bio prekratak da stigne obaviti sve što treba.

Osim što joj se sviđao.

Nije li to bilo zastrašujuće? Mogla se nositi s time da joj je seksualno privlačan. Bila je to biološka reakcija. Ali, da joj se netko uistinu sviđa bilo je nešto sasvim drukčije. Ukazivalo je na emocionalnu povezanost - i to ju je prestravilo.

Freya je smjestila posljednje papire na stol, a onda se okrenula kad je osjetila nalet hladnog zraka. Žena, staromodno odjevena, s urednom bob frizurom, samouvjereno je ušetala u ured s Mijom pored sebe. Vrata su se treskom zatvorila.

»Ja sam Susan Phillips. Mijina pomoćnica u nastavi.«

Freya je ponovno pogledala Daniela. On je prešao rukom po zatiljku, a ona je odoljela porivu da mu priđe i zagrlj ga. Izgledao je kao netko kome treba zagrljaj.

»Morat ćete razgovarati s Mijinim ocem. Brzo će on.«

»Čuj, moram prekinuti«, rekao je Daniel u slušalicu. »Nazvat ću te za pet minuta.« Uslijedila je stanka tijekom koje je prelazio rukom kroz kosu. »Znam. Žao mi je, ali nema druge. Dobro. Da. Bok.« Spustio je slušalicu i smjesta preusmjerio pažnju na stariju ženu. »Oprostite.«

»Daniel Ramsay?«

»Da.«

»Ja sam Susan Phillips.«

»Zdravo. Da, očekivali smo vas.«

Freya je bila odgurana do stola kad su se vrata ponovno otvorila, a okvir je ispunio krupni muškarac. Već ionako pretrpan, ured kao da se smanjio nekoliko četvornih metara. »Hoću li uvesti kombi? Blokira prilaz.«

Bio je to potpuni kaos. Onakav kakav bi bio nezamisliv u njezinom strogo kontroliranom uredu.

Daniel ju je samo ovlaš pogledao, a zatim se okrenuo prema muškarcu na vratima. »Pričekaj. Doći ću za trenutak...«

»Ne brini«, tiho je rekla Freya. »U redu je. Pričekat ću dok ne iskrcate.« Taj je dio bio lagan. »Ne žurim se nikamo«, objasnila je kad se Daniel okrenuo prema njoj.

Nije bila sasvim sigurna je li dio zadatka pomoćnice u nastavi bilo i izvješće o obiteljskoj situaciji, ali ako jest, onda ovo nije bio najbolji početak. Mia je bila zlovoljna i doimala se potpuno izdvojenom iz čitave situacije. Daniel je pak izgledao kao netko tko je bio gurnut iza granice izdržljivosti s kojom se mogao nositi.

»Oki-doki«, veselo je rekao vratar. Usmjério je krupnog muškarca kroz vrata.

»Pozvat ću nekoliko momaka da ti pomognu sa stolom i ostalim stvarima.«

Daniel je čekao dok se vrata nisu zatvorila za njima prije nego što se okrenuo gospođi Phillips. »Dostavili su nam uredski namještaj. Malo ranije nego što smo predvidjeli.«

Gospođa Phillips nije se doimala ni najmanje zainteresiranom nego je samo otkopčala gornji gumb na kaputu. »Trebali bismo početi. Postoji li ovdje nekakav mirni kutak gdje možemo raditi?«

Freya je mozgala. *Mogla bi mu pomoći*. Bilo bi to sasvim jednostavno. Samo se trebala ponuditi. Nije to moralo ništa značiti. I neće dugo potrajati.

»Mislio sam ovdje«, rekao je Daniel pogledavši stol u kutu.

Gospođa Phillips je blago napućila usne. »Treat će nam tišina kako bismo se mogle koncentrirati.«

Nije bila stvar u onome što je rekla nego u načinu kojim je to izgovorila. Freya je osjetila kako se u njoj budi bijes zbog agresivnog stava koji je zauzela.

»Tamo straga je čajna kuhinja sa stolom«, rekao je Daniel pokazujući na vrata u udaljenom lijevom kutu, »ali, iskreno mislim da će vam biti bolje ovdje. Mia i ja smo ranije jutros raspremili ured.«

Susan Phillips je svukla kaput. »Možemo pokušati«, rekla je zvučeći kao da im time čini bogzna kakvu uslugu. »Pretpostavljam da će odgovorna odrasla osoba ostati s nama?«

Daniel je oklijevao. Prvi put otkako je Susan Phillips banula u aukcijsku kuću. Freya se prestala premišljati i jednostavno je djelovala. »To ću biti ja.«

Danielova se glava okrenula u potpunoj nevjerici, ali oči su mu bile bezizražajne. Odjednom se poželjela nasmijati. Freya je zabacila kosu i spustila torbu na stol. »Ja ću ostati kao pratnja.«

ŠESTO POGLAVLJE

Koji...? Daniel je prešao rukom kroz kosu. Što je sad Freya izvodila? Uhvatio je tračak njezinog osmijeha prije nego što se okrenula gospođi Phillips.

»Mijinom je ocu jutros iskrsnuo sastanak pa ću ja ostati umjesto njega.«

»Shvaćam.«

Pored njega Freya je svukla kaput i ispružila ruku kako bi preuzela sivi ogrtač gospođe Phillips. »Gdje ću ga objesiti?« upitala je okrenuvši se prema njemu.

Imao je osjećaj kao da je kročio u paralelni univerzum. Bolji od onoga koji je trenutačno nastanjivao, ali u svakom slučaju drukčiji. Još je prije zaključio da je Freya Anthony iskušenje koje je valjalo izbjeavati pod svaku cijenu. Zbog mnoštva razloga od kojih je svaki bio dovoljno dobar. No, evo je sad, nudi mu pomoć koju nije mogao odbiti.

No, zašto je to radila?

»Daniele?« podsjetila ga je.

Mora da je izgledao kao idiot. »Tamo«, rekao je prošavši mimo nje i zatvorivši vrata iza kojih je bio niz od četiri kukice za vješanje.

»Imaš li vješalicu?«

»Nemam.«

Jedna se lijepo oblikovana obrva izvila i znao je točno što je pomislila. Ona je sigurno imala nekoliko vješalica. I prozor koji se mogao otvoriti. I ergonomski uredski namještaj postavljen prema *feng shui* pravilima.

Unatoč svemu, najradije bi prasnuo u smijeh. Otišla je tamo i pažljivo objesila tamni ogrtač o prvu kukicu.

»Što to radiš?« tiho je promrsio.

Podigla je pogled, a on je umalo zaboravio stoje pitao. Krupne plave oči susrele su se s njegovima. »Pomažem.«

Daniel je uzeo njezin kaput iz ruku i objesio ga o drugu kukicu u nizu, iskoristivši priliku da tiho kaže: »Ovo će potrajati najmanje sat

vremena.«

»U redu je.«

U redu? Ovo je bila žena koja, ima tome manje od dva tjedna, nije bila spremna čekati niti dvadeset minuta. Zašto onda...? Koji...?

Ako je bila onakva kakvom ju je Sophy smatrala, tada teško da bi mogao biti predmet njezine pažnje. Nije imao novca, a obveze su ga salijetale sa svih strana.

»Freya?« dahnuo je kad se okrenula.

Dobacila mu je pogled preko ramena, a njezine su nevjerojatne plave oči bile ispunjene nestašlukom. »Da?«

Dok je Mia bila ovako blizu, nije mogao s njom voditi razgovor kakav je želio - a ona je to znala, i uživala je u svakoj sekundi. Prošao je rukom kroz kosu i bespomoćno promatrao kako odlazi.

»Mogu li vam donijeti kavu ili čaj prije nego što počnete s radom?«

»Može kava. Hvala vam.« Gospođa Phillips je uspjela izvesti nešto nalik osmijehu, ali još uvijek s prilično stisnutim usnicama. »Bijela, bez šećera.«

»Možda bismo je Mia i ja mogle zajedno skuhati?« predložila je Freya pogledavši njegovu kćer. »Mogla bi mi pokazati gdje što stoji, a tvoj će otac provjeriti s gospođom Phillips ima li sve što joj je potrebno.«

Mia nije odgovorila, ali kliznula je s niskog ormarića na kojem je sjedila i krenula prema kuhinji. S obzirom na to da je ranije prilično jasno dala do znanja kako ne želi sudjelovati ni u čemu što ima veze sa školom, ovo je bio značajan korak naprijed.

»Nisam sigurna da će ova prostorija biti odgovarajuća dugoročno gledano, gospodine Ramsay«, rekla je gospođa Phillips odvrativši mu pažnju. »Štoviše, nisam sigurna trebam li je uopće ovdje podučavati. Ne budemo li mogle danas raditi u miru, morat ćemo o svemu dobro promisliti.«

Vrata čajne kuhinje su se zatvorila, i on je osjetio kako je sad u stanju koncentrirati se na riječi starije žene. »Jasno.«

»Zar ne postoji nitko u kući tko bi je mogao nadzirati?«

»Ne otkako mi je supruga preminula, ne.«

Ljudi se obično u ovakvoj situaciji svim silama trude izraziti sućut, ali gospođa Phillips je bila sazdana od čvršćeg materijala. Bora od

mrštenja pojavila joj se na čelu. »Možda bi bilo moguće da vaša tajnica ode tamo...?«

»Freya nije moja tajnica. Ona je prijateljica prijateljice koja je ovom prilikom ponudila pomoć.«

»Shvaćam.«

Nije shvaćala, jer nije ni on. *Zar je Freya zaista ovo radila zbog njega?* Nije imalo nimalo smisla. Osim ako to nije radila zbog Mije.

To je bilo moguće. Ali, ta mu se ideja nije sviđala koliko ona prva.

Susan se okrenula oko sebe i pogledala stol koji je pažljivo raspremio ranije tog dana. »Mislim da će to biti najbolje za naš cilj.«

»Dobro.«

»A možda bi vaša prijateljica mogla sjediti u susjednoj prostoriji? Radije bih da smo nas dvije same ovdje. Držim da se učenici uspjevaju bolje koncentrirati ako ih nitko ne ometa. Ali, dakako, morat ćemo ostaviti vrata pritvorenima.«

Njezine su riječi imale smisla, ali njegove misli smjesta odlete u kuhinjicu bez prozora u kojoj bi morala sjediti Freya.

Susan Phillips se smjestila na stolac sjedne strane stola, pogledavši ga s blago izživciranim izrazom lica, a potom brzo pogledavši na zidni sat. »Čim Mia bude spremna, počinjemo.«

»Dovest ću je.« Daniel je otišao do vrata i otvorio ih.

Nije bio siguran što može očekivati. Koliko je mogao vidjeti, Freya se Miji sviđala, no je li imala dovoljno »moći« da je natjera da izvršava školske obveze, bila je druga stvar.

»Gospođa Phillips bi voljela da počnete«, rekao je gledajući kako mu kći ulijeva mlijeko u dvije šalice na stolu. *Kako je sve krenulo ovako nizbrdo?*

Freya je ustala i uzela tetrapak mlijeka iz Mijine ruke. »Spremit ću ovo. Što prije počnete, prije ćete završiti.« Otišla je do hladnjaka i otvorila ga.

Njegova je kći napravila grimasu, no uzela je šalicu s kavom i čašu vode za sebe.

»Nemoj zabrljati s ovim«, rekao je ne mogavši se suspregnuti te se lecnuo kad je treskom zalupila vrata za sobom. *Kvragu!* Nije mu trebao trzaj Freyinih izražajnih obrva da mu kaže kako nije bio najpametniji. »Znam. Bilo je to glupo.«

»Neće ništa zabrljati.«

»Misliš?«

Freya se samo nasmiješila, ali ona nije vidjela sve prilike koje je Mia propustila. Pogledao je na svoj sat.

»Jesi li sigurna za ovo? Ako želiš odustati...«

»Neće dugo potrajati.« Vratila se do druge strane stola i sjela, držeći u rukama jednu od Anninih ručno izrađenih šalica. Bila je to jedna od prvih koje je izradila još u vrijeme kad je eksperimentirala s glinom. »Da ostanem ovdje?«

Daniel je kimnuo. »Žao mi je.«

»Sama sam se ponudila. Zapravo...« Osmijeh joj se raširio. »... nisam ti ostavila previše izbora.«

»Zašto?«

»Zato što sam mogla. Zato što je to bilo ispravno. Zato što, ako odem doma i kažem da neću, moj život ne bi bio vrijedan življenja.«

Taj razlog mu izmami osmijeh na lice.

»I znaš da sam u pravu.« Freya je otpila malo kave budna pogleda iznad ruba šalice.

»Ako si sigurna...?«

»Prihvaćaš li uvijek ovako teško tuđu pomoć? Obavi svoj poziv, učini ono što moraš i vrati se kad budeš gotov. Ovo stvarno nije ništa posebno.«

Samo tako. Prvi put otkako ju je upoznao mogao je u njoj vidjeti nešto od Margaret. Na isti je način odlučno isturila brada, a isti je onaj osmijeh bio skriven duboko u tamnom plavetnilu njezinih očiju. Znala je da mu je teško prihvatiti pomoć. Dio je nje zapravo uživao u tome.

Pravo govoreći, bilo bi mu daleko lakše s ovim da je Margaret tamo sjedila. Freya je nosila teret, u nedostatku bolje riječi. Sasvim sigurno, imala je lošu reputaciju - i, iako nije bio sklon suditi o nekome na temelju glasina, nije bio siguran želi li je u blizini svoje kćeri.

No, je li imao uopće izbora? Daniel je prošao rukom kroz kosu, dotaknuvši prstima točku na dnu lubanje gdje ga je probijao oštar bol. »Platit ću ti za tvoje vrijeme.«

Sjaj u njezinim očima se zatamnio. »Samo pođi. Možemo kasnije o tome raspraviti.«

»Hvala ti.«

»Ajde!«

Daniel je izvukao mobitel iz džepa. »Uključenje, budeš li me trebala.« Freya je kimnula.

»Mia zna broj.«

Nasmijala se.

Daniel je osjetio kako mu napetost popušta u ramenima. »Okej, idem.«

Daniel je skrenuo svojim karavanom u dvorište ispred aukcijske kuće, napola očekujući da neće ugledati Freyin automobil. Dva sata su ipak bila previše.

Dovraga! Trebao je nazvati. Ne, zapravo, trebao se jednostavno vratiti na vrijeme - kad je završio sat sa pomoćnicom u nastavi. Ako Freya sad mahnito tapka nogama u mjestu, može samo sebe kriviti.

A sam Bog zna u kakvom će Mia biti raspoloženju. Obećao joj je da će je odvesti na farmu Stotfold kako bi popodne mogla jahati sa Sophy...

Zalupio je vratima automobila. Činjenica da je pronašao pravu škrinju s blagom ne bi trebala biti bitan čimbenik u svemu.

»Mia? Freya?« zazvao je Daniel. Gurnuo je vrata ureda i odmah ih ugledao kako se smiju, okružene registratorima i otvorenim kutijama. Na trenutak je zastao i pogledom upijao prizor. Stvarnost je bila sasvim drukčija od bilo čega što je zamišljao.

Njegova je kći podigla pogled. »Sređujemo arhiv.«

»Vidim.«

»Freya ne podnosi nered.«

Daniel je pogledao u Freyu, rukavi veste od kašmira su joj bili zasukani, njezina plava kosa skupljena u opušteni konjski rep dok su joj mekani pramenovi padali preko lica. Izgledala je kao da je mogla biti uhvaćena kako radi nešto što ne bi smjela.

»Kriva sam. Ljutiš se?«

Izgledala je toliko mlađe nego kad ju je prvi put vidio. Manje zastrašujuća, iskreno govoreći. Očaravajuća. Nije bio siguran odakle je sad to isplivalo, ali doletjelo mu je u misli i tamo se smjestilo.

A Mia je bila sretna. Sophy možda misli da bi Freya mogla biti katastrofalan utjecaj, ali sve je ukazivalo na upravo suprotno. Uostalom, otkad je uopće cijenio Sophyne procjene?

»Nemojte da vas smetam.«

Njegova je kći ustala i posegnula za blokom na stolu. »Zapisale smo sve poruke. Imaš nekoliko važnih.« Posegnuo je za blokom, no oči su mu ostale na Freyi. Nekako je uspjela postići pravo malo čudo i neka ga vrag odnese ako je znao kako.

»Hvala.« Pročistio je grlo. »Žao mi je što ovoliko kasnim.«

»Nazvale smo Margaret da ne bi brinula«, rekla je Mia. »I tetu Sophy da joj kažem da ću zakasniti na jahanje. Freya kaže da se ljudi manje živciraju ako znaju što se događa.«

Daniel se lecnuo. »Trebao sam vas nazvati.«

»Imale smo tvoj broj da smo te željele nazvati. Bile smo dobro. Na toplome«, rekla je Freya glasa prožetog blagim smijehom.

Njegova je kći stresla prašinu sa svojih jahaćih hlača. »Ovo je mjesto stvarno prljavo, međutim.«

»Kad raščistimo pod, mogla bi ga prebrisati.« Mia je ispružila uprljane ruke. »Okej.«

Pravo pravcato čudo. Daniel je promatrao kako čudotvorka zatvara džepni rokovnik i stavlja ga na hrpu sa svoje lijeve strane. Kao da je osjetila njegove oči na sebi, podigla je pogled - a onda se nasmiješila.

Čitava se filmska industrija mogla izgraditi na tom osmijehu. Bio je to samo osmijeh, ali opet i nije. Njime prostruji iznenadna želja. Jedva ju je poznavao, znao je da postoji tisuću i jedan razlog zašto bi stvari trebale ostati ovakve kakve jesu, ali prvi put tijekom nekoliko godina je osjetio - samo to. *Osjetio je*. Nešto. Bilo što.

Proveo je nekoliko godina u svojevršnom čistilištu. Nekakvom ništavilu. Budio se, odlazio u krevet, a u međuvremenu je samo obavljao stvari. No, u ovom je trenutku znao da želi više od toga. Želio je nju.

Odmaknuo je pogled s nje i preusmjerio ga na svoju kćer. Tamo bi trebala biti usmjerena njegova pažnja. Sve vrijeme. Na Miju.

Anna bi to očekivala. Obećao joj je da će se brinuti za njihovu kćer. *Obećao joj*

je to. A to obećanje nije uključivalo slobodno vrijeme kako bi se spetljao sa ženom koju vjerojatno nije ni voljela.

»Sad te mogu odvesti na farmu. Reći ću Bobu da pripazi na telefon.«

»Ali još nismo gotove«, rekla je Mia lutajući pogledom po kontroliranom kaosu.

Premda je bio oduševljen što vidi ovu natruhu osjećaja za odgovornost, zapravo je želio otići odavde. Želio je zalupiti vratima i promisliti o ovome što mu se događa.

Nekako, u roku od pet minuta, sve mu se promijenilo - a to mu se nimalo nije sviđalo. »Sve će ovo biti i kasnije tu.«

»Ali, sve je složeno. Samo moramo maknuti.«

Nije pamtio kad je vidio Miju ovako angažiranu oko bilo čega. Daniel je stavio ruke duboko u džepove svog dugačkog kaputa i malčice ispravio kralježnicu. Bio je pogubljen i u potpunosti nesiguran što učiniti.

Krajičkom je oka opazio kako Freya ustaje iz klečećeg položaja. Poravnala je vestu na vezanje na grudima i zagladila crne hlače.

Što je Anna mislila o njoj prije dvanaest godina? Što bi mislila sad?

»Kako bi bilo da ja ostanem i pobrinem se da ne zaostajemo, a da ti odeš na jahanje?« Freya se nasmiješila Miji.

»Nema potrebe...« počeo je, no njezina izvijena obrva ga je ušutkala. Počeo je zvučati kao pokvarena ploča, čak i vlastitim ušima. Kakvo bi opravdanje mogao dati a da ne zvuči otrcano? Ponudila je da će mu razvrstati dokumente, a ne da će se preseliti u njegov dom i ispuniti ga mirisima kolača.

Protrljao je zatiljak ne bi li ublažio napetost. »Jesi li sigurna da Margaret može bez tebe?«

»Otišla je na dobrotvornu priredbu u Ženski institut. Bolje mi je ovdje.«

Fellinghamska glavna loša cura - a on je pao na nju. Bio je, štoviše, kuhan i pečen. Je li Freya to znala? A, ako jest, što je mislila o tome?

Mia je posegnula za svojim džemperom prebačenim preko naslona stolice i navukla ga preko glave. »Sve dok ne moramo počinjati ispočetka, meni odgovara. Već nam je oduzelo previše vremena.« Pogledala je Freyu. »Hoćemo li dovršiti ovo sutra?«

Freya je pogledala Daniela s blagim upitnim izrazom u onim predivnim očima uokvirenim tamnim trepavicama. Govorile su: *Što želiš?*

A on nije znao. Da je bila riječ samo o ponudi određene pomoći u uredu, to bi bilo lako - ali nije. Barem njemu.

»Freya je ovdje kako bi bila pri ruci Margaret«, rekao je tromo.

»Mogu izdvojiti nekoliko sati dnevno«, rekla je Freya gledajući ravno u njega.

»Ako će pomoći? Možda bismo to mogli kombinirati s posjetima Mijine pomoćnice u nastavi i tako te rasteretiti?«

Dva sata svakoga dana. Viđao bi je svakoga dana. A onda će jednog dana otići. Vratit će se glamuroznom londonskom životu. Onom koji je podrazumijevao mekane jakne od brušene kože boje tučenog vrhnja i kožne čizme s visokim potpeticama.

Kako bi se onda osjećao?

A što ako se dogodi drukčije? Što ako ostane? U Anninoj kući? S Anninom kćeri? S njime?

Daniel je izvukao ključeve automobila iz džepa. »Ako ideš na jahanje, bolje da te sad odvedem do Sophy. Nema potrebe ostajati dulje ako moraš ići«, rekao je riskirajući i pogledavši Freyu. »Bob će se pobrinuti za telefonske pozive.«

Njezin je osmijeh iščeznuo, a on se smjesta osjetio grozno. Vjeđe su joj sakrile izraz u očima, ali znao je da ju je povrijedio. Skupio je ruke u šake na bokovima.

I ovo će uprskati. Još nešto što će uprskati.

»Stvarno mi je neugodno zbog svega ovoga.« Uspio je protisnuti riječi iz grla.

»Potpuno sam ti upropastio dan. Tvoj boravak kod Margaret...«

»Zapravo, sviđa mi se ovo raditi.«

Nasmiješila se, a on je osjetio kako mu se steže u prsima. Zar ga je zbilja pokušavala uvjeriti da joj čini uslugu? Daniel se prisilio opustiti prste.

»Moji su planovi zaista nepredvidljivi, ali ostat ću ovdje još barem dva tjedna.«

Dva tjedna nije puno vremena. Nije bio siguran je li to dobro ili loše. Zbog žestokog bola u prsima bio je sklon pomisliti daje jezičac vage padao na »loše«.

»Idemo li onda?«

Daniel se okrenuo i pogleda Miju. »Jesi li uzela sve što ti treba?«

»Ostavila sam svoje stvari kod tete Sophy.« »Okej, onda. Idemo.«

»Vidimo se sutra, Freya«, rekla je Mia otvarajući vrata.
Dva tjedna Freye Anthony u njegovom životu. Što je mislio o tome?

SEDMO POGLAVLJE

Freya je ubacila račun za siječanj na njegovo mjesto i zatvorila registrator. Sviđalo joj se ovo. Zaista jest. Stvarati red iz kaosa bio je melem za njezinu dušu. Još otkako je bila djevojčica, voljela je da sve bude na svome mjestu.

Veće iznenađenje bilo je to što je iskreno voljela biti ovdje. Voljela je ravnomjerno otkucavanje starog sata na zidu pored vrata, vonj... Njuškala je. Nije bila sasvim sigurna na stoje mirisalo. Bilo je nešto slično plijesni, ali ne toliko neugodno.

Podigla je registrator i krenula ga vratiti na visoku policu gdje mu je odredila mjesto. Sviđala joj se spoznaja da radi nešto korisno, također. Nije morala ni razmišljati, a mogla je pronaći dovoljno posla da bude zauzeta mjesec dana.

Rekla je Danielu dva tjedna - i to je bilo otprilike točno. Dovoljno dugo da učini nešto dobro. Dovoljno kratko da napravi štetu.

Freya je uzela drugi registrator kako bi ga vratila na policu, a potom zastala kad je začula glasove u daljini. Smjestila je kutiju na policu i okrenula se na vrijeme da vidi kako se vrata otvaraju.

»Još si ovdje.«

»Moram još samo ovo spremi«, pokazala je na osam registratora na podu, »a onda mislim da sam za danas gotova.«

Koga je ona zavaravala? Dva tjedna su bila dovoljna da izazove katastrofu.

Kad bi ga ugledala, bilo je to kao daje dobila udarac u solarni pleksus. I bilo je toliko neočekivano. Daniel je izgledao kao model za časopis *Život na selu* - platnena jakna, pristale traperice, kosa kovrčava od vlažnog zraka.

Sve dosad smatrala se gradskom djevojkom od glave do pete. Ali bilo je nešto nevjerojatno zavodljivo u svemu ovome.

No opet, bio on u platnenoj jakni ili ne, Daniel je bio seksi. Bilo je nešto u njegovim očima, zaključila je. Bore u kutovima očiju zbog kojih mu je željela uzvratiti osmijeh. Ili, možda, namršteno čelo koje je željela zagladiti prstom.

Zbacio je jaknu s ramena i bacio je preko tek očišćenog stola. »Ovo izgleda nevjerojatno. Napravila si sjajan posao.«

Za nekoga tko je stvorio uspješan posao ni iz čega, ove joj riječi nisu trebale toliko značiti. »Izgledat će još bolje od ovoga.«

Oči su mu se suzile, a onda je zabio ruke duboko u džepove. »Mislio sam da ne želiš ovaj posao.«

»Ne želim«, brzo je rekla. »Ne kao posao.«

»Zašto onda ovo radiš?«

Plitko je uzdahnula. *Zato što ti treba moja pomoć. Zato što mi se sviđaš. Zato što mogu.* Bilo je lako pronaći odgovore, ali ponešto ih teže izgovoriti. »Zašto ne?«

Bora od mrštenja iznad korijena njegovog nosa se produbila. »Ako se kosi s bilo čime što si već isplanirala, trebala bi mi to reći.«

»Naravno.«

Daniel je podigao nekoliko registratora i odnio ih do nje. »Mogao bih ti platiti koliko plaćam i agenciji. Tako će honorar biti malo viši od uobičajenog.«

»Ne moraš...«

»Oko toga ćemo se morati složiti.« Okrenuo se i pogledao je. »Činjenica da si spremna pratiti Miju kad god je potrebno, vrijedi puno. Naravno, potrudit ću se i biti tu, ali...« Slegnuo je ramenima. »Sigurnosna mreža je sjajna stvar. Cijenim to.« Je li ovo bio trenutak kad bi mu trebala reći da joj nije potreban njegov novac?

Riječi su joj bile navrh jezika, a onda ih je progutala.

Priznanje bi promijenilo stvari među njima, a to nije željela. Otkako je Matt otišao, svi muškarci s kojima je izlazila u njoj su vidjeli samo novac. Matt se nije mogao nositi s njezinim uspjehom. Bogatstvo je, otkrila je, bilo poput otrovnog kaleža. Stojalo je pomalo obeshrabrujuće s obzirom na to da je to bio njezin *raison d'être* čitavo desetljeće.

Freya se vratila i podigla još jedan registrator. Možda mu se čak nije sviđalo što mu pomaže jer je imao osjećaj da ga sažalijeva. A, zapravo ga nije sažalijevala. Nije bio tip muškarca kojeg bi se moglo sažalijevati. Samo je osjećala beskrajnu tugu zbog okolnosti u kojima se zatekao.

»Okej«, rekla je polako. »Napravit ću nešto kao raspored. Tako možemo biti fleksibilni.« Uslijedila je kratka stanka. »Onda, dogovorili

smo se?»

»Mislím da jesmo.«

Kad joj je pružio ruku, negdje, ne tako duboko u svijesti, zvona na uzbunu su zaurala. Ovo nije bilo mudro. Sviđao joj se. Možda se čak i zaljubila u njega. A sve u vezi s Danielom za nju je bilo pogrešno.

Pružila je ruku i pustila da mu se prsti sklope oko njezinih. Barem jednom nije morala razmišljati o tome je li joj ruka s gornje ili donje strane. Nije joj palo na um zauzeti dominantan položaj ili kontrolirati duljinu rukovanja.

Sviđao joj se osjećaj njegove ruke na njezinoj. Topao i snažan. Podigla je oči prema njegovom licu - bilo kamo, samo kako bi izbjegla gledati svoju blijedu kožu na njegovoj tamnijoj.

Ali njegove su oči bile pogrešno mjesto za gledanje. Zrak među njima pucketao je nečim što nije razumjela i što nikad prije nije iskusila. Dah joj je izlazio u bolnim dahtajima, a imala je osjećaj kao da joj je netko povezao glavu metalnom žicom. Ovako je zamišljala skok s litice. Uzbudljivo. Zastrašujuće.

Željela je da je poljubi. Svaki atom njezinog bića želio je da je privuče sebi. Željela je znati kako je to kad joj ove ruke klize niz leđa. Oči su joj poletjele prema njegovim usnama. Željela ga je poljubiti. *Svim srcem.*

A za djevojku koja obično samo posegne i uzima sve što poželi, bio je neobičan osjećaj kad ju je pustio i okrenuo se od nje. Freya je snažno zagrizla donju usnicu sve dok nije osjetila okus krvi.

»Trebala bih se vratiti doma.«

Okrenuo je glavu. Promatrala je kako mu se pomiče jabučica dok je teško gutao. »Mislí sam da je Margaret ovo popodne na dobrotvornoj priredbi Ženskog instituta?«

»Jest. Negdje do tri sata.«

»Onda dođi i pojedi nešto za ručak.«

S njim?

»Skoknut ću po sendvič ili nešto slično u Wheatsheaf.« Freya je nervozno ovlažila usnice vrškom jezika. Izgovorio je to kao najležerniji mogući poziv. Neka joj nebesa pomognu, ali bila je sasvim izgubljena. Nije bila dobra u ovakvim stvarima. Beznadno nevjesta u čitanju između redaka.

Potrajalo je vjerojatno tek djelić sekunde, ali imala je osjećaj da traje dulje.

»Okej.«

Daniel je otišao do vrata. »Bobe, pripazi na telefon, može? Bit ću dostupan na mobitelu ako me budeš trebao.«

Ostala je u mjestu dok je uzimao svoju jaknu, povukavši gumicu iz kose i prošavši prstima kroz razbarušene kovrče.

»Neću dugo«, rekao je kad je Bob provirio glavom iza vrata. »Četrdeset minuta, možda.«

Stariji je muškarac kimnuo. Freya mu je namjerno okrenula leđa i zaposlila se prekapajući po torbi i tražeći svoju kreditnu karticu. Osjećala se... nelagodno. Nije bilo druge riječi kojom bi opisala svoje osjećaje.

Osjećala se izbezumljeno i nespretno - a nije ni počela razmišljati o tome kako će joj biti ući u *pub* u centru Fellinghama. Je li mu uopće palo na um što će ljudi pomisliti kad ih vide zajedno?

»Okej?« Daniel se okrenuo i nasmiješio, vodeći je kroz aukcijsku kuću van.

»Doslovno je iza ugla.«

»Da, znam.« Vjetar je šibao dvorištem i Freyi je zastao dah kad joj je puhnuo u lice. »Toliko je hladno da bi mogao pasti snijeg«, rekla je čvršće navukavši svoju jaknu od ovčjeg krzna.

»Vjerojatno.«

Freya je nervozno ispunila tišinu. »Drago mi je što si uspio učiniti nešto s grijanjem u uredu. Mislim da bi gospođa Phillips smjesta odjurila u suprotnom smjeru da nisi.«

»Ionako nije bila presretna što tamo mora raditi.«

Freya se borila održati korak s njegovim brzim hodom. »Na kraju se doimala prilično zadovoljnom.«

»Zaista?«

»Pa, nije promrsila ništa negativno na kraju. Samo je rekla da će se vratiti u petak.«

»Zasigurno smo bili na ispitu.« Usporio je korak, najednom postavši svjestan kako ona umalo da ne trči. »Oprosti. Mia mi uvijek govori da prebrzo hodam.«

Oči su mu odlutale do Freyinih stopala i visokih potpetica u kojima je trčkarala uz njega. Prave gradske cipele. Dizajnirane za kratku

šetnju od *penthousea* do automobila pa do restorana i natrag.

Blaga kišica počela je padati iz sivog neba. Daniel je podigao pogled. »Čini se da ćemo stići baš na vrijeme. Možda Mia ipak neće ići na to svoje jahanje.«

»Kamo ide?«

»U Stotfold. Seoce između Paxtona i...«

»Yardleyja. Znam.«

»Njezina teta živi tamo i ima nekoliko konja.«

»Sophia?«

»Da.« Iz Freyinog se glasa nije moglo zaključiti što misli o njegovoj šogorici. Je li njihova netrpeljivost bila uzajamna? Mora da jest.

»Ona i njezin bivši muž su kupili Stotfoldsku farmu.«

»Onu koja je pripadala Arthuru Cambellu?«

»Ne sjećam se. Kupili su otprilike četiri jutra zemlje.«

Prošli su pored trafike i prešli cestu krenuvši prema *pubu*. Freya je usporila korak. »Parkiralište je puno.«

»Uvijek je tako.«

»Stvarno?«

»Baš uvijek«, potvrdio je spustivši pogled na nju i najednom osjetivši njezinu nervozu. »Sve će biti u redu.«

Njezine su plave oči susrele njegove. Na trenutak je pomislila zani-jekati bilo kakav osjećaj nelagode, ali onda su joj se usne iskrivile u blagi osmijeh.

»Ne možeš se zauvijek skrivati. I imaš svako pravo biti ovdje.«

Lupkala je nogama u mjestu kao da je pokušavala vratiti osjet u hladne nožne prse. »Lako je tebi govoriti.«

»Ti odluči.« A zatim je pričekao.

Naočigled je ispravila kralježnicu i zabacila unatrag svoju plavu kosu. »Mislim da mi je dojadilo da drugi ljudi kontroliraju što radim.«

»Onda, odradimo to.«

»Posljednji put kad sam bila ovdje, bila sam maloljetna.«

»Jesi li redovito dolazila ovamo?« upitao je zakoračivši ispod nad-strešnice.

»Nisam često navraćala. Kad sam željela posegnuti za nezakoni-tom dozom alkohola, nisam ni pokušavala biti bliže domu od Olbana.«

»Ah.«

»Nisam bila glupa. Barem ne u tom smislu.«

Što je to značilo? Da se kajala zbog svega stoje učinila? I što je točno učinila? Jedino što je sa sigurnošću znao jest da je napustila Fellingham s momkom s obližnjeg imanja. Glasine su bile različite što se tiče njegovog imena, ali činilo se da se svi slažu u tome da je bio nekoliko godina stariji i bubnjar u mjesnom bendu.

Gurnula je teška vrata, a Daniel je ušao za njom.

»Ajme!«

Daniel se nasmijao. »Malo se promijenilo. Netko se tu i tamo požalio kad su skinuli stare konjske mjedene ukrase, ali uspjeli su sačuvati sva stilska obilježja. Mještani uglavnom nemaju ništa protiv.«

Gledao je kako promatra gužvu pored šanka, a zatim pomno upija spoj novog i starog.

»Napravili su dobar posao.« Freya se izmaknula kad joj je muškarac, koji je nosio tri krigle piva, zakvačio ruku.

»Oprosti, dušo.«

Danielove su se ruke instinktivno pomaknule kako bi je pridržale, i ostale na njezinima. Dah mu je zastao kad mu je njezina kosa mekano okrznula lice i bio je zapanjen potrebom da je zaštiti. »Jasno, postoji loša strana popularnosti«, rekao je prisilivši se da je pusti.

Prostorija je brujala razgovorom, a kraj šanka se okupila gomila svijeta, no srećom, bilo je još slobodnih mjesta. S naporom je održavao glas bezbrižnim.

»Gdje bi voljela sjesti?«

»Tamo«, rekla je pokazujući na dva naslonjača ugurana u nišu.

Pomalo zabačeno mjesto. Savršen odabir ako želiš ostati nezamijećen. Kao prava gradska djevojka, Freya je odlučnim korakom dijagonalno krenula kroz pretrpani *pub* i smjestila se u naslonjač koji joj je pružao najbolji pogled na ostatak prostorije.

»Ako mi kažeš što bi željela, otići ću do šanka i naručiti.«

Zbacila je jaknu s ramena i pustila da nemarno padne na naslonjač pored nje. Zatim je prekrižila noge, prije nego što će se nagnuti naprijed kako bi uzela jelovnik. »Što ćeš ti?« upitala je podigavši pogled.

»Obično uzmem meksički *baguette* s piletinom, ali pomalo sam se zakvačio i na *panini* sa začinenim mesnim okruglicama.«

Njezine su se plave oči nasmiješile. »Onda ću to probati. A bolje bi bilo da ostanem na mineralnoj vodi jer vozim.«

»Može.« Daniel joj je uzeo jelovnik i zatim se okrenuo kako bi prenio narudžbe.

Zaboravio je kako se to radi. Ležerno piće i užina. Ovo nije bio pravi spoj jer nema pritiska ni nelagode oko toga hoće li se ponoviti.

Sve mu je ovo bilo čudno. Usto, nije uopće promislilo o tomu koliko je Freyi možda bilo teško doći ovamo. Bila je nervozna. Poskočila bi svaki put kad bi se vrata otvorila, opustivši se tek kad bi vidjela da to nije bio netko koga je poznavala.

Mislilo je ono što je rekao. Imala je svako pravo biti ovdje. *Dovraga*, bilo joj je samo sedamnaest kad je otišla iz Fellinghama. Koliko mu je bilo poznato, nije počinila nikakav zločin. Ljudi su služili kraće kazne za umorstvo.

Osvrnuo se preko ramena i fasciniran ustvrdio kako gricka nokte. Nešto što si zasigurno nije mogla često priuštiti. Jedna od prvih stvari koje je primijetio na njoj bili su prelijepo manikirani nokti. Nasmiješio se kad mu se toplina razlila grudima. Izvana se doimala toliko pribranom, toliko hladnokrvnom, ali bila je to samo krinka. Pod njom su prštale svakojake emocije, a on ih je istinski želio otkriti.

Okrenuo se šanku i prenio barmenu narudžbu, misleći o koječemu samo ne o hrani. Želio je znati sve o njoj. Zašto je otišla iz Fellinghama i, važnije, što joj se otada događalo.

Što joj je izazivalo onu tugu u očima? Zašto je uzela godinu dana odmora dok su druge žene njezinih godina slušale otkucaje svog biološkog sata? Kako to da je vozila onako skupocjeni automobil? I nosila onako skupocjenu odjeću? Je li joj to sve uopće bilo važno?

Toliko pitanja, a toliko malo vremena da ih postavi. Freva neće dugo ostati u Fellinghamu. Još dva tjedna i otići će. Možda koji dan više ako je Margaret bude trebala. Ne dugo.

S pićem u rukama, krenuo je natrag prema njoj. »Dao sam im da stave led. Nadam se da je to u redu.«

Freya je kimnula i prihvatila visoku čašu. »To je sjajno.«

Spustio je svoje pivo na podmetač. »Sendviči stižu za nekoliko minuta. Ne bismo trebali predugo čekati.«

»Nisam ja ta koja se mora vratiti na posao.«

»Istina.« Svukao je svoju jaknu i bacio je preko naslonjača prije nego što će sjesti nasuprot njoj.

»Sviđa li ti se tvoj posao?«

Njezin je glas bio ispunjen znatiželjom, kao da je to bilo pitanje koje je već neko vrijeme željela postaviti. Pretpostavio je da mu to ne bi trebalo biti iznenađenje, s obzirom na stanje njegovog posla. Bila je u pravu kad je rekla da mu treba financijska injekcija. No, više od svega, trebao je svoje vrijeme.

Daniel je podigao čašu s pivom i otpio gutljaj. »Uglavnom. Ali trenutno bih mogao bez njega idućih pet godina.«

»Koliko već vodiš tvrtku?«

»Četiri godine. Ali početak je bio težak.« Palcem je dotaknuo vjenčani prsten i okrenuo metalni obruč. »Moja žena... Anna je umrla tijekom naše prve godine ovdje.«

Trebala je dulje poživjeti. Prva runda kemoterapije je bila uspješna. Odnosno, barem su tako mislili. Ali, onda se bolest došuljala drugi put i to snagom koja ih je sve zaprepastila.

»Dugo je bila bolesna. No kraj je došao prilično nenadano. Ne toliko dugo nakon što smo došli ovamo.«

»Žao mi je.«

»Miji je bilo silno teško.«

»Teško je bilo oboma«, zaključila je. »Je li Mia znala da joj mama umire?«

»Kad se približio kraj. U trenutku kad su nam rekli da je njezino liječenje sad palijativno, rekli smo joj.« Daniel je spustio pogled na pivo i povukao kažiprst uz kondenzirane kapljice na čaši. »Time smo dali vremena Anni da prikupi neke stvari za Miju. Vodila je videodnevnik, pisala pisma. Takve stvari.«

Freya je vidjela kako je teško progutao. Zračio je patnjom, što je zapravo bilo prilično lijepo. Iskreno je volio svoju ženu.

Preplavio ju je novi val usamljenosti. Da oboli i umre, ne bi bilo nikoga tko bi žalio za njom. Nikoga kome bi učinila svijet ljepšim mjestom.

Daniel se uspio nasmiješiti - osmijehom kojim se ljudi obično smiješe kad se žele pretvarati da je sve u redu. »Sama je izrađivala čestitke za rođendane, pozivnice za zaruke, za vjenčanje...« Stavio

je ruku preko lica. »Ovo je pomalo težak razgovor za ručak. Oprosti.«

»Nemoj se ispričavati.« Freya je otpila gutljaj mineralne vode. »To što ti nedostaje je najbolja počast koju joj možeš odati.«

Prešao je rukom po bedru. »Volio bih da je ovdje i da se može pozabaviti s Mijom. Ja sam loš u tome.«

Bilo je ovo otvaranje koje je čekala, ali sad kad je došlo, oklijevala je treba li započeti. »Je li Mia razgovarala s bilo kime o tome kako se osjeća zbog majčine smrti?«

Daniel je odmahnuo glavom. »Nije željela.«

»Tada. Ali, što je sad?«

Nasmiješio se i otpio gutljaj piva. »Zar to ne bi bilo jednostavno?« rekao je suho.

Freya je vrtjela naušnicu između kažiprsta i palca. Možda je bila bahata misleći da ima odgovore kad je on zacijelo proveo sate i sate razmišljajući kako pomoći svojoj kćeri.

Samo... što ako je doista imala? »Ljuta je.«

»Znam to.«

»I preplašena.«

Ruka mu je zastala na pola puta do usana s čašom piva. »A kako ti to znaš?«

»Jer sam i sama bila preplašena. Etiketirali su me kao problematičnu, ali u sebi sam bila strahovito preplašena.« Freya je pustila da joj kosa padne naprijed, prikrivši snažno rumenilo za koje je znala da joj plamti na licu. Bila je ovdje na nepoznatom teritoriju. Sve je ovo sugerirala o Miji, dok ona sama nikad nikome nije govorila o onome što joj se dogodilo. Barem ne nekome kome nije plaćala daje saslušati.

Na izvjestan je način bila posramljena, jer naizgled nije bila riječ ni o čemu toliko strašnom. Nije ju nitko fizički ni spolno zlostavljao, niti je bila riječ o nekakvim jezivim stvarima koje su punile naslovnice. Samo je bila nesretna. Očajnički nesretna.

Daniel je spustio čašu na stol. Izraz njegovog lica promijenio se od obrambenog do pažljivog. Počela je s ovim i sad je želio znati što se zapravo dogodilo.

»Preplašena od čega?«

»Života. Svog života.« Pokušala se nasmiješiti, ali neuspješno. »Što ti je Sophia rekla o meni?«

Naslonio se, doimljući se kao da mu je nelagodno. »Ne brini - znam da ti je nešto govorila o meni.« Zastala i je i pričekala dok se tri žene nisu udaljile od njihovog stola. »I znam da joj nisam draga.«

»Ne, nisi.«

Freyine su se usne iskrivile u kiseli osmijeh. Nije ju pokušao obmanuti. Niti je okolišao.

»Kaže da voliš biti u središtu pažnje. Da manipuliraš ljudima i događajima u vlastitu korist. Da si tratala vrijeme u pušenju i pijančevanju s frajerima...«

»Kužim.« Možda je Sophia iskreno vjerovala u ono što je govorila?

Možda se osjećala ugroženom? Freya je, međutim, samo pamtila osjećaj odbačenosti i izoliranosti iz Sophijinog društva.

»Sophy ne procjenjuje karaktere baš najbolje.«

»Činila sam sve što sam mogla kako bih ljudima pokazala da mi se fućka za njihovo mišljenje. To sam radila.« Bilo je smiješno što je Sophia mislila kako je željela biti u centru pažnje, dok je zapravo željela samo djelić toga. Osjetila je oštro peckanje suza u očima i otjerala ih treptanjem.

»Freya...«

Nervozno je prešla rukom preko lica. »U redu je. Zato mi tako teško pada dolazak na mjesta poput ovog. Imam dvadeset i devet godina i još uvijek me brine što drugi misle o meni. To je toliko glupo.«

»Možemo otići odavde.«

Freya je odmahнула glavom. »Željela sam da mi ova godina bude novi početak. Možda bih se zaista trebala riješiti duhova prošlosti prije nego što budem spremna za bilo kakve nove početke.«

»Mogli smo otići nekamo dalje. Nisam razmišljao.«

»Zašto bi? Ti si fin. Pretpostavljam da su tebe oduvijek svi voljeli.«

»Osim onda kad je kći profesora Jamesona sa mnom ostala noseća. Tada nisam bio toliko popularan.«

Čudno je kako je tanka granica između plača i smijeha. U jednom se trenutku borila suspregnuti suze, a već se u idućem smijala. »Mogu zamisliti kako ti je tada bilo zabavno.«

Daniel se naslonio u naslonjaču. »Napraviti Miju bilo je zabavno. Reći Anninom ocu, nešto manje.«

»Zašto Anna nije nastavila pohađati fakultet?«

»Nije to željela.« Daniel je otpio gutljaj piva. »Ionako je upisala faks samo zato što su to očekivali njezini roditelji. I upisala je studij španjolskoga i francuskoga, a zapravo je željela ići na neki umjetnički smjer.«

»Oh?« Izvana se činilo kako je Anna Jameson imala sve. Freya nikad nije ni pomišljala na pritisak kojem su profesor Jameson i njegova žena izlagali obje svoje kćeri.

Freya je podigla pogled kad su se vrata otvorila, bespomoćno se napevši sve dok nije uvidjela da ne poznaje par koji je ušao.

»Možemo otići. Samo reci i smjesta odlazimo odavde.«

Zatresla je glavom. »Ne bih smjela toliko mariti što ljudi misle o meni.«

»Svi to radimo do određene mjere.« U njegovom je glasu bila oštrina koja ju je iznenadila. Pogledi su im se susreli i njegove su se usne iskrivile u blagi osmijeh. Samozadovoljan i neopisivo seksi. »Što misliš da ljudi govore o mom roditeljskom umijeću? Za svaku pogrešku koju Mia napravi, oni upiru prstom u mene. Mrzim to.«

Mogao bi se iznenaditi. Koliko je ona znala, apsolutno nitko nije krivio njezine roditelje niti za jedan od njezinih grijeha. Uglavnom su ih sažaljevali.

»Znam što moja baka misli.«

Daniel se nagnuo naprijed, naslonivši lakte na koljena. »Nastavi.«

»Misli da si dobar čovjek i da daješ sve od sebe.«

Nasmiješio se, ali je rekao: »To, međutim, nije dovoljno, zar ne?« Zatim se ponovno naslonio. »Zašto si bila preplašena?«

»Zato...« Tražila je riječi. »Zato što su moji hormoni divljali i sve se mijenjalo, a nisam znala kako se nositi s time jer sam još uvijek bila dijete. Nisam se osjećala kao dijete. Ali opet, nisam bila ni zrela.« Namrštio se.

»I zato što se sve što mi je predstavljalo pojam sigurnosti, počelo urušavati.« Freya je osjetila kako se u njoj iznenada rasprsnuo mjehurić tuge. Već je prije govorila o braku svojih roditelja, ali doktorica Coxan nije ju promatrala s ovakvim izrazom lica kao Daniel. Njemu je bilo stalo.

»Freya, što se dogodilo?«

Bujica suza kao da joj je blokirala grlo, otežavajući joj da progovori. »Ništa tako grozno kao što se dogodilo Miji. Oboje mojih roditelja su

živi i zdravi.«

Daniel nije ništa rekao, ali njegove tople smeđe oči nisu napuštale njezino lice.

»No, moj je otac upoznao drugu. Mislim da je uvijek imao meku drugu, ali ovaj put je to bilo ozbiljnije. Jednog dana sam se ranije vratila iz škole i zatekla ih zajedno, a on mi je zaprijetio.«

Daniel je blago opsovao.

»Nikad nisam rekla mami, ali mislim da je znala. Vječito su se strahovito svađali.« Freya je zagladila nevidljivi nabor na hlačama. »I moja je mama počela sve više piti. Uglavnom je pila votku.«

»Freya...«

Način kojim je izgovorio njezino ime bio je poput milovanja.

»Jednom je slupala auto, a moj ju je otac udario. Samo taj jedini put. Mislim da nijedno od njih nije znalo da sam ih vidjela, ali gledala sam sve s vrha stubišta. Mama mi je kasnije rekla da se poskliznula na stubama.«

»Je li još netko to znao?«

Freya je snažno zatreptala, a trepavice su joj otežale od suza. »Moji su se roditelji znali sjajno pretvarati. To je bilo važnije od ičeg. Nakon nekog vremena, moja mama se nije čak niti protivila kad bi tata dovodio svoje djevojke kući. Jednostavno se o tome nije razgovaralo. I dalje su zajedno odlazili na društvena događanja. Svi su ih smatrali iznimno šarmantnima.«

»A što je s Margaret? Je li ona znala?«

»Ne znam. Nikad nismo o tome razgovarale. Čak ni sad. Pretpostavljam da je do određene mjere nešto morala znati, ali moj otac je vrlo lukav.«

»A ti si uletjela u loše društvo?«

»Malo-pomalo. Naposljetku su to bile jedine osobe koje su me prihvaćale.«

Daniel je spustio pogled na svoje kožnate cipele. »Onda, što misliš da se događa s Mijom?«

»Vjerojatno ni sama ne zna zašto se tako ponaša. U sebi je jednostavno preplašena i usamljena.«

Susreo je njezin pogled. »Ne mogu joj zamijeniti mamu.«

»Samo joj pružaj bezuvjetnu ljubav. Jednom mi je netko rekao da su roditelji jedine osobe u tvom životu koje će te bezuvjetno voljeti.

Ako imaš sreću.«

Slušao ju je. Znala je to. Njegov se govor tijela promijenio.

»Suprug ili supruga uvijek imaju određena očekivanja. Kao i djeca. Ali, ako zaista imaš sreću, roditelji će te voljeti ma što učinio.«

»Ja je volim.«

Freya je teško progutala. »Ja to nisam imala. No, to je zbilja važno. Upravo je ta bezuvjetna ljubav ono što ti drži glavu uspravnom ma što život bacio pred tebe. To je bit koja će te uvjeriti da uistinu vrijediš.«

»Samopouzdanje?«

»Ne vjerujem da bi se Mia tek tako s nekim potukla. Morao je postojati razlog, ali čini se da je nitko nije pitao.«

Daniel je ugrizao rub usnice.

»Znam da je zapravo ne poznajem, ali meni se čini da ona svakoga iskušava. Gura do krajnjih granica samo kako bi vidjela dokle može ići dok je netko ne odbaci«, rekla je.

»I ja?«

»Uglavnom ti, mislim. Ali ne znam sa sigurnošću. Samo znam da, ako je odbaciš, onda ćeš potvrditi njezine strahove. Ona...« Freya je prestala govoriti kad im je konobarica donijela iste sendviče i smjestila ih na obje strane stola. »Hvala.«

Daniel se nagnuo naprijed i spustio čašu s pivom na stol. »Uistinu je volim.«

»Znam da je voliš.«

Tužno se nasmiješio. »Ali ona tako ne misli. U tome si u pravu.«

Freya je podigla tanjur i smjestila ga na koljena, oprezno podigavši jedan kraj sendviča. »Nada se da je voliš.« *A na tebi je da je u to uvjeriš.* Zaustavila se prije nego što je to izgovorila. Nije bilo potrebno.

»Kvragu.« Daniel je prešao rukom po licu. »Zbilja ne okolišaš, zar ne?«

Ne kad je u pitanju nešto važno. »Sviđa mi se Mia.« *Kao i ti.*

Pognula je glavu kako bi zagrizla sendvič. Nije imala pojma koliko je zapravo bila rijetkost da joj se netko istinski sviđa. Da dovoljno olabavi svoje ograde kako bi uopće pružila mogućnost da nekome vjeruje. S iznenadnom spoznajom, upitala se je li ikad ikome vjerovala.

»Vjerojatno sam je zanemarivao kad je Anna bila bolesna.«

»To nije ništa čudno, zar ne?« brzo je rekla Freya.

»Radio sam dokasna u Cityju, a na stankama odlazio s Annom onkologu. Slobodne dane sam iskorištavao kako bih sjedio s njom na kemoterapijama.«

Freya je poželjela zaplakati zbog njega. Patnja tih dana prožimala mu je glas. Jasno da nije mislio na Miju. Vjerojatno je bio silno preplašen.

»A onda je bila u remisiji i odlučili smo sve promijeniti. Preseliti se ovamo. Otpočeti s ovim poslom, jer je to bilo ono što je oduvijek željela raditi.« Pogledao je u nju. »Mia je plakala jer se nije željela odvojiti od prijatelja u Londonu, ali mi smo se svejedno preselili.«

Duboko je udahnuo, prisilivši se nastaviti. »Nekoliko mjeseci od našeg dolaska ovamo, Anni se rak vratio.«

I umrla je.

Freya je sjedila u tišini.

»Trebao sam odvojiti više vremena da objasnim Miji što se događa.«

Lako je to bilo sad uvidjeti, ali Freya je bila sigurna da je tada bilo nemoguće izbalansirati. Znala je puno o pokretanju posla. Znala je koliko je prekovremeno radila prvih nekoliko godina u svojoj tvrtki. Daniel je morao biti izmožden do krajnjih granica. I vremenskih i emocionalnih.

»Bože, kakav kaos.« Zario je ruku u kosu s čistim bijesom.

Zahvalio joj je što ga nije pokušala razuvjeriti, a ni ona nije imala namjeru to učiniti. *Doista je bio kaos.* A povratak na staro bit će spor. Možda će čak proći i godine. Ljudi su se teško oporavljali.

»Hvala ti.«

Freya je spustila sendvič na tanjur. »Zato što sam se umiješala?«

»Zato što ti je stalo do Mije dovoljno da barem pokušaš.« Stalo joj je do njih oboje.

Spustio je pogled na svoj netaknuti sendvič. »Nisam baš toliko gladan trenutačno.«

»Ukusan je.«

Daniel je podigao sendvič i odgrizao zalogaj. »Iako je riječ o ovisnosti, barem nije strašna. Onda, što se sad događa s tobom? Jesi li još uvijek preplašena?«

O, *da*. Glas mu je bio dubok i tih, i činilo se kao da joj vibrira u kostima. Uslijedio je njezin potvrdni odgovor. Neopisivo se plašila onoga što je počela željeti.

Slegnula je ramenima. »Dvadeset i devet mi je godina, nemam više petnaest.« No, činjenica je bila da je još uvijek žudjela za prihvaćanjem. Još uvijek je željela da je netko bezuvjetno voli i da se ponosi svime što je postigla. A počela je željeti da taj netko bude Daniel.

»Nisam siguran da su godine toliko bitne ako u sebi nemaš onaj suštinski osjećaj da vrijediš.«

Tri žene su došle kroz prolaz s lijeve strane i zastale čekajući ostatak društva.

Freya je podigla pogled, više zato što su zastale blizu njih nego što se sjetila biti nervozna. Bilo je nešto blijedo poznato u jednoj od njih, ali nije mogla biti sigurna sve dok se brineta nije okrenula i tiho se obratila svojim prijateljicama.

Druge dvije su se okrenule i otvoreno zapiljile u nju, a Freya se zgrčila.

»*Stvarno* je ona.«

Potom je uslijedio smijeh, a potom su ga besmisleno i neuspješno pokušale suspregnuti.

»Stacey!«

Njihova im je prijateljica užurbano prišla. »Oprostite, nisam mogla pronaći...«

Kad su žene krenule prema vratima, Freya je odvratila pogled, načuvši svoje ime dok su odlazile.

»Idemo odavde. Dosta mi je.«

Freya je pogledala prijeko u Daniela, ne morajući ga ni pitati je li čuo. Kiselo mu se osmjehnula. »Pitam se koliko ima istine u njezinom traču.«

»Vjerojatno nimalo«, rekao je uzevši svoju jaknu. »Na kraju će te vjerojatno optužiti da otimaš tinejdžerice i da si na čelu vlastitog sindikata džeparoša. Idemo.«

Daniel ju je pogledao kao da je nešto dragocjeno. *Je li to imalo smisla?* Nitko je nije gledao kao on. I osjetila se lijepom. Poželjnom.

Daniel joj je pridržao vrata. »Otac mi je jednom kazao kako kritiku vrijedi poslušati samo od osobe čije mišljenje cijeniš.«

»Dobar savjet.«

»Što znači da možeš odbaciti tu glupost. Kojeg vruga one sebi umišljaju, uostalom?«

Pogledala ga je i nasmiješila se. Nije bilo važno što su žene i dalje stajale zbijene jedna uz drugu na parkingu dok su oni prolazili. Niti da će vjerojatno zbrojiti dva i dva, i pritom dobiti zbroj sedamnaest. Ako Daniel nije mario, zašto bi i ona?

»Razgovarat ću s Mijom«, rekao je kad su dospjeli pred aukcijsku kuću. »Sad ćemo malo više vremena provoditi zajedno. Možda je to jedna pozitivna stvar u svemu ovome.«

Freya je zastala pored svog automobila i petljala po dnu torbe tražeći ključeve.

»Doći ću sutra i nastaviti sa sređivanjem ureda.«

Posegnuo je rukom i dotaknuo joj rame. Freya je podigla pogled. »Hvala ti.«

A onda ju je poljubio u obraz. Nježan dodir njegovih usana na njezinoj koži. Freya je snažno stisnula ključeve, namjerno izazivajući bol metalom koji joj se zario u mekano meso kako bi potisnula poriv da podigne ruku i dotakne mjesto koje je poljubio. Njegov poljubac u sebi nije imao ništa erotično. Niti požudno. Niti bilo što od onoga stoje ikad prije doživjela. Bila je to privrženost. Bila je to zahvalnost.

A možda je, samo možda, bilo tu i malo ljubavi.

OSMO POGLAVLJE

Daniel nije mogao prestati misliti na Freyu. Čitavo mu je jutro, samo zbog spoznaje da je ovdje, da radi, zaokupila misli. Upravo se zato namjerno kasnije vratio. Želio je sebi dokazati da može.

Ovo nije moglo još predugo trajati. Dva tjedna koja je spomenula već su prohujala. Nije imao previše vremena.

Daniel je otvorio vrata svog ureda i mogao je namirisati njezin parfem kako lebdi zrakom. Bio je blag, ali kao da ga je sasvim okruživao. Bili su tu i tragovi Mije, također. Njezina je toaletna torbica bila otvorena na njegovom stolu. Nekoliko njezinih školskih crteža ležalo je u kutu stola.

Prišao je i stao ih proučavati. Od Anne je naslijedila više od pukog osjećaja za boje. Činilo se da je motiv crteža nešto o sirenama. Siluete su bile izražajne, ali cjelokupan dojam je bio prilično tajanstven. Anni bi se silno svidjelo. Ohrabivala je Miju više od njega.

»Djevojke su izišle«, rekao je Bob provirivši glavom iza dovratka. Daniel se osvrnuo preko ramena i pustio da crtež padne natrag na stol.

»Freya ti je poručila da je ostavila poruku. Negdje pored računala, rekla je.«

»Ovdje?« Otišao je i podigao presavijen list papira naslonjen na zaslon.

Bob je slegnuo ramenima. »Ne znam. Nakon što je ona žena otišla, njih su dvije izišle. Spominjala je nešto o prozoru.« Ponovno je slegnuo ramenima. »Ne mogu se točno sjetiti.«

Daniel je rastvorio list papira. *Freyin rukopis*. Navikao je stalno ga viđati na komadićima papira. Poruke koje mu je ostavljala da nekoga nazove ili tomu slično. Tražila da joj pojasni što su značili neki dokumenti koje je pronašla.

I počesto bi naškrabala kakvu apstraktnu šaru negdje sa strane.

»Otišle su do crkve svetog Marka da provjere vitraje.«

»Tako je.«

Bob je otišao, a Daniel je sjeo za stol, nemajući volje da započne s poslom. *Ari Nouveau* zrcalo koje je stiglo ranije inače bi ga natjeralo da s veseljem istražuje može li ga pripisati Libertvju. Otvorio je rokovnik, ali to je bilo sve dokle je stigao. Misli su mu bile negdje drugdje.

Letimice je pogledao sat na udaljenom zidu. Još uvijek su tamo. Rado bi se pokušao uvjeriti da im se želi pridružiti jer je morao raditi na svom odnosu s Mijom, ali znao je da je više od pola tog poriva bilo zbog Freye.

Žena na koju je mislio od trenutka kad je jutros otvorio oči. Žena na koju je mislio jučer. I prekjučer. I dan prije.

Odgurnuo je stolicu unatrag i ustao. *Dovraga.* Nema ništa loše ako im se pridruži kad je Mia tamo. Koliko god bio u iskušenju, nije ju mogao poljubiti pred svojom kćeri. Pomisao o tome kako je ljubi nije ga napuštala.

»Ideš na ručak?« upitao je Bob u prolazu.

Daniel je prošao rukom kroz kosu. »Skoknut ću po sendvič. Mobitel mi je uključen...«

»Ako te zatrebam«, dovršio je stariji muškarac. »Upravo sam primio gomilu slika. Nekoliko ulja na platnu i nešto crteža. Što misliš?«

»Pogledat ću ih kad se vratim.« Daniel je pogledao sag što je visio prebačen preko visoke prečke. »Ipak, za ono tamo nisam toliko siguran.«

»Nije rezerviran. Moći ćemo ga odnijeti odavde.«

Daniel je zagundao, a onda krenuo prema izlazu s ključevima automobila u ruci. Zastao je, a potom ih spremio u džep jakne. Ako se bude odvezao, možda se mimoide s njima, a crkva svetog Marka nije bila ni kilometar udaljena krene li prečacem preko polja.

Daniel je hodao uz živicu do uskog nogostupa koji je vodio do glavnog ulaza. Odmah je uočio nekadašnju crkvu, njezin sivi kameni zvonik kako se dramatično ocrtava na olujnom nebu. Podigao je ovratnik kako bi se zaštitio od oštrog vjetra i ubrzao korak.

Čuo je Miju prije nego što ih je ugledao. Smijala se, a on je osjetio kako mu težak teret pada s ramena. Bio je to zvuk koji odavno nije čuo. Samo se nadao da se neće ukočiti u trenutku kad ga ugleda.

Nije bilo važno koliko je puta sebi rekao da je on taj koji mora biti zreo u njihovom odnosu te kako je bolje da iskali svoju tugu i frustra-

cije na njemu nego na drugim ljudima. Svejedno ga je boljelo.

»Tata!«

Freya je okrenula glavu kako bi ga pogledala, a kosa joj je plesala na vjetru. Sviđalo mu se kad joj je kosa bila raspuštena i kad ju je mrsio vjetar. I sviđalo mu se kad se smiješila. Njezine senzualne usne izvijale su se na način koji mu je slao libido u stratosferu.

»Dobio si našu poruku?«

»Ovaj prozor je zakon.«

Daniel je pogledao impresivni okrugli prozor koji je bio predmet silnog prikupljanja sredstava kad je prvi put došao u Fellingham.

»Zašto ste ga željele pogledati?«

»Nacrtat ću ga. Bit će dio serijala.« Mia je podigla mobitel. »Snimila sam nekoliko sjajnih fotografija.«

»Ne zaboravi snimiti jednu kroz luk«, rekla je Freya, smjestivši se na klupu.

»Onda se možemo vratiti. Uši su mi se sledile.«

Daniel se nasmiješio i sjeo pored nje. »Trebati ti kapa.«

»Sad je prekasno. Požuri, Mia. Dosta mi je.«

Umjesto da prigovara, Mia je pregledavala fotografije koje je već snimila, a potom krenula niz stazu. Daniel ju je promatrao dok mu nije nestala iz vidokrug.

»Nisam znao da joj trebaju snimke prozora.«

»I ne trebaju. O tome su razgovarale na današnjem satu, a ja sam se sjetila kako je ovaj prilično spektakularan. Mia je uočila gomilu različitih mogućnosti. Zbilja je dobra u tome.«

»Kao i Anna.«

Freya se čvršće umotala u svoju jaknu, držeći ruke u džepovima. »U slučaju da ti zaboravi reći, trebat će joj ugljen za crtanje.«

»Dobro.«

»I neke posebne olovke. Neke HB, nešto. Ali sve su olovke HB, zar ne?« Freya je okrenula glavu i uhvatila ga kako se smiješi.

»Pretpostavljam da ne moram čekati Miju da dovrši sad kad si ovdje...«

»Jesi li vidjela unutrašnjost crkve?« upitao je prekinuvši je.

»Zar je crkva otvorena? Nisam ni pomislila provjeriti. Pretpostavila sam da je zaključana zbog vandala.«

»Nije, ovu drže otvorenom. Vikar misli daje to važno.« Ustao je.

»Zar ne bismo trebali pričekati Miju?«

»Hoću. Ti možeš ući i pogledati.«

Freya je poskočila. Nije joj bilo ni nakraj pameti da bi crkva mogla biti otvorena. Valjda je ipak predugo živjela u Londonu.

»Dobre čizme, usput.«

Spustila je pogled na svoje osjetljive čizme, a onda pogledala u njegove sjajne oči. »Fellingham nije baš najzgodniji teren za moje Jimmy Choosice. Kupila sam ih u Olbanu tijekom vikenda.«

Freya je kročila na kameni trijem i uhvatila tešku željeznu kvaku. Lako se okrenula u njezinoj ruci. »Stvarno je otvorena.«

»Zar mi nisi povjerovala?«

Ponovno je pogledala njegove vragolaste oči, a želudac joj je poskočio. Freya je ušla u crkvu, a miris lastila i svježeg cvijeća preplavio ju je poput vala. Debele bijele svijeće stajale su na svakom od prozora, a plavosiva zimska svjetlost prodirala je kroz vitraje iza oltara.

Jednostavno prelijepo. Nije prečesto odlazila u crkvu, ali oduvijek je osjećala svetost ovog mjesta. Voljela je dojam vječnosti i kamene ploče izlizane tisućama stopala koja su hodala po njima. Voljela je rukom izvezene jastučice za klupice za klečanje u pozadini klupa.

Freya je uzela knjigu posjetitelja i stala je prelistavati, osvrnuvši se preko ramena kad su se vrata otvorila i ušao Daniel.

»Mia će doći za minutu.«

»Okej«, rekla je vrativši pogled na knjigu u svojoj ruci. »Znaš, ljudi dolaze ovamo iz Australije i Tajlanda. A ima ih i prilično puno iz Sjedinjenih Država.«

Daniel je stao tako da je mogao viriti u knjigu preko njezinog ramena. Mogla je osjetiti toplinu njegovog tijela. Kad bi se okrenula, gotovo da bi mu se našla u naručju.

»Ima puno posjetitelja iz inozemstva koji dolaze proučavati svoje obiteljsko stablo. Navodno je odavde emigrirao čitav kontingent ljudi kad je industrijalizacija otežala život na selu.«

Freya je prstom pratila potpis Randyja i Laure Williams i čitala njihov komentar. »U pravu su kad kažu da je ovo posebno mjesto. I sama sam uvijek tako mislila.« Zaklopila je knjigu i vratila je na stol od hrastovine.

Daniel je uzmaknuo korak unatrag i propustio je da prođe. Zastao je i pogledao klupe pa potom prema oltaru. »Nisam ovdje bio mjesecima.«

»Je li Anna ovdje pokopana?« upitala je Freya kad joj je misao prošla glavom. Kimnuo je.

Freya je ugrizla usnicu, požalivši što je postavila to pitanje. Da je makar načas promislila, znala bi daje takvo što vrlo vjerojatno. Jamesoni su uvijek odlazili u crkvu, a ne u kapelicu.

»Ovdje je krštena. I krizmana.«

A onda pokopana.

Freya je udahnula utješni miris laštila. Sve je to bilo neopisivo žalosno.

»Jesu li i tebe ovdje krstili?« upitao je.

»O, da. Moji su roditelji održali veliko slavlje za krštenje i pozvali sve koje su poznavali.«

»Lijepo.«

»Budalasto. Nisu bili tipovi koji idu na misu, ali su se lijepo upicanili i dali zavjete koji im nisu apsolutno ništa značili. Jedina im je svrha bila da imaju lijepe i sjajne fotografije.«

Freya se okrenula i uputila niz prolaz između klupa, usput pogledavši svaki red.

»Evo ga.« Skinula je jedan izvezeni jastučić za klečanje s kukice. »Ovaj mi je bio najdraži. Koristila sam ga kao jastučić kad bih dolazila ovamo čitati. Nemam pojma zašto mi se toliko sviđao. Možda zbog ovog cvijeća po njemu. Ne znam.« Pogledala je oko sebe i ugledala Daniela kako stoji okrenut prema oltaru. Lice mu je bilo žalosno. Freya je vratila jastučić na svoje mjesto i pridružila mu se.

»Rastužuje li te dolazak ovamo?«

»Ne, ne baš.«

Zastala je, a onda pomalo oklijevajući upitala: »Jesi li razmišljao o Anninom sprovodu?«

Spustio je pogled na nju i nasmiješio se. »Zar me je tako lako pročitati?«

Njoj je bilo lako. Postalo joj je prilično lako osjećati njegova raspoloženja - i, nevjerojatno, bilo joj je stalo do njih.

»Mislim da su došli uglavnom svi iz mjesta. Crkva je bila prepuna ljudi. Ne mogu se sasvim sjetiti tko je bio, a tko nije. Bilo je samo more lica.«

Freya je ostala šutke, budno motreći svaku promjenu na njegovom licu.

»Bilo je to dobro, međutim. Anni bi se svidjelo. Ako to uopće ima ikakvog smisla«, rekao je gledajući dolje u nju. »A na kraju mi je laknulo kad je sve bilo gotovo. Bio sam toliko umoran.«

Daniel je prešao rukom po licu i krenuo prolazom prema krstionici. Freyine su ga oči slijedile. Njoj je sve imalo savršenog smisla. Gledati voljenu osobu kako pati bilo je očajnički teško. Mogla je zamisliti kako je to željeti da sve svrši, a onda osjećati grizodušje kad ti je želja uslišana.

Je li se Daniel tako osjećao? Osjeća li se tako još uvijek? To je objašnjavalo zašto nije razgovarao s Mijom o Anni onoliko koliko je trebao. Sve je to bilo silno tužno.

Freya je još jednom duboko uzdahnula, uživajući u osjećaju spokoja koji kao daje izvira iz svakog kamena, i podigla pogled na visoki svod. Voljela bi biti ovdje sahranjena. Jednog dana. U svemu je tome postojala izvjesna simetrija. Krštena. Udana. Pokopana.

Ponovno je pogledala Daniela koji je stajao pored vrata i palcem prelazio po crkvenoj knjizi. »Jeste li se ovdje vjenčali?« upitala je prilazeći mu.

Nasmiješio se, a oči su mu se odjednom ponovno smijale. »Zaboravljaš da je Anna već bila noseća. Kad smo odlučili obaviti tu formalnost, već je bila u sedmom mjesecu, a njezini se roditelji nisu mogli nositi s pomišlju da vjenčanje bude u njihovom gradiću.«

»Tada sam sigurno još uvijek živjela ovdje«, rekla je bespotrebno. »Koliko je Anna tada imala godina?«

»Dvadeset.«

Freya je brzo računala. »Da, bila sam. Imala sam petnaest. Bila sam Mijine dobi.« Nasmiješila mu se. »Pomisli samo - da si se ovdje vjenčao, došla bih gledati. Bila sam prava obožavateljica vjenčanja.«

»Zašto?« upitao je držeći vrata crkve otvorenima.

»Voljela sam gledati haljine. Običavala sam sjediti na onom tamo zidu i sve ih upijati.«

Oči su mu se smekšale dok su gledale u nju. Nije imala ama baš nikakvog pojma što misli, ali ipak je osjetila toplo strujanje u tijelu.

»Činilo mi se to poput bajke. Naročito mi se sviđalo kad bi mlada došla pred crkvu u kočiji. To mi je bilo silno romantično. Manje kad bi kišilo, naravno«, dometnula je uz osmijeh.

»Bi li i ti tako?«

»Da se udajem?« Kimnuo je.

Freya se nasmijala kako bi prikrila iznenadnu posramljenost. »Ako ikad budem nekome dovoljno vjerovala da se mogu obvezati na takav način, učinila bih sve to. Željela bih dugačku bijelu vjenčanicu, i na sebi bih imala nešto posuđeno i nešto plavo.«

»I nosila buketic s mirtom?«

Rugao joj se. Znala je to zbog vragolastog sjaju u očima, ali najednom nije marila. Toliko se godina skrivala iza stroge vanjštine, a zapravo je istinski željela doživjeti takvu bajku.

»Sve bih to učinila. Zašto ne? To se radi samo jednom u životu.« Željela je sretan kraj s muškarcem koji je držao do svojih obećanja. S muškarcem poput Daniela.

»Pomislio bih da bi radije odabrala neki šminkerski hotel u Londonu i sve minimalistički ukrasila.«

»Imala bih veo i cvijet naranče. I jednu od onih golemih torti na tri kata s glazurom toliko debelom da se ne bi mogla razrezati bez snažnog zamaha. A moj bi mladoženja nosio smoking.«

»A što ako bi se usprotivio?«

»Tada bi se ženio za pogrešnu djevojku. Vjenčanja bi trebala biti romantična, zar ne misliš tako? Inače, čemu sve?«

Doimao se pomalo smetenim, kao da su njezini odgovori bili posljednje što bi očekivao da će izgovoriti.

I vjerojatno je bilo tako. Nitko nikad ne bi očekivao da bi djevojka, koja je ispijala litre piva na autobusnoj stanici, također željela nositi krinoline.

»Kakvo je bilo vaše vjenčanje?«

»Kratka građanska ceremonija u vijećnici u Hillingdonu, gdje smo živjeli.«

»Oh...«

»Znam.« Nasmiješio se. »Nije bilo nimalo romantično. Da budem brutalno iskren, Annini su roditelji upropastili svaku priliku za takvo

što. Njezinu su trudnoću doživljavali kao kakvu grčku tragediju.«

»Ali sad vole Miju?«

Daniel je oklijevao. »Sve dok se Mia ponaša sukladno njihovim željama. Imaju velika očekivanja.« Oprezno je zatvorio vrata crkve za sobom. »Mislim da Anna nije nosila novu haljinu na našem vjenčanju. Ne mogu se sjetiti.«

»Daniele!«

Nasmijao se. »Ali obavili smo taj čin.« I bili su sretni - sve dok im njezina bolest nije sve oduzela.

»Jeste li ostali živjeti u Hillingdonu?«

»Nekoliko godina. Onda, kad sam počeo bolje zarađivati, preselili smo se u London - u Fulham.«

Freva je prestala koračati. »Fulham! Onda si bome lijepo zarađivao. Čime si se bavio?«

»Bio sam mešetar.«

»Na burzi?«

»Aha.« Tada su njegove oči zasjale prema njoj. »Iznenadena?«

»Jako.« Više nego iznenadena. »To je vraška promjena. Od burzovnog mešetara iz Cityja do antikvara u ovakvom mjestu.«

»Golema.« Daniel je pogledavao oko sebe. »Mije nema na vidiku. Bolje da pođemo i pričekamo je kod klupa.«

»Jesi li oduvijek želio biti antikvar?« upitala je Freva slijedeći ga.

»Ne. Zapravo, slike su me više fascinirale. Da nisam bio toliko orijentiran na novac, počeo bih se baviti nečim što ime veze s umjetnošću.«

»Slikanjem?«

Zatresao je glavom. »Ja sam isključivo ljubitelj umjetnosti. Nemam ni mrvicu talenta kad je u pitanju nešto kreativno. Volio bih da sam mogao imati galeriju. Nešto takvoga.«

Freya je sjela i proučavala njegov profil. *Kako neobično.*

»Tako smo se ja i Anna spojili. Upoznali smo se na izložbi Lowryjevih djela. Bile su na posudbi u jednoj galeriji u Manchesteru...« Zastao je. »Što?«

»Pa kad je onda došao posao s aukcijskom kućom?« upitala je Freya pridržavajući kosu koju je mrsio vjetar.

Daniel je prekrizio gležnjeve i naslonio se. »Ta je strast došla puno kasnije. Sve stvari iz prve kuće smo prodali na aukciji, i jednostavno

mi se to svidjelo. Miris, više od svega, rekao bih. Vlaga i plijesan. To je kombinacija od koje boli glava.«

Njegove zavodljive oči pozvale su je da mu se nasmije, kao da je mislio kako je nemoguće da bi to mogla i približno razumjeti.

»Jednostavno mi je bilo uzbudljivo. Razgovarali smo tome, Anna i ja. Ona vrsta razgovora >što ako<.«

Ne. Ona nikad nije vodila takve razgovore, jer nikad nije bila u vezi u kojoj se razgovaralo o budućnosti. Planiranje nekoliko mjeseci unaprijed činilo se pomalo poput obveze.

Daniel je nastavio. »Anna se željela preseliti na jug Francuske i živjeti od svojih rukotvorina.«

Anna! Zapravo je uopće nije poznavala. Žena koju je Daniel volio, nije imala apsolutno ništa s djevojkom kakvu je zamišljala.

»A to nije dolazilo u obzir?«

»Moj francuski je katastrofalan, i zvučalo mi je to više kao preživljavanje pa smo se složili oko mojega sna. Rasprodali smo sve, uložili novac i kupili ovdje aukcijsku kuću.«

»Jesi li zažalio?« Znatizeljno je upitala Freya kad se Mia pojavila iza ugla.

»Što sam napustio London? Ni najmanje. Ionako sam na život tamo gledao kao na usputnu stanicu. Ako sam već morao raditi, želio sam nešto i zaraditi.« Njezino je lice očito odavalo zapanjenost, jer je prasnuo u smijeh. »Izgledaš toliko šokirana.«

»Samo zato što ljudi inače ne rade takve stvari! Oni čudaci novinari, možda. Ali mislim da i oni rade takvo što samo kako bi mogli pisati o tome.«

»Nisi li i sama odlučila ubaciti u nižu brzinu? Mislio sam da si upravo zato napravila goleme promjene u životu.«

I jest. Upravo to. Prodala je svoju tvrtku i tražila nešto u što bi mogla unijeti srce i dušu. »Da, ali ne bih ni sanjala o tome da se bavim antikvitetima. Za taj se posao mora puno učiti.«

»Da, ali moj stric je antikvar dolje u Brightonu, a moj otac trguje antikvitetima u Petworthu. Bilo je to nešto poput povratka obiteljskom poslu. Gotova?« upitao je Miju kad im se pridružila.

»Aha. Valjda.«

»Možemo poći natrag«, rekao je Daniel i ustao.

»Moram nabaviti ugljen.« Mia je podigla kapuljaču na jakni.

»Rekla mi je Freya. Odvest ću te u subotu u Olban.«

Mijin se stav u potpunosti promijenio. »Ali treba mi sad! Ne mogu ništa početi bez toga.«

Doimali su se poput dvaju ratobornih jelena. Freya je mogla osjetiti kako će između oca i kćeri eksplodirati pravi rat. Daniel je bio u pravu. Dakako. Mia je bila nerazumna i nepristojna. Ali zbilja joj je trebao taj ugljen, a on vjerojatno nije do kraja shvaćao koliko joj je to bilo važno.

Freya je ustala i namjestila svoj mekani ružičasti šal. »Bi li pomoglo ako odvezem Miju do Olbana danas popodne?«

»Zakon.«

»Mia, ne možemo...«

»Zašto?« Mia se okrenula prema njemu, a iz nje je provalio bijes poput erupcije vulkana. »Uvijek sve pokvariš. *Uvijek.*« Raširila je ruke i odmarširala niz stazu.

»Mia!«

Freya se ugrizla za usnicu. »Oprosti.«

»Nisi ti kriva.« Daniel je okrenuo glavu i pogledao je. »Bilo je to ljubazno od tebe, ali morat će naučiti da ljudi ne mogu sve ostaviti kad ona nešto poželi.«

Bio je u pravu. *Ali...*

Ali Mia je jedva čekala početi sa svojim crtežima - a to je bilo nešto dobro, zar ne?

»Neću više ništa govoriti Miji, ali bilo bi mi je drago odvesti, ako će to pomoći.«

Počeo je odmahivati glavom.

»Što prije dobije svoj ugljen, to prije može početi. Što je više zaokupljena, to će imati manje vremena za Stevea.« Freya je petljala s rubom svog šala, svjesna da je Daniel znatiželjno promatra.

»Rekla ti je za njega?« Freya je kimnula.

»Imaš čast. Ja za njega ne bih trebao znati.« Odgovorio je na neizgovoreno pitanje u njezinim očima. »Fellingham nije najsajnije mjesto za čuvanje tajni. Reklo mi je barem troje-četvero ljudi. Uključujući i Margaret. I, da, želim da je Mia što više zauzeta i da se nema vremena motati oko njega.«

»Zar je on zaista toliko loš?«

»Devetnaest mu je, nezaposlen je i upadao je u probleme s policijom. Što ti misliš? Što ima raditi s jednom petnaestogodišnjakinjom, uostalom?«

Srećom, pitanje je bilo retoričko, jer mu Freya nije željela dati odgovor koji joj se motao glavom. Već je nehotice jednom iznevjerila njezino povjerenje i nije kanila to ponoviti, ali imao je on puno više razloga za zabrinutost od puke razlike u godinama. *Je li Daniel znao da mu kći želi dijete?*

Freya joj je rekla ono što je mogla, usredotočivši se na to kako je golema obveza imati dijete, ali nije si laskala da je Mia zbog njezinih riječi promijenila mišljenje. Nije razmišljala dalje od slatke odjeće koju bi kupila, niti je uopće pomišljala na to odakle bi nabavili novac.

Bio je tu još jedan razlog. Neizgovoren, ali Freya je bila sigurna da je Mia željela dijete jer bi tako imala nešto svoje što može voljeti.

»Vratimo se na posjet trgovini sa slikarskim priborom. Mogle bismo joj kupiti zalihe olovaka, papira, pastela... Voljela bi kad bi joj kupio komplet pastela.« Freya je gledala kako neodlučnost prelazi njegovim licem. »Reci joj da sam te uvjerila da danas popodne zaista nemam što drugo raditi.«

»Zar nemaš?«

Izvukla je mobitel. »Ništa što se ne može riješiti telefonskim pozivom.«

»Kvragu!« Prošao je rukom kroz kosu. »Ne volim kad...« Freya je ispružila ruku i dotaknula njegovu. »Ja bih voljela.«

»Čini mi se da ti prečesto moram zahvaljivati.«

»Nemaš na čemu.«

Oči su mu se naočigled zatamnjele. A Freya je znala da je pomislio na trenutak kad ju je poljubio u obraz.

»Okej. Prenijet ću dobre vijesti Miji, ali pod jednim uvjetom.«

Freya je odmaknula ruku s njegove, iznenada se postidjevši. »Kojim?«

»Dođi na večeru k nama.«

Nije ovo očekivala. Freya ga je pogledala, pokušavajući razabrati je li samo ljubazan ili zaista želi da prihvati poziv. Od onog poljupca, činilo se kao da je želi držati na sigurnoj udaljenosti. Bio je zahvalan, čavrljao s njom, ali nije ponovio svoj poziv na ručak.

»Neće to biti ništa otmjeno, ali zaslužuješ da ti se nekako odužim.«

Počela je misliti kako on radi pravu stvar. Pomažući mu u uredu, uvidjela je kako je tijesno povezan s ovdašnjom zajednicom. Bio je sretan ovdje kao što ona nikad nije bila. I sumnjala je da je još uvijek zaljubljen u svoju pokojnu ženu. Nitko se nije mogao natjecati s duhom.

No... nije imala dovoljno snage odbiti priliku da provede neko vrijeme s njime.

Prije nego što ode odavde. Što ima loše u tome? »Voljela bih to. Hvala.«

DEVETO POGLAVLJE

Freya je zastala kako bi odvezala vezice na svojim čizmama.

»Ne moraš se s time gnjaviti«, rekla je Mia spustivši njezin kaput na komodu i bokom zatvorivši vrata. »Tatu ionako nije briga.«

Freya je svejedno izvukla stopalo i iz druge čizme i pažljivo ih ostavila pored ulaznih vrata. Protekla se tri sata svim silama trudila ne nagađati kakvo je mjesto koje Daniel naziva domom, no bilo je prilično u skladu s njezinim očekivanjima.

S obzirom na njegovu ljubav prema antikvitetima, pretpostavljala je da će kućom vladati starinski ugođaj, ali nije ga mogla zamisliti u nečemu poput brvnare. Ako ni zbog čeg drugog, onda barem zato što bi se neprestano morao saginjati ispod niskih ulaznih vrata. Ali ovo je mjesto bilo savršeno. Jedna od šest kuća u kasnom viktorijanskom stilu koje su stajale uz cestu prema Kilburyju. Stropovi su bili visoki, a, ako je mogla donijeti zaključak po hodniku, uređenje je bilo jednostavno i muževno.

Sviđalo joj se - iako je bilo sasvim različito od njezinog šminkerskog penthausa s pogledom na Temzu. Tamo je sve bilo uređeno prema *feng shui* pravilima i ništa nije kvarilo sveopći sklad.

No, ovo se doimalo više kao dom. Slike ovješene na zidovima bile su nevjerojatno različite. Raznobojni akvareli stajali su pored suptilnih crteža olovkom.

»Tata je sigurno u kuhinji.«

Freya je tapkala za njom kad je Daniel zazvao: »Mia?«

»Aha. Vratile smo se.«

A onda se pojavio iza ugla s knjigom u ruci. Freya je osjetila kao joj je želudac poskočio čim ga je ugledala. Bila je to trenutačna reakcija, gotovo refleksivna. Činilo se kako nema nimalo nadzora nad time.

»Bok.«

Tko bi pomislio da bi traperice i obična pamučna majica mogle biti tako seksi? A stopala su mu bila bosa, također. Činilo joj se neobično intimno što je to primijetila. Nekako domaće.

»Jesi li nabavila što si željela?« upitao je svoju kćer.

Iz Mije je provalila bujica riječi. Ako je Daniel želio odvući pažnju svojoj kćeri s njezinog dečka, nije mogao pronaći bolji način. Mia je strastveno voljela umjetnost. Slinila je nad pastelnim olovkama kao što su druge djevojke žudile za šminkom.

»Freya je rekla da nećeš imati ništa protiv ako nabavim sve dvadeset i četiri boje«, rekla je podigavši kutiju pastela. »Kanila sam ih kupiti pojedinačno, ali ovako je bilo jeftinije.«

Iznad njezine glave, Danielov pogled se susreo s Freyininim. Oči su mu odavale zahvalnost, jasno kao da ju je izgovorio. Pustila je da joj se usne smekšaju, nadajući se da su mu govorele: *nema na čemu*.

Zapravo, iskreno je uživala u ovom popodnevu. Mia je bila sjajno društvo.

Malo drska, ali da nije, bila bi dosadna. A Freya je iskoristila priliku da razgovaraju o Steveu. Čini se da taj plan s bebom ipak nije bio ništa više od apstraktne ideje. Što je bilo dobro.

»Izvadit ću ih«, rekla je Mia prošavši pored oca.

»Dao sam joj Annin studio.«

»Kladim se da ga obožava.« Freya je slijedila Daniela niz hodnik. U svim svojim nagađanjima, zaboravila je da je ovo bio i Annin dom. Je li ona odabrala neutralne boje na zidovima? Čvrsti pod od hrastovine? Jesu li neke od ovih slika bile njezine? Vjerojatno, barem nekoliko.

Sišao je u prostranu kuhinju s rukom oslikanim plavo-zelenim ormarčićima i tamnom granitnom radnom površinom. Kroz veliki prolaz u obliku luka mogla je vidjeti dnevnu sobu kojom je dominirao zid prekriven policama s knjigama.

Bila je to takva vrst kuće. Golemi udobni kauči, perzijski sagovi, kuhinja koja je pripadala nekome tko je uživao u kuhanju.

»Vino?«

»Ne mogu. Vozim. Dovoljna će biti voda.« Daniel je spustio knjigu koju je čitao na veliki drveni stol. »Zašto ne bi ostavila auto ovdje i sutra došla po njega?«

»Ja...«

»Odavde je samo petnaest minuta šetnje do Margaret, a ja ću te kasnije otpratiti doma.«

Nije li to bilo primamljivo? Tijekom popodneva umalo se uspjela uvjeriti da su njezini osjećaji prema Danielu isključivo altruistični, ali

ovakav poziv bacio je sve to kroz prozor. Željela je biti s njim. Željela je s njim provoditi vrijeme. Iako je znala da ne traži vezu i da je malo vjerojatno da bi izabrala ovu, čak i da traži.

Čaše za vino visjele su s drvene rešetke, a on je izvukao jednu i u nju ulio priličnu količinu crnog vina. »Crno ili bijelo? Imam bijeloga u hladnjaku, ako više voliš.«

»Crno je u redu.«

Daniel joj je predao čašu i uzeo drugu za sebe. Vino je bilo više nego dobro. Ona vrsta koju je prožimalo tisuću okusa što su se rastapali u ustima, no ipak je bilo nekako jedinstveno. Bilo je to birano vino, a da nije znala za njegov [boravak u Londonu, bila bi iznenađena. »Ovo je predivno.«

Nasmiješio se. »Drago mi je da ti se sviđa. Raskomoti se«, rekao je pokazavši joj na jedan od barskih stolaca.

Freya je spustila čašu s vinom na granitnu radnu plohu i smjestila se na jedan od visokih stolaca. Želudac joj je neprestano kiptio. Bila je toliko ranjiva u njegovoj blizini. Nervozna.

Imala je osjećaj kao da je pritisnula nos na prozorsko staklo i gledala u život kakav je željela. A iznutra, njezin je glas govorio: *Molim te, voli me. Molim te, želi me.*

Ruka joj se sklopila oko drška čaše. Ljubav? Zar je na to pomislila?

Matt joj je rekao da ona ne zna što je to ljubav, i ona mu je bila sklona povjerovati. Nije »practicirala« ljubav. Nikad. Bio je to obrambeni mehanizam. Točka u kojoj se povlačila.

Jer, duboko u sebi, mislila je da je ljubav prevara. Bilo je to nešto što su muškarci izgovarali kad su željeli voditi ljubav s njom. Nešto na što su se pozivali njezini roditelji kad su željeli kontrolirati njezino ponašanje ili kažnjavati jedno drugo.

Dvadeset i devet godina života naučilo ju je da je ljubav laž - ali zbog Daniela je poželjela vjerovati drukčije. Freya je vrtjela držak čaše među rukama.

»Nisi vegetarijanka, zar ne?« upitao je Daniel s rukom na vratima hladnjaka.

»Nisam.«

»Dobro«, rekao je izvadiвши tri odreska. »Malo sam se kasno sjetio to pitati.«

Okrenuo se i pogledao je, a ona je osjetila kako joj tijelo reagira. Oči kao da su mu prodirale ravno u njezinu dušu. Prečesto je u njima bilo topline i smijeha. Zbog njega se osjećala poželjnom.

Ne kao tijelo. Ne kao sredstvo za postizanje cilja. Nego kao osoba s kojom zbilja uživa provoditi vrijeme. Može li ovo biti ono što je tražila? Ono *nešto* što će joj promijeniti život i zbog čega je prodala tvrtku kako bi to mogla pronaći? Je li Daniel bio taj?

Zar je zaljubljena?

A što je s njime? Stoje zapravo vidio dok ju je gledao? Daniel je stavio prvi odrezak u tavu. »Kako voliš odrezak?«

»Sirov.«

»Znači, dva sirova i jedan kremiran.« Stavio je druga dva odreska u tavu, a onda se nagnuo kako bi otpio gutljaj vina.

Freya je tiho sjedila i u sebi razmišljala o posljednja tri tjedna. Zar je ovako kad si zaljubljen? Zar je to taj užasni strah od odbijanja? Jeziva nesigurnost?

Ne piše tako u knjigama. Junakinje bi trebale *znati*.

Daniel je znao kako je to biti zaljubljen. Volio je Annu. Volio ju je kad je bila iscrpljena nakon kemoterapija, kad je ostala bez kose, kad je bila suviše bolesna da bi uopće marila je li on uz nju.

Takvu je ljubav željela u životu.

»Koliko ti dugujem?« upitao je Daniel dobacivši joj pogled preko ramena.

»Račun je kod Mije.«

Kimnuo je i prevrnuo odreske širokim nožem. »Uzet ću ga i podmiriti trošak.«

»Mogu li ti kako pomoći?«

Daniel je odmahnuo glavom. »Sve je gotovo osim odrezaka.«

To ju je ostavilo besposlenom. Freya je otpila još jedan gutljaj vina, a onda pustila da joj pogled luta po kuhinji, tražeći one male sitnice koje bi se mogle pripisati Anni. Je li još uvijek bio okružen stvarima koje bi ga podsjećale na nju?

Tužna istina je bila da nije bilo ni važno je li zaljubljena u Daniela, jer se on vjerojatno neće zaljubiti u nju.

Sophia mu je zasigurno rekla za Jacka. I za skvot. Freya je otpila mali gutljaj vina i promatrala Daniela kako vadi posudu s pečenim

mladim krumpirima iz pećnice gdje ih je držao na toplome. Sophia je znala sve o tome.

Što su mu još rekli o njoj? Je li se uhvatio za trač, koji je načula onog dana, da je neka vrst profesionalne djevojke? Da je njezin automobil bio dar bivšeg dečka za »pružanje usluga«?

Istina nije bila toliko loša, ali ni suviše sjajna. Imala je tri ozbiljnije veze s trojicom vrlo različitih muškaraca - jedino što im je bilo zajedničko bilo je to da su je svi varali. Automobil je kupila sama, novcem koji je bio njezin, ali to je i uništilo vezu s Mattom.

Zašto bi je Daniel želio?

Bio je ljubazan. Dopustio joj je rad u uredu jer je mislio da joj je potreban. Pustio ju je da se zbliži s njegovom kćeri. Ponudio joj je prijateljstvo.

Ali ništa od toga nije bila ljubav.

Bilo je vrijeme da ode. Veći dio stvari u bakinoj kući je bio spakiran. Odavno. Čak je i tavan bio ispražnjen. No, ona je ostala.

Zbog Daniela ili Mije, nije znala reći. Možda pomalo zbog oboje. Ali koliko će još dugo moći pustiti da stvari ovako klize.

Možda je iz ovog iskustva samo trebala naučiti da uistinu postoje ljubazni muškarci. A možda je nagrada bila to što je mogla učiniti nešto kako bi pomogla odnosu Daniela i njegove kćeri?

»Eh, kad bih mogao platiti.« Smeteno je podigla pogled.

»Za tvoje misli. Bila si kilometrima daleko.« Daniel je stavio odreske na topli pladanj.

Freya je ispravila kralježnicu. »Da. Razmišljala sam o Miji.«

Odmotao je foliju i izrezao kriške hladnog maslaca s okusom sira Roquefort te crvenog i crnog papra, i stavio ih na odreske.

»Danas je bila sjajna. Znaš li možda hoće li se moći vratiti i polagati ispite u Kilburyju?«

»To se neće dogoditi. I, zapravo, mislim da tako i jest najbolje. Sad bi joj se bilo teško vratiti.« Podigao je pogled. »Bila si u pravu, znaš, kad si rekla da postoji razlog zašto se potukla. Išta je na sat likovnoga tog jutra i otkrila da joj je rad uništen. To je pokrenulo lavinu.«

»Njezin plakat za *San ivanjske noći*?«

»Rekla ti je?« Freya je kimnula.

»Zašto mi nisi ništa spomenula?«

»Mia je rekla da će ona. I tako je bolje, zar ne? Potrebno je da razgovarate. Neću biti zauvijek u blizini.«

Daniel se uspravio. »Valjda«, rekao je polako.

Znao je to. Od samog je početka znao da Freya nema namjeru ostati u Fellinghamu. Sama činjenica daje uopće došla ovamo bila je veliko iznenađenje. Zašto ga je onda toliko smetalo kad je to naglas izgovorila?

Odlučio je držati se podalje od nje. Bio je siguran da radi ispravnu stvar. Ništa se nije promijenilo. Mia je i dalje trebala njegovu pažnju. A Anna...

Daniel je vrtio svoj vjenčani prsten. Nikad nisu razgovarali o ovome. Tijekom liječenja, svih kemoterapija kojima se podvrgla jer je tako očajnički željela živjeti, nikad nisu razgovarali o tome što će biti »poslije«. Nije znao što je Anna mislila o mogućnosti da se ponovno oženi.

Pogledao je preko stola Freyu kad mu je jarka svjetlost eksplodirala u glavi.

Zar mu je na ovaj način radio um? Je li ju zbog toga pokušao izbjegavati?

»Ovo je spremno«, rekao je pomaknuvši se kako bi uzeo pladanj s odrescima.

»Da ih odnesem?«

»To bi bilo sjajno.«

Freya je kliznula sa stolice i otišla u blagovaonicu. Teško je progutao. Njegovi razlozi da se drži podalje od nje najednom mu više nisu bili toliko očiti.

»Je li gotovo?« upitala je Mia banuvši u prostoriju.

Daniel je podigao poklopac miješalice za salatu i stavio u široku posudu mješavinu povrća. »Na stolu je. Mia, odnesi tanjure, hoćeš li?«

Izvadio je preljev za salatu iz hladnjaka i podigao posudu s mladim krumpirima.

»Mogu li dobiti malo vina?«

»Ali, samo malo«, rekao je Daniel. »Uzmi čašu i donesi bocu.«

Freya je stajala i proučavala police s knjigama. »Postoji li makar nešto što ne čitaš?« upitala je skrenuvši pogled prema njemu.

Nasmiješio se. »Vjerojatno sam o tome ovisan više nego o *panini* sendvičima s mesnim okruglicama.«

»Jao, grozno.«

»A ti?« upitao je spustivši zdjelu s krumpirima na stol. »Molim te, sjedni.«

»Bilo gdje?«

Kimnuo je. »Iskreno govoreći, rijetko objeđujemo ovdje. Obično samo doručujemo za šankom u kuhinji.«

»Ovdje je ljepše«, rekla je Mia. »Koliko vina smijem popiti?«

Daniel je uzeo bocu iz kćerine ruke i velikodušno joj natočio trećinu čaše.

»Lagano otpijaj. Ako si žedna, trebala bi piti vodu. Zapravo, donesi nam vrč s vodom i tri čaše.«

Slijedio je Miju u kuhinju i donio zdjelu sa salatom te preljev u zasebnoj staklenoj boci. Freya se smjestila za stol, objumivši rukom čašu s vinom, i sjajnih očiju.

»Vrhunski kuhari kažu da salata umre tri minute nakon što na nju staviš preljev«, rekla je Mia spuštajući vrč s vodom nasred stola. »Vidjela sam to jučer na telki.«

»Zato sam ga i stavio u bocu.«

»Koje čaše?« upitala je Mia kao da nije ni progovorio. Daniel je sjeo sučelice Freyi. »Uzmi one iz gornjeg ormarića.«

Mia je kimnula i otišla ih donijeti. Nije se mogao sjetiti kad je Mia posljednji put bila ovako susretljiva. Bilo je to zbog Freye. Zato što ju je željela zadiviti.

A istina je bila da ju je i sam želio zadiviti.

Gledao je kako otpija još jedan gutljaj vina. Gledao je kako pušta da joj se okusi miješaju u ustima i kako vrškom jezika liže donju usnicu.

Kvrugu, bio je sasvim izgubljen. Toliko je dugo bio u braku da nije znao kako se ovo radi.

»Zar zbilja čitaš Tolstoja na ruskome?« upitala je Freya. Mia se vratila s čašama. »Čita. I rusku poeziju.«

»Čitam.« *Je li to bilo zapravo dosadno?* Daniel je pogledao preko stola ne bi li otkrio što Freya o tome misli.

»I nikad nije pao na ispitu.«

Njezine su se plave oči okrenule prema njemu. »Nikad?« Daniel je odmahnuo glavom. »Bojim se da ne.«

»Što si diplomirao?«

»Matematiku.«

Namjestila je lice, baš kao što je i znao da hoće. Kao i svi ostali. Osim ako sami nisu bili matematičari i gajili jednako oduševljenje prema brojkama.

»Okej, dakle to su moji kosturi iz ormara. Koje su tvoje tajne strasti?« upitao je stavljajući joj odrezak na tanjur.

»One su tajne.« Freya je posegnula za salatom.

»To nije fer igra.«

»Okej - pa, mislim da bih mogla razviti istu ovisnost prema začinjnim mesnim okruglicama, jer sam ih danas pojela i u Olbanu.« Izlila je preliv preko salate jednim laganim pokretom. »I obožavam cipele.«

»Koliko pari imaš?« upitala je Mia.

Freya se ugrizla za usnicu. »Bolje da ne znaš. I pomalo sam luda za torbama. I parfemima. I lijepim donjim rubljem.«

Molim te. Bože, nije mu valjda čitala misli. Daniel se usredotočio na stavljanje preljeva na svoju salatu.

»I za uredskim priborom«, nastavila je dodavši nekoliko krumpira na tanjur.

»Nema ništa bolje od novog rokovnika. O, i obožavam računala.«

Računala se pak nekako nisu uklapala u ostatak popisa. »Izradila je opaki predložak za tvoju internetsku stranicu, tata.«

»Ne moraš ga koristiti«, rekla je Freya brzo pogledavši u njegovom smjeru.

»Samo sam se poigrala.«

»Stvarno je zakon.«

Slegnula je ramenima. »Volim takve stvari. Znam da je svima to dosadno, ali meni pruža pravi užitak. Ima veze s marketingom koliko i dizajniranje ambalaže.«

Daniel se naslonio i slušao. Kako je Mia vodila razgovor, nije mu bilo druge doli sjediti i upijati što je više mogao o njoj. Doznao je daje iz trećeg pokušaja uspjela položiti vozački ispit, da joj je omiljena boja plava, da je željela imati miša kao kućnog ljubimca, ali joj mama nije dopustila te da je znala napraviti masku za lice od meda i zobi.

A tu i tamo bi ga pogledala, zagonetnog izraza na licu.

Nakon kolača od bijele čokolade i sira, premjestili su se u dnevnu sobu na goleme udobne kauče. Mia se smjestila na kožnatu vreću za sjedenje, a on je sjeo nasuprot Freyi kako bi joj mogao gledati lice.

Istina je bila da mu se svidjelo vidjeti Freyu u svome domu. Znao je da će biti tako. U određenoj mu se mjeri probudilo ono šesto čulo i znao je. Kao da se uklapala ovamo.

Sviđalo mu se kako je zavrtjela vino u svojoj čaši, kao da je znala nešto o tome što pije. Sviđalo mu se kako nesvjesno odmiče kosu s lica dok govori. I kako se opustila na njegovom kauču, podvivši pod sebe jednu nogu.

Daniel se nagnuo naprijed i proučavao svoje vino, vrteći ga u čaši. Bio je i prije zaljubljen. Poznavao je taj osjećaj. Postojali su oni trenuci kad je gledao Annu i znao da pripadaju jedno drugome. Bilo je sve tako jednostavno.

Pogledao je u Freyu koja se smijala nečemu što je Mia rekla, i znao je da je na samom rubu tog istog trenutka. Stoji na rubu ponora, pokušavajući odlučiti treba li skočiti. Jer, to je bilo potrebno. Valjalo mu je donijeti odluku i samo se nadati da će ga ona dočekati.

Hoće li Freya biti dolje i uhvatiti ga? Ovaj je put bilo teže. Zaboravio je sve u vezi sa spojevima. Kada prvi put odvedeš ženu u krevet? Vino se prelijevalo u svim mogućim nijansama crvene. Jesu li se stvari promijenile u ovih šesnaest godina? Jesu li ljudi jednostavno upadali jedni drugima u krevet nakon svega nekoliko izlazaka? Ako jesu, uvelike je zaostajao. Već je danima želio voditi ljubav s njom.

Kakav bi osjećaj bio svući joj onu kukičanu tuniku s ramena? Ionako joj je gotovo već bila spala. Želio joj je poljubiti onu udubinu ispod ključne kosti. Svući joj bijelu majicu i voditi ljubav s njom.

Želi li Freya njega? Ponekad, kad bi je pogledao, pomislio bi...

Sve je trebalo biti tako jednostavno, ali nije. Daniel je pogledao svoju kćer, lica blago rumenog od vatre iz kamina. Valjalo mu je misliti na Miju. Nije imao slobodu uzeti ono što je želio.

Mia je voljela Freyu. Je li to bilo dovoljno?

I kakva je žena zapravo bila Freya? Jedva da ju je poznavao. Ovlaš ga je pogledala i nasmiješila se, kose poput plave aureole oko lica toliko lijepog da se doimalo kao da blista.

Poznavao ju je. Na jednoj dubokoj, osnovnoj razini, oduvijek ju je poznavao. Čuo je priče, ali znao je da je u dubini duše divna. S manama, kao i on sam, ali i nevjerojatno seksi.

Onda, je li već skočio?

Mia je ustala s vreće. »Donijet ću malo Coca-Cole. Želiš li i ti, Freya?« Freya je pokazala na svoju dopola punu čašu vina. »Tata?«

Odmahnuo je glavom. »U redu je.« Potom ju je promatrao dok je silazila niz stubu u kuhinju. Mogao je čuti kako se otvaraju vrata hladnjaka, kuckanje čaše o granitnu plohu.

Freya je otpila gutljaj vina. »Trebala bih poći.« No ponovno se naslonila na mekane jastuke kauča. »Problem je što mi se teško pomjeriti nakon ovoliko hrane. Jesi li oduvijek kuhao?«

»Nisam.« Mogao je provesti ostatak života samo je promatrajući. Bilo je nešto mačje u načinu kako se sklupčala pred vatrom. Doimala se snenom. Opuštenom.

»Počeo sam tek kad smo se preselili ovamo.«

»Kad je Anna oboljela?«

Sviđalo mu se i kako je ovo radila. Nije bilo sažaljenja u njezinim očima. Nije bilo nelagode. Jednostavno je željela znati. I otkrio je kako mu se sviđalo s njom razgovarati o Anni. To nije značilo daje promijenilo njegove osjećaje prema Freyi. Zatresao je glavom. »Kad sam prestao raditi prekovremeno u Cityju.«

»O, da - City.« Njezine zavodljive plave oči su mu se nasmiješile. »Ne izgledaš mi kao mešetar iz Cityja.«

»Više ne.«

»Ali, bio si. Voljela bih da sam to mogla vidjeti.«

Kakvi su muškarci privlačili Freyu? Je li žudjela za večerama u vrhunskim londonskim restoranima? Za brzim automobilima koji su bili besmisleni u gradu s toliko zakrčenim prometom da su trebali plaćati namet na ispušne plinove? *Životni stil kakav je odbacio?* Je li to bilo ono što je željela?

»Nedostaje li ti nešto u vezi s Londonom?« upitala je.

»Galerije umjetnina. Kazalište.« Nasmiješio se. »Ali, čak i dok sam živio u Londonu, jedva da sam ih posjećivao. Samo sam volio spoznaju da su mi blizu.«

Freya je navukla vestu preko ramena, no ona je ponovno kliznula. »Ni ja nikad nisam tamo odlazila. Ludo, nije li?«

»A što je s tobom? Ako odlučiš napustiti London, što će tebi nedostajati?«

»Ako odem na putovanje, misliš?« Blago se uspravila i nagnula naprijed kako bi odložila čašu na nisku škrinju koja je služila kao stolić. *Što će joj nedostajati?* Bilo je to teško pitanje.

Freya se ponovno namjestila na kauču, povukavši jastuk na koljena i privukavši ga sebi. »Sviđa mi se buka koju čujem kroz prozor svoje spavaće sobe. Čudno.« Nasmiješila se pokušavajući misli oblikovati riječima. »Auta. Ljudi. Osjećaj iščekivanja. Vreva gradskog života, valjda. I vrlo sam privržena Starbucksu na kraju svoje ulice. Volim tamo odlaziti na doručak. I...«

Zapravo, nije imala pojma što bi joj nedostajalo. Nije si dopuštala ništa što bi se moglo istinski nazvati životnim stilom. Morala je raditi. Bio je to njezin smisao života.

Nije čak imala ni prijatelje koji bi bili uz nju u teškim trenucima. Njezina krivnja. Nije oslobodila ni vrijeme ni prostor za njih. Imala je kolege. Ljude čije su hipoteke ovisile o njoj.

A na kraju svakog dugog radnog dana znala je da, kad zatvori vrata stana, neće prozboriti ni riječi sa živom dušom sve dok se idućeg jutra ne vrati na posao.

»Starbucks?« Glas mu je odavao zaprepaštenost.

Slegnula je ramenima, iskrivivši usne. »*Cappuccino* svakog božjeg jutra. To je moja omiljena droga.«

»Kad je već droga, nije ni toliko loša. Jesi li...« A onda je naglo prestao.

Daniel nije previše propitkivao. Nije ju pitao za vrijeme u Londonu dok je bila mlada djevojka. Niti bilo što o Jacku. Nije ni znao kakvim se poslom bavila.

Možda nije bio toliko zainteresiran? Ipak, ona je mislila da jest. Njegove su oči predugo ostajale na njoj. Pogled mu je lebdio na njezinim usnama kao da je razmišljao kako bi bilo da je poljubi.

»Droge?«

»Oprosti. Nepriстойno pitanje.«

»Pa, previše sam pušila. Računa li se to?« upitala je. »Uglavnom samo kako bih živcirala roditelje, ali nisam suviše uživala u tome. Ti?«

Odmahnuo je glavom. »Ja sam bio pravi čistunac.«

»Koji je tvoj porok?«

Daniel je podigao čašu. »Stvarno, stvarno skupo vino. Mislim da bih lako mogao postati pravi vinski fanatik. Vjerojatno bih završio na onim turnejama za kušaće vina«

»To je prilično lijep porok. Nisi nikad pušio?«

»I time si upropastio osjet okusa?« rekao je hineći zgražanje.

»Zbilja?«

»Aha. Nikad ne vjeruj kuharu koji puši.« Iskapio je vino do kraja. »Baka i djed s majčine strane bili su davno trgovci vinom, a moji su roditelji istinski poznavaoi vina i hrane. Bio je to naprosto dio mogega odrastanja.«

»Jesu li još uvijek živi?« upitala je promatrajući kako se svjetlost vatre hvata za kutove njegovog lica.

»Oboje. I dalje žive u Petworthu, vode svoju antikvarnicu. Moja sestra živi u blizini Pulborougha sa svoje četvero djece.«

»Četvero?«

»A imam i brata u Hong Kongu koji zarađuje brdo love.«

Sviđalo joj se zamišljati ga u krugu svoje obitelji. »Viđate li se redovito?«

»Manje nego što bih volio. Richarda jedva da uopće i viđam. Ali kad se sastanemo, to je kao kad navučeš stari džemper. Claire je uglavnom zauzeta svojom obitelji. Otkako je Anna preminula, trudim se odvoditi Miju u Sussex svakog Božića, i provodimo nekih tjedan dana ljeti s mojom mamom i tatom.« Prekrižio je ruke iza glave i protegnuo leđa. »Što si radila ovog Božića?«

Freya je pomislila na gotovo jelo koje je na Badnjak donijela doma s posla. Na hrpe DVD-a s romantičnim komedijama koje je posudila u slučaju da na televiziji ne bude bogzna što za gledanje.

»Margaret je bila u posjetu kod tvog oca, zar ne?«

Kimnula je. Baka je to obično radila svake godine. Nazivala je to »otvorenim kanalom komunikacije« i govorila kako je to »samo običan dan - ništa oko čega se valja uzbuđivati.«

Božićna večera s ocem i njegovom novom suprugom bila je više no što je Freya mogla podnijeti.

»Ovaj sam Božić provela doma«, rekla je oprezno. »Pogledala sam previše filmova i pojela previše hrane.«

»Sama?«

»Ove godine. To je dan kao i svaki drugi.«

Daniel se doimao zamišljenim. Njegove pametne smeđe oči kao da su pronikle u nju i vidjele previše. Imao je tu naviku, čini se.

Freya je iskapila ostatak vina, a potom pogledala na svoj ručni sat.

»Skoro je jedanaest!«

»Zbilja?«

»Trebala bih poći.« Ustala je i namjestila svoju kukičanu vestu.

»Baka će vjerojatno čekati dok se ne vratim doma.«

Daniel je ustao. »Otpratit ću te.«

»Je li...?«

»Što će se dogoditi?« rekao je glasom koji nije trpio prigovor. »Ako te Margaret čeka, onda ne želim uništiti svoju dobru reputaciju.«

»Mislim da me od moje petnaeste nitko nije otpratio doma.«

»Onda si birala loše društvo.« Ovo nije mogla zanijekati.

»Mia«, rekao je prolazeći kroz kuhinju. »Idem otpratiti Freyu. Vraćam se za pola sata.«

»Može.«

Freya je protrljala kožu na podlakticama koja se najednom neobjašnjivo naježila.

Mia se pojavila na vratima. »Hoćeš li doći sutra na posao?«

»Mislim da hoću«, rekla je letimice pogledavši Daniela.

U jednom je trenutku poželjela zaustaviti sve ovo. Bilo je zabavno pretvarati se tijekom večere, ali u konačnici je bilo besmisleno. Na kraju će zasigurno biti povrijeđena.

Daniel je zastao kako bi stavio zaštitnu rešetku ispred vatre u kaminu.

»Pospremit ću ovo kad se vratim. Imam mobitel ako me budeš trebala, Mia. Okej?«

»Aha.«

»Oprosti što sam ovoliko ostala. Nisam primijetila koliko je sati«, rekla je Freya.

Mia je iskapila ostatak Coca-Cole. »Nije toliko kasno.«

»Za moju baku jest. Ona je točno u deset u krevetu. I kladim se da provjerava je li sve dobro zaključano.« Freya je krenula niz hodnik i uzela čizme, brzo ih navukavši i zavezavši.

Mia ju je slijedila, spustivši praznu čašu na stolić u hodniku. »Izvoli svoju jaknu.« Razmaknula je zastore i opsovala. »Pada snijeg.«

Freya joj je prišla i stala iza nje. Tlo je bilo više zaleđeno nego prekriveno snijegom, no zrak je bio prepun mekih pahulja koje bi se mogle uhvatiti na tlu.

»Vremenska prognoza je najavila da će sniježiti«, primijetio je Daniel došavši za njima. »Nisam baš vjerovao, ali pogodili su.«

Bila je tako djetinjasta. Snijeg joj je uvijek bio čaroban. Freya je zakopčala jaknu, omotala ružičasti šal oko vrata i izvukla par rukavica od brušene kože koje je umetnula u džepove.

Vani je zrak bio svjež, prije nego leden, a zamrznuto tlo je škripalo pod čizmama. Vjetar je prestao puhati zbog čega je bilo puno manje hladno nego prije. A noćno je nebo bilo čisto, crno i istočkano sićušnim bijelim zvijezdama.

»Kad je ovakvo vrijeme, uvijek imam dojam kao da sam kročila u kakvu viktorijansku božićnu čestitku.« Guste teške pahulje padale su joj na kosu i brzo joj smočile jaknu. Freya je pogledala Daniela koji je koračao uz nju. »Pretpostavljam da ti razmišljaš o tome koliko će sutra biti prohodne ulice.«

Nasmiješio se. »Toliko sam predvidljiv.«

Jedan se trenutak pitala je li ga uvrijedila, ali njegov ju je osmijeh razuvjerio.

»Nadam se da će se uhvatiti.«

»Mislim da hoće. Dovoljno je hladno.«

Skrenuli su u Ulicu Ellis i krenuli prema Ulici Rope. Freya se osjećala sretnom. Pod ovakvim nebom, imala je osjećaj kao da je sve moguće.

»Nadam se da me baka ne čeka. Bilo bi mi strašno krivo.«

»Kladim se da te ne čeka.« Danielova ruka ju je lagano okrznula.

Skrenuli su za posljednji ugao na vrhu fellinghamske uske Ulice High. Kuća njezine bake bila je zabačena. Tek kad su dospjeli do prilaza, Freya je mogla vidjeti da su svjetla u dnevnoj sobi ugašena.

»Mora daje otišla u krevet«, rekla je pogledavši prema njemu.

»I ostavila svjetla u hodniku i na trijemu za tebe?«

»Da.«

Daniel je čekao dok je tražila ključeve. Freya se osjećala nevjerojatno nespretnom. Zašto su se ključevi uvijek morali zavući u najzabačeniji dio torbe.

»Provela sam zaista divno popodne s Mijom.«

»Hvala ti što si je odvela.« Oči su mu bile na njezinim usnama.

Freya se borila doći do daha. Svaki atom njezinog tijela žudio je za njegovim poljupcem. Ovlažila je usne vrškom jezika. »I večera je također bila predivna.«

»Hvala.«

»Nisam provela ovako lijepu večer otkako...«

»Freya.« Njezino ime na njegovim usnama bilo je čežnja i vapaj.

Oči su joj poletjele prema njegovima. Mora da je u njima nešto pročitao, jer je svukao rukavice i njegove su ruke bile tople na njezinim hladnim obrazima. Držao ju je tako da joj se mogao zagledati u oči, vrlo nježno, a onda se pognuo kako bi je poljubio.

Taj prvi dodir njegovih usana na njezinima prostrujao joj je tijelom poput električnog vala. Zatim je njegov jezik dotaknuo njezinu donju usnu, a ona ih je razdvojila kako bi ga primila. Ovo je željela od prvog dana kad ga je ugledala.

Stezalo ju je u grudima, a dah joj je izlazio u isprekidanim dahtajima. Bilo je ovo toliko više od bilo kojeg poljupca koji je primila. Bilo je u njemu nečeg očajničkog. Gotovo zabranjenog. I bio je tako potpuno savršen.

Daniel se odmaknuo i naslonio čelo na njezino dok je pokušavao umiriti disanje. Ruke su mu ostale na njezinom licu dok joj je placima prelazio duž jagodica.

»Toliko dugo mislim na ovo«, rekao je promuklo.

»I ja.«

Zastenjao je i ponovno je poljubio. Silovito i brzo. »Moram se vratiti Miji.«

»Da.«

Usnama je prelazio preko njezinih, jezikom joj prodirući u usta i ispreplićući ga s njezinim. Freyine su ruke klizile uz njegova leđa i čvršće ga privile uz sebe. Mirisao je na noćni zrak i hladnoću, a imao okus vina koje su zajedno pili.

»Hoćeš li doći sutra?«

Freya je bez riječi kimnula, a on ju je ponovno poljubio.

»Ne želim otići«, rekao je odmaknuvši se kako bi je pogledao u oči.

Ni ona to nije željela. Bila bi najlakša, najprirodnija stvar na svijetu da ga povede gore i vodi ljubav s njime - ali to se večeras neće dogoditi.

Još jednom je prešao placem po njezinim jagodicama. »Ovo je ludo.«

»Ali, to želimo«, rekla je smiješeći se u njegove oči koje kao da su joj nudile sve što je ikad željela. Osjećala se tako sigurno s njime. Tako poželjno. Tako *voljeno*.

»Hmm«, složio se, približivši joj se kako bi je još jednom poljubio. »Bolje uđi. Ako nas Margaret promatra iza zastora, valjat će joj štošta objašnjavati.«

Freya se zahihotala. »Bome, to bi ti itekako ukaljalo reputaciju.« Umetnula je ključ u bravu i otvorila ulazna vrata. »Laku noć.«

»Noć.« Ruku je položio na stup trijema.

Freya je prošla kroz dnevnu sobu, ne paleći svjetla, i promatrala Daniela kako se polako udaljava.

Poljubio ju je. Stvarno ju je poljubio. Još uvijek ga je mogla osjetiti na svojim usnama. A osjećaj je bio apsolutno neopisiv.

DESETO POGLAVLJE

Danielova ruka kliznula je oko njezina struka i ona se okrenula u njegovom naručju. »Imao si tri poruke i jedan pogrešan broj«, rekla je Freya u njegove usne kad joj se približio i poljubio je.

Lice mu je bilo hladno, a ruke još i više, no ona je na to zaboravila dok ju je ljubio. Pustila je da joj se prsti zariju u njegovu kosu i čvrsto je povuku. »Na dva poziva moraš hitno uzvratiti.«

Mogla je osjetiti kako se smiješi. »Previše sam zauzet.«

»Sigurno nisi za dvije viktorijanske preparirane ptice?«

Uzmaknuo je korak unatrag, a na licu mu se ocrtavalo sve čemu se nadala.

»Stvarno?«

Freya nije mogla suspregnuti smijeh. »Ne, šalim se. Samo znam koliko voliš taksidermiju.«

Brzo ju je privukao bliže sebi. Voljela je kako bi joj dlanovima obujmio lice. Imala je osjećaj kao da se zbilja koncentrira dok je ljubi. Ovaj put su mu usne bile tople i silno putene.

Mogla je osjetiti kako joj toplina preplavljuje trbuh i širi se poput sunčevih zraka. Freya je šakom zgužvala njegovu košulju dok je prodirao jezikom između njezinih usana.

Blijedo, vrlo blijedo, čula je glasove kako se približavaju. »Daniele.«

Uspravio se. »Čuo sam.«

Freya je žurno otišla do druge strane stola i izvukla notes u kojem je zapisala njegove poruke. Daniel je prošao rukom kroz kosu, okrenuvši se kad su se otvorila vrata ureda.

Sudeći po izrazu Bobovog lica, vjerojatno nisu uspjeli nikoga zavarati.

»Dobro«, rekao je brzo se osvrnuvši preko ramena. »Odmah ću uzvratiti te pozive.«

Freya se ugrizla za usnicu ne bi li spriječila da nekontrolirano prasne u smijeh. Nikad nije bila ovako sretna. Čak ni kada je pokretala svoj posao.

Spustila je notes na stol i krenula u kuhinju kako bi pristavila vodu za kavu. Voljela ga je. Vjerovala mu. *Dovoljno da mu prizna za novac?*

To je bilo nešto teže. Nekoliko puta tijekom proteklog tjedna umalo da mu nije sve rekla. Nije bila stvar u tome da nije željela - bio je to više slučaj nedostatka zgodne prilike. Željela mu je to reći na pravi način.

Freya je natočila uskipjelu vodu u dvije šalice. Mattov joj je glas odzvanjao u glavi. Baš kako je uvijek mislila. Ne možeš izdvojiti sadašnjost od prošlosti. Iako je Daniel bio sasvim drugi tip muškarca, još uvijek je nosila ožiljke prošle veze.

»Ima li što dobro?« upitala je kad se vratila u ured i zatekla ga za stolom.

»Moglo bi biti. On je kolekcionar vlakova Hornby čija je žena postavila ultimatum - ili ona ili vlakovi.«

Freya mu je pružila šalicu kave. »Poruke su ti na prvoj stranici onog notesa.«

Letimice ih je pogledao, a zatim vratio pogled na nju. »One mogu čekati. Želim razgovarati s tobom.«

Njegov je glas poprimio nepoznat ton. Freya je pustila da joj ruke obujme toplinu njezine šalice i prislonila ju je utješno na svoje usne.

»Nemoj me tako gledati«, rekao je privukavši je k sebi.

Freya je spustila šalicu na stol i posegnula kako bi mu odmaknula kosu s čela. Prije tjedan dana nije imala ovakvo samopouzdanje. »Što je onda?«

»Želim da idućeg tjedna pođeš sa mnom na prijem u dvorac Kilbury.« Ruka joj se ukočila.

»Koliko god ovo bilo zabavno, morat ćemo se kad-tad pojaviti u javnosti.« Njome prođu trnci straha. Sviđalo joj se ovako. Čim se otkriju u javnosti, stvarnost će se prijeteci nadviti nad njima. »Što je s Mijom?«

»Freya, ne možemo dalje ovako. Imam osjećaj kao da nešto krijemo, a za takvo što nema nimalo potrebe.« Daniel je isprepleo prste s njezinima i privukao je bliže.

»Rekla si da ti je dojadilo da te ljudi osuđuju zbog nečeg što se dogodilo prije dvanaest godina. Obznanimo ovo. Jednim potezom spriječimo ogovaranja.«

Palcem je klizio po njezinom dlanu.

»Što nam mogu učiniti?«

Mogli bi ovo uništiti. Bilo je sve tako blistavo i novo da još nikoga nije željela pustiti u svoj odnos. Čak ni Miju. Nije željela da njegova kći potakne i najmanju sumnju u njemu. Veza je još uvijek bila previše krhka. Bude li pod prevelikim pritiskom, mogla bi se raspasti.

»Što se događa u dvorcu Kilbury?«

»Samo dobrotvorna večera koju organizira *lady* Harrold za mjesnu bolnicu. Čini to svake godine u proteklih pet godina.«

Freya je nervozno grickala unutrašnjost obraza. »Jesi li odlazio tamo s Annom?«

»Da.« Daniel je ustao i odmaknuo joj kosu s lica, pažljivo joj se zagledavši u oči. »Bio sam u braku s Annom. Ona je dio mog postojanja.«

»Znam to. Samo, ljudi će misliti da sam ja bijedna zamjena.«

Daniel je pustio da mu ruke klize po njezinim ramenima pa niz ruke, nježno joj obuhvativši dlanove svojim. »Nisi ti nikakva zamjena. Anna je umrla. A ja sam pronašao tebe.«

Što je samo značilo da je ne bi ni pogledao da je Anna još živa. Što je, dakako, željela. Da je bio muškarac koji šara uokolo, ne bi je niti zanimao. Svejedno...

Nije mogla objasniti ni sama sebi, a kamoli nekome drugome. Jednostavno se osjećala neurotičnom, to je bilo sve. Nervoznom.

»Što se događa na toj dobrotvornoj večeri?«

»Okupljanje društvene kreme okolnih mjesta. Sve je prilično formalno, pomalo dosadno, no ujedno i najbolje mjesto da im damo do znanja o nama dvoma.«

Nama dvoma.

»Kad je prijem?«

»U iduću subotu.«

»Mogu li malo razmisliti?«

Daniel je zatresao glavom. »Ne. Moramo nabaviti ulaznice.«

Palac mu je nastavio kliziti niz njezin dlan, ali osim toga nije se pomaknuo. Samo je čekao. Zašto su se morali pokazati u javnosti? Ovako je bilo savršeno.

Pa, savršeno, osim što nisu imali gdje biti nasamo. Usput, lagali su Miji. Logični dio njezina mozga govorio joj je da je on u pravu. Ovo je

bila samo jedna od onih prepreka na putu. Mogu odlučiti hoće li nastaviti s ovom vezom ili će morati odlučiti drukčije.

»Okej.« Procijedila je ovu jednostavnu riječ. Daniel se nagnuo i poljubio je. »Bit će sve u redu.«

U redu. Daniel nije imao pojma o čemu govori. U svemu ovome ama baš ništa nije bilo u redu. Freya je nanijela još jedan sloj ruža na usnice i okrenula se kako bi sišla u prizemlje. Bila je u Fellinghamu već gotovo šest tjedana, a ljudi su i dalje svašta govorkali. Jučer je još jedan razgovor naglo prestao kad je ušla u trgovinu.

»Što misliš?« upitala je stojeći pred bakom i okrenuvši se oko svoje osi kako bi joj mogla vidjeti duboki izrez na leđima. Tamo u Londonu, zaključila je, ovo je bila najklasičnija od svih večernjih haljina koje je imala, ali sad je dvojila je li trebala skoknuti do Olbana i kupiti nešto čednije.

»Divno izgledaš.«

»Nije previše otvorena?«

»Divna je«, ponovila je Margaret podigavši pogled sa svoje križaljke. »I sablaznit će polovicu ljudi tamo. Što vrlo dobro znaš«, dometnula je.

»Previše?«

Margaret je spustila kemijsku olovku na novine. »Freya, zacijelo si dosad već bila na ovakvim događanjima. Ljudi su tamo uglavnom ukočeni. Svi se vrzmaju uokolo i vode besmislene razgovore i grickaju one blesave male zalogajčiće koje vjerojatno ne bi jeli da znaju od čega su pripravljeni. Poanta je, ako želiš Daniela, moraš poći. I nema smisla pretvarati se da si kakvo čedno nevinašce, kad nisi. Uvijek si odjećom iskakala iz gomile. I šokirala.«

Margaret je spustila pogled na križaljku, a Freyini su se prsti igrali dijamantom koji joj se ugnijezdio u udubini vrata. Bilo je ovo prvi put da joj je baka dala do znanja kako zna o njezinoj vezi s Danielom.

Starica je razvukla usne u osmijeh. »Dakako da znam. Vidjela sam vas prošli tjedan. A, ako te je Daniel onako strastveno poljubio kao što je izgledalo odakle sam vas gledala, rekla bih da imaš nešto što vrijedi pokojeg prijekornog pogleda.«

»Hoće li Jameson i biti tamo?«

»Vjerojatno.« Oglasilo se zvono na vratima. »Samo pođi.«

Samo pođi.

»I ponesi svoj ključ. Sumnjam da ću biti budna kad se vratiš.«
Freya se nagnula i poljubila bakin obraz.

»Zbilja izgledaš divno. I ponosim se tobom«, mekano je dometnula.

Suze su zasvjetlucale u Freyininim očima. Otjerala ih je treptajem dok je uzimala baršunasti ogrtač s naslona stolice i ogrnula njime ramena. Zatim je uzela svoju torbicu na preklop i pošla otvoriti vrata, pustivši unutra nalet ledenog zraka.

Daniel je izgledao prilično drukčije u odijelu. Mogla ga je zamisliti kao burzovnog mešetara u Cityju puno lakše nego kad je bio ležerno odjeven. Bio je zgodan i strahovito seksi.

»Predivna si.«

Freya je pročistila grlo nastojeći se riješiti knedle straha što joj se tamo smjestila. »I ti prilično dobro izgledaš.«

Nasmiješio se i posegnuo za njezinom slobodnom rukom. Osjećala se bolje kad joj se ruka našla u njegovoj. Poveo ju je prema taksiju, promatrajući je dok se smještala na stražnje sjedište prije nego što će zatvoriti vrata i običi automobil kako bi joj se pridružio.

»Jesi li rekao Miji da izlazimo?« upitala je Freya okrenuvši glavi i pogledavši ga kad je sjeo pored nje.

Daniel je odmahnuo glavom. »Nije bio trenutak za takvo što. Mia želi ići na tulum.«

»Kamo?«

»Ne zna ni ona. Ne zna ni kad će se vratiti. Kao ni kad tulum počinje.«

Freya je ugrizla usnicu. Danielov je glas bio promukao od gorčine i frustracije.

»A Steve će je odvesti onamo.«

»Što si učinio?«

Daniel je naslonio glavu na naslon i pogledao je. »Malo sam urlao.«

»Oh.«

»Bože, Freya. Ne znam u čemu griješim s njom.«

Freya je kliznula rukom u njegovu i stisnula mu prste. »Sjajan si s njom. Samo tako nastavi.«

»I tako sam zamolio sirotu Melindu Tilling iz susjedne kuće da dođe i sjedi s njom. Nisam mogao riskirati da je ostavim samu večeras. Tako da, ne, nisam joj rekao ništa o nama.«

»Dobro si odlučio.«

Daniel se nasmiješio. »Imam osjećaj kao da sam odradio dvije runde s Mikeom Tysonom.«

Brzo su dospjeli do Kilburyja. Taksist je skrenuo na drugom raskrižju i nastavio zavojitom cestom prema dvorcu Kilbury.

»Jesi li već bila ovdje?«

Freya je pogledala kroz prozor građevinu izgrađenu u tudorijanskom stilu.

»Nisam. Iako mislim da su moji roditelji bili ovdje nekoliko puta. Što misliš, zašto?«

»Prije mog vremena«, rekao je Daniel zatresavši glavom.

Taksi se zaustavio i vozač je izišao kako bi otvorio Freyi vrata. Ona se okrenula i izišla, elegantno prebacivši noge.

Sad kad je došla ovamo, osjećala se neobično smirenom. Njezina je baka bila u pravu. Zaista je znala kako je na ovakvim događanjima. Sve je bilo stvar stava. Samo si trebao držati glavu visoko i doimati se kao da ti je silno ugodno.

Daniel se doista doimao kao da mu je ugodno. Ruka mu je bila položena na njezina leđa i vodio ju je prema masivnim vratima od hrastovine koja su bila otvorena u stražnjem dijelu glavnog vrta.

»Dan! Bok!«

Okrenuo se, a Freya je pogledala muškarca koji ga je pozdravio. Svjež obrijan, s kosom začesljanom unatrag, nije bio netko koga je poznavala.

»Bok.« Dvojica su se muškaraca rukovala, a onda je Daniel uzmaknuo korak unatrag. »Ovo je Freya Anthony.«

Namjestila je osmijeh na lice i ispružila ruku.

»Freya, ovo je Ben Taylor.«

»Zdravo.«

Ako joj je trebala potvrda da izgleda dobro, Benove su joj oči to pružile. Zabljesnule su onim lascivnim sjajem koji su muškarci obično imali u njezinoj blizini.

Danielova se ruka pomaknula i ponovno joj dotaknula donji dio leđa.

Pokret je bio zaštitnički, no ujedno i posesivan. Freya je podigla pogled prema njemu. Na njegovom je obrazu pulsirao mišić, i znala je da je potpuno svjestan zanimanja drugog muškarca.

»Reagiraju li muškarci uvijek ovako u tvojoj blizini?« tiho je upitao dok su se udaljavali.

»Obično ne nakon što sa mnom prozbore riječ-dvije.«

Daniel se glasno nasmijao. »Stvarno jesi zastrašujuća izbliza.«

Prostorija je vrvjela ljudima. Instinktivno se napela, no smjesta opustila uočivši kako će se biti lako skriti ako poželi. Strepnja da će morati razgovarati s profesorom Jamesonom i njegovom suprugom je izbljedjela.

»U susjednoj je prostoriji improvizirana garderoba. Da ti odnesem ogrtač?«

Freya je pustila da joj padne s ramena, a baršun je skliznuo s nage kože. »Hvala ti.«

Dvorac Kilbury bio je izvanredno lijep. Lord i *lady* Harrold ispunili su predvorje biranim cvjetnim aranžmanima u bijelim i žućkastim nijansama. Naročito je dojmljiv bio golem kamin točno na sredini predvorja. Imao je patinu od starosti, a u njemu je pucketala veličanstvena vatra. Savršeno za hladnu noć u veljači.

»Jesi li dobro?«

Freya se okrenula na zvuk Danielovog glasa. Zapravo, bila je sasvim dobro. Ovdje nije bilo ničega s čime se nije mogla nositi. Konobarice su se vješto kretale među uzvanicima s pladnjevima kanapea i čašama vina.

»U redu sam.«

»Hoćemo li ući?«

Freya je kimnula i krenula ispred njega niz hodnik. Samo je jednom pomislila da ju je netko prepoznao, iako se to moglo pripisati i njezinoj haljini. Po londonskim standardima, Fellingham je bio iznimno konzervativno mjesto.

»Gdje je *lady* Harrold?«

Daniel je kimnuo prema sjedokosoj ženi odjevenoj u jednostavnu baršunastu haljinu. »Razgovara s gradonačelnikom i njegovom suprugom. Čini se da lord Harrold nije ovdje. Možda smo ga mimoišli u velikom predvorju.« Zaustavio je jednu konobaricu i uzeo čašu s bijelim vinom. »Bijelo ili crno?«

»Bijelo je u redu. Svejedno mi je.«

Daniel joj je pružio čašu, prvi put zamijetivši tanku narukvicu oko njezinog zapešća. Sve na Freyi je bilo izvanredno diskretno. Njezina

tamnoružičasta haljina bila je naizgled jednostavna. Izgledala je poput svilene plahte sve dok se ne bi okrenula. Izrez na leđima bio je dubok, a pridržavale su ga dvije prekrížene trakice.

Seksi nije bila prava riječ kojom bi je opisao. Svakim je pokretom tkanina svjetlucala. Toliko da nije mogao skinuti ruke s nje. U prolazu je s pladnja oprezno uzela majušni mladi krumpir sa začinjenom haringom i zagrizla.

»Ovo je fino...«

»Ma koga ja to vidim?« Gradonačelnik Allingham ih je prekinuo uguravši se između njih. »Mislim da se nismo upoznali, zar ne, draga?«

Freya je podigla ostatak kanapea kao da ga želi otpraviti. Ili je možda samo željela pokazati da joj ruka nije slobodna za rukovanje. »Mislim da nismo.«

»Onda to moramo ispraviti. Ja sam gradonačelnik Allingham. Arthur. A vi ste?«

»Freya Anthony.«

»Ma nemojte?«

Nije se ni trznula niti pokazala bilo kakvu reakciju. Samo je otpila gutljaj vina.

»Vi ste ona cura koja je pobjegla s onim muzikantom. Čuo sam štošta o vama. Simone!« Gradonačelnik je pozvao jednog od svojih prijatelja. »Ovo je ona djevojka o kojoj svi pričaju.«

Simon, u svojim srednjim šezdesetima, smjesta im je prišao. »Pitali smo se kad

æemo vas vidjeti. Poznajem vašeg oca, dakako. I majku. Christine je bila prilično napeta žena.«

»Što to radiš?« poznati glas zasiktao je pored Danielovog ramena.

Daniel se hitro okrenuo i spustio pogled na svoju šogoricu, elegantnu u crnom kao i uvijek, s tamnokestenjastom kosom pričvršćenom u visoku punđu.

»Sophy! Baš sam se pitao hoćeš li biti ovdje večeras.«

»Itekako si dobro znao da ću biti ovdje.« Primila ga je pod ruku i odvukla malo dalje od mjesta gdje su Freyu zatočili gradonačelnik i njegov prijatelj. »Zašto si doveo Freyu ovamo?«

»Zašto ne?«

»Zašto ne?« ponovila je Sophy umalo ne ispljunuvši riječi od zgražanja. Još je nikad nije vidio ovako ozlojeđenu. »I pogledaj samo što je odjenula. Ta je haljina toliko neprimjerena. Što bi Anna o svemu mislila?«

»Anna je mrtva.«

Govorio je smireno, ali riječi su imale upravo onakav učinak kakav je i želio. Sophyna se glava trznula kako bi ga pogledala, a njezine su se zelene oči suzile.

»Da, mrtva je. Ali«, rekla je prilično odlučno, »njezina kći ne treba ovakav utjecaj u svom životu.«

»Kakav?«

»Pogledaj je samo«, rekla je Sophy kimnuvši u Freyinom smjeru.

Kad ju je posljednji put pogledao, bila je okružena - dakako - nekolicinom drugih gradonačelnikovih prijatelja. Još malo i zbilja će je morati izbaviti. »Uvijek je bila takva.«

»Kakva?«

»Uvijek se ponašala kao drolja.« Bila je to ružna riječ i ostala je visjeti među njima poput pljuske.

Daniel je odložio čašu s vinom na obližnji stolić, a onda se sasvim približio svojoj šogorici. »Ne znam što se dogodilo između tebe i Freye kad ste bile mlađe.

Ne znam čak ni što je Anna mislila o njoj. Nikad je nije spomenula, što bi dalo naslutiti kako joj nije bila značajna osoba u djetinjstvu. Ali znam da veliki dio glasina koje kruže o njoj dolaze od tebe, i volio bih da s time prestaneš.«

Sophy se nasmiješila. Postojali su trenuci tijekom njezina braka s Russellom kad je Daniel osjećao iskreno suosjećanje sa svojim šogorom. Njezin osmijeh kao da je prikrivao čistu zlobu.

»Dan, nisam morala reći ni riječi. Svi znaju daje Freya bila laka cura u naše vrijeme.«

Daniel je ustanovio kako mu se šaka skuplja. Sophy se okrenula na svojim potpeticama i šmugnula pored njega. »Freya«, promrsila je kad je prolazila mimo nje.

Promatrao je Freyine duge naušnice kako se njišu dok je gledala uokolo kako bi vidjela tko ju je zazvao imenom. Osjetio je poriv da je zaštititi. Često je to osjećao u njezinoj blizini - iako nije bilo dvojbe kako je bila više nego sposobna pobrinuti se za sebe.

»Ispričajte me, gradonačelnice«, rekao je proguravši se do njih.
»Moram posuditi svoju pratilju, ako smijem?«

»Spas u zadnji čas«, rekla je Freya nekoliko trenutaka kasnije pogledavši ga šaljivim izrazom u očima.

»Zašto te Sophy toliko mrzi?«

Izraz u Freyininim očima se promijenio. Postale su oprezne, kao da očekuje kako će je povrijediti. »Zar to ne bi trebao pitati nju?« Otpila je još jedan gutljaj vina.

»Pitam tebe.«

Neodređeno je slegnula ramenima, kao da je rezignirana. »Iskreno govoreći, ne znam. Ne zapravo. Osim da sam se sviđala dečkima i mislim da je bila ljubomorna.« Freya pogleda na drugi kraj prostorije prema Sophiji, koja se naginjala prema zgodnom muškarcu u srednjim tridesetima. »Prilično sam sigurna da je ona započela tračeve o meni, i mislim da su se nekako održali.«

»Freya...«

»Nisu bili istiniti - ali kad je to uopće bilo važno kad je riječ o tračevima? I rekla sam ti da se nisam trudila svidjeti ljudima. Mislim da sam, na izvjestan način, uživala u toj reputaciji jer su moji roditelji bili izvan sebe zbog toga.«

»Ali stvarno si pobjegla s nekim?«

Prvi put su Freyine oči zaiskrile ljutnjom. Da je mogao povući pitanje, učinio bi to, ali silno je želio znati. U njemu je rasla znatiželja.

»To je općepoznato. Zvao se Jack. Imao je dvadeset tri godine i bio je bubnjar. Bio je oličenje svega što je moj otac mrzio - zbog čega mi je bio neodoljivo privlačan. I rekao mi je da me voli, a to je bilo točno ono što sam željela čuti. Mislila sam da će sve biti u redu samo ako uspijemo pobjeći iz Fellinghama. Jack je poznavao osobe koje su nas mogle smjestiti, ali nije rekao da je riječ o vrlo neuglednom skvotu u južnom Londonu. Mislila sam da ćemo se igrati mame i tate - možda imati dijete, izgraditi nekakvu zajedničku budućnost - ali Jack je samo želio tulumariti. A kako nisam bila toliko zainteresirana za takvo što, vrlo brzo je pronašao nekog tko je bio. Je li to sve što trebaš znati?«

»Freya...«

Podigla je ruku kako bi ga zadržala. »Nemoj. Ovo je bila tvoja zamisao. Znao si da ovo ne želim, i neka budem prokleta ako mi se

sviđa što ti moram bilo što objašnjavati.«

»Ona je Annina sestra.«

Pogled kojim ga je prostrijelila bio je prepun prezira. »Točno. Ona je Annina sestra. Zato vjerujemo svakoj njezinoj riječi, zar ne?«

»Freya...«

No ona se već okrenula, spretno se probijajući kroz prostoriju. Daniel je prešao rukom kroz kosu. Ako je Sophy imala namjeru izazvati nevolje, sasvim je sigurno u tome uspjela. Brzi pogled u njezinom smjeru ukazao mu je da je vjerojatno upravo to imala na umu.

Tiho je opsovao i zatim krenuo za Freyom. Nije ju mogao vidjeti pa se vratio kroz veliko predvorje, provjeravajući svaku nišu u slučaju da je u kojoj od njih pronašla utočište.

Zatim je opazio brzi bljesak tamnoružičaste haljine i krenuo u tom smjeru - baš na vrijeme da uoči kako ju je zaustavio visoki muškarac koji ju je potom poljubio u oba obraza.

»Ne mogu vjerovati da si ovdje.« Daniel im je prišao i stao pored nje.

»Rođena sam ovdje«, Freya je bezbojnim glasom odgovorila muškarcu.

»Što? U Kilburyju?«

Odmahnula je glavom. »U Fellinghamu.« Drugi je muškarac opsovao. »Ja sam iz Olbana. Ti bokca, kako je svijet malen. A tko je ovo?«

»Ross, ovo je Daniel Ramsay. Daniele - Ross Kestleman.«

Upoznavanje mu nije apsolutno ništa značilo, ali Daniel je obavio formalnost.

»Drago mi je.«

»Ne mogu vjerovati da se Freya ovdje skriva. Pokušavao sam te nazvati kako bih ti čestitao na onim silnim milijunima. Koliko si zaradila?«

Freya je iznijela brojku od koje se Danielu zavrtjelo u glavi.

»Zapravo, Ross, baš sam bila na odlasku. Nazvat ću te kad se vratim u London.«

Nesvjestan napetosti, Ross je rekao: »Sjajno.« A zatim ju je ponovno poljubio u obraz.

Ne gledajući u Danielovom smjeru, Freya je krenula prema garderobi. Zatim, kao da je promislila o onome što radi, zastala je. »Trebali mi kartica za ogrtač?«

Daniel je izvukao ružičastu karticu s brojem pedeset devet i predao joj. »Što je ovo bilo?«

»Ross i ja smo neko vrijeme izlazili.«

»A novac?«

Freya je stupila korak naprijed i preuzela ogrtač iz ruku djevojke koja je bila za to zadužena. »Ima li ovdje gdje telefon kako bih nazvala taksu?«

Šutke, Daniel joj preda svoj mobitel. Uzela ga je, no samo ga je držala u ruci.

»Bila si vlasnica tvrtke«, tiho je izjavio kao da su mu razni komadići slagalice sjeli na svoje mjesto. Njezina odjeća, automobil, nestrpljivost da se sve rješava brzo i po njezinom.

»A sad sam je prodala.«

»Zašto?«

»Zato što mi je dojadilo.«

Ispaljivala je odgovore kao da nije uopće uzela vremena da zastane i promisli o čemu govori.

»I sad vrijediš milijune.«

»Smiješno, zar ne? Problematična djevojka koja je dobro završila.«

Danielu ništa od svega nije bilo nimalo smiješno. Previše informacija salijetalo ga je sa svih strana, no bio je siguran da baš ništa nije bilo smiješno.

Bila je imućna. Nevjerojatno bogata. Imala je toliko novca da joj je gotovo sve bilo dostupno. Mogla je putovati koliko je htjela, odsjedati u najboljim hotelima. Mogla je započeti novi posao. Uložiti novac i ne raditi apsolutno ništa do kraja života.

I što joj je, pobogu, mogao ponuditi a da joj život s njime bude zanimljiv?

Odgovor mu je sinuo sa zaglušujućom jasnoćom - ama baš ništa.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Freya je stajala s Danielovim mobitelom u ruci. Bila bi mu rekla. Dok je promatrala izraz koji mu je prešao licem, požalila je što mu nije prije priznala.

»Rekla sam ti da sam između dva posla«, pravdala se.

»Da, rekla si.«

»Nikad me nisi pitao gdje sam radila?«

»Postoji li razlog zašto mi nisi rekla?«

Povrijedila ga je. Odavao je to svakim djelićem svoga tijela. A njegove su je oči gledale izrazom koji ju je razdirao.

Freya je ovlažila usnice. »Većina muškaraca koje susrećem na kraju budu više zainteresirani za moj novac nego za mene.«

Drhtavom je rukom prošao kroz kosu. »I mislila si da sam i ja takav?«

»Nisam te poznavala. Kad sam te tek upoznala, bio si oženjen. I dalje nosiš vjenčani prsten.«

Daniel je spustio pogled na zlatni obruč na prstenjaku lijeve ruke. »A poslije?«

»Nisam mislila da je to važno.« Mobitel u njezinoj ruci resko je zazvonio. Šutke mu ga je predala.

Sve se uništilo. Znala je da će ovako biti jednom kad puste druge u svoj svijet.

Gledala ga je dok je pokušavao pronaći dobar signal ne bi li čuo što mu se govori. Pomaknuo se ustranu, a onda se vratio prema njoj kad je dovršio razgovor.

»To je Melinda. Mia se iskrala i pobjegla.« Glas mu je bio sasvim bezbojan.

Daniel je pritisnuo nekoliko tipki i zamolio taksi službu da netko što prije dođe po njih. »Deset minuta«, rekao je ubacivši mobitel u unutarnji džep sakoa.

»Nemam pojma gdje je. Mogu samo sjediti doma i čekati da se vrati.«

»Je li ti još nešto rekla o tom tulumu? Kod koga je?«

Daniel je zatresao glavom. »Samo da su to neki Steveovi prijatelji.«
»Pa, i to je nešto.« Freya je grickala kožicu oko nokta. Bila je uvjerenjena da je Mia nešto spomenula, ali nije joj imalo previše smisla i nije se mogla prisjetiti.

»Steve živi na imanju u Wentworthu, zar ne?«

»Da.«

»Počnimo ondje. Ako je tulum u nekoj od obližnjih kuća, lako ćemo to otkriti.« Čvršće se omotala u ogrtač. »Pričekajmo pored ulaza.«

»Ubit ću je.«

»Ne možeš dok je ne pronađeš. Jesi li je pokušao dobiti na mobitel?«

Daniel je opsovao i izvukao mobitel iz džepa, pritisnuvši nekoliko tipaka.

»Isključen je.«

»Vrijedilo je pokušati.«

Taksi je došao prije nego što su očekivali. Daniel je bio u vrtu ispred kuće i otvorio vrata gotovo i prije nego što je vozač zaustavio automobil. »Idem doma uzeti svoj auto. Popio sam samo pola čaše vina, tako da mogu voziti. Želiš li da te prije toga ostavim kod Margaret?«

Freya je odmahнула glavom. »Radije bih pošla s tobom, ako je to okej?«

Kimnuo je. Voljela bi da je mogla posegnuti i dotaknuti ga, utješiti. Ali nije mogla. Bilo je to kao da je između njih netko spustio stakleni zid.

»Ja ću ovo riješiti«, rekla je kad se taksi zaustavio ispred njegove kuće. »Ti otiđi po ključeve.«

»Dobro.«

Izvukla je novu novčanicu od dvadeset funta i pružila je vozaču, gledajući kako Daniel juri prilazom. Za nekoliko je sekunda opet bio vani i sjeo za upravljač upalivši motor kad je prišla kako bi mu se pridružila. Freya je kliznula na suvozačevo mjesto. »Je li Melinda još nešto rekla?«

»Samo da joj je žao.« Daniel se odvojio od rubnika i uputio ravno prema izlazu iz gradića.

Imanje Wentworth bilo je dalje nego što je pamtila. »Pričekaj minutu«, najednom je rekla. »Pitajmo u ovoj trafici na uglu. Obično

znaju ako se u blizini nešto događa.«

»Gdje je?«

»Lijevo na idućem križanju.«

No, dok su se približavali, bilo je jasno da je trafika već bila zatvorena.

»Morat ćemo se malo vozikati uokolo.«

Daniel se okrenuo na malom zaraslom parkingu i krenuo u smjeru iz kojeg su došli.

»Uspori malo«, rekla je Freya opazivši nekog koga je prepoznala. Spustila je prozor. »Muriel?«

»Freya? Jesi li to ti?«

Jackova se mama nije puno promijenila u ovih dvanaest godina. »Znaš li za nekakav tulum u blizini večeras? Tražimo jednu petnaestogodišnju djevojku koja ne bi trebala biti tamo?«

Muriel je otvorila torbicu i izvadila kutiju cigareta. »Ima jedan veliki tulum kod Farmanovih. Znaš - nasuprot gostionice *Na oranici*.«

Freya se namrštila. »Bili Farman?«

»Pa, on je mrtav, ali njegovi su sinovi ostali tamo živjeti. Carl i Steve.« Čula je kako iza nje Daniel ubacuje u brzinu. »Hvala, Muriel.«

»Nema na čemu, dušo. Nazovi nas nekad. Voljela bih čuti kako si.« Freya joj je mahnula, a zatim podigla prozor kad su nastavili dalje.

»Gdje je ta gostionica?«

»Vrati se istim putem kojim smo došli. Najbrže ćemo stići ako se vratimo na glavnu cestu i pridemo imanju s druge strane. To je ona velika petlja koja obilazi imanje.«

»Okej.« Prsti su mu se stegnuli oko upravljača. »Odakle poznaješ Muriel?«

»Ona je Jackova mama. Divna je. Odgojila je sama sedmero djece bez imalo novca. A kad je doznala da me je Jack ostavio, nazvala je nekoliko prijatelja i naložila im da me paze i tješe.«

»Nije mislila da bi te trebala uvjeriti da se vratiš doma?«

Freya je pogledala prijeko u njega. »Nikad to ne bih učinila.« Potom: »Evo nas. Skreni na prvom križanju i slijedi cestu.«

Daniel je učinio kako je rekla i prije nego što su prošli nekoliko stotina metara, ugledali su kuću u kojoj je bio tulum. Ljudi su se

vrzmali uokolo, pijući. Unatoč hladnoći, prozori su bili širom rastvoreni, a iznutra je treštala glazba.

»Nije valjda ovdje?«

»Zašto ne?«

»Zašto bi bila?«

Freya je napipala ručku na vratima. »Ako se spetljala s braćom Farman ili bilo kojim od njihovih prijatelja, valja je što prije odvesti odavde.« Treskom je zalupila suvozačka vrata.

Tek kad ju je netko dograbio za ogrtač, sjetila se u što je bila odjevena. Freyu je spopala trenutačna panika, a onda se pribrala. »Je li Mia ovdje? Otprilike moje visine, crvenokosa, petnaest godina?«

Mladić je potegao iz pivske boce. »Došla je sa Steveom?«

»To je ona«, rekao je Daniel koji joj se u međuvremenu pridružio.

»Unutra je.« Frfljao je, ali okrenuo je glavu i povikao: »Mia!«

»U redu je - pronaći ćemo je«, brzo je rekao Daniel.

Žurno su prelazili obraslom stazom i uputili se ravno prema otvorenim ulaznim vratima. Glazba je bila zaglušujuća. Toliko glasna da je parala srce. Freya je pokazala na stubište, a onda se svojski potrudila ukazati Danielu da bi on trebao pretražiti donji kat.

Podigla je rubove svoje haljine i pojurila uz stube. Previše je soba bilo zaključano. Iz kupaonice su dopirali nepogrešivi zvukove bljuvanja.

»Mia?« Odlučno je pokucala na prva vrata. »Mia?«

Stubama se uspela jedna djevojka s bocom vina u ruci. »Je li to ona mlada cura?«

Freya je kimnula.

»Crvenokosa?«

»Da.«

»Zaključala se u kupaonicu. Izvucite je odande. Svi ćemo se upiškiti u gaće.«

Freya je na brzinu u sebi zahvalila i otišla pred vrata na koja je djevojka pokazala. »Mia? Freya je. Otvori vrata.«

»Freya?«

»Da. Otvori vrata. Odvest ću te doma.«

Uslijedio je zvuk zakopčavanja remena, a onda je Mijino suzama umrljano lice provirilo kroz odškrinuta vrata. Istog časa kad je

ugledala Freyu, briznula je u plač, a niz obraze su joj curili potočići maškare.

»Hej - dođi, dušo. Idemo odavde.«

»Hoću kući.«

»Znam. Tvoj je tata dolje.«

»Tata?«

Freya je odmaknula Miji kosu s lica. »Traži te. Dođi.« Uzela je Miju za ruku i povelala je niz stubište.

Daniel ih je uočio s drugog kraja hodnika. Podigao je ruku i domahnuo, a Freya je pokazala na vrata.

»Kako ste znali gdje sam?«

»Zaboravljaš da sam i ja ovdje znala visjeti.« Gotovo da nije mogla povjerovati samoj sebi. Bilo je utoliko nevjerojatnije što se njezini roditelji nisu nimalo potrudili kako bi je spriječili.

Ali, nisu. A da nije bilo Muriel, prošla bi i gore. Zasiurno bi bila izgladnjela, jer je Muriel često iznosila pred nju tanjur s krumpirićima.

Daniel je došao za njima i privukao Miju u naručje.

»Tata, oprost.«

»Gdje ti je bila pamet?«

»Znam. Stvarno mi je žao. Nisam mislila da će biti ovako.« Suze su joj klizile niz lice.

»Jesi li okej?« Daniel je odmaknuo Miju od sebe i proučavao joj lice.

»Samo želim otići doma.«

Izvukao je ključeve automobila iz džepa.

»Hajmo«, rekla je Freya povukavši Miju u zagrljaj.

Mia se uhvatila za njezin baršunasti ogrtač. »Žao mi je što sam vam pokvarila večer.«

»Ionako nije bilo previše zanimljivo. Samo mi je drago da si na sigurnom«, rekla je otvorivši stražnja vrata automobila. »Uđi i sjedni pored svog oca.«

Mia je odmahнула glavom i sjela na stražnje sjedalo. Freya je donijela brzu odluku i sjela pored nje. Privukla je Miju sebi i čvrsto je zagrlila, utisnuvši blagi poljubac u njezinu kosu. »Imamo te. Na sigurnom si.«

Daniel se osvrnuo preko ramena. »Morate vezati pojaseve.«

Freya je pomogla Miji da prikopča pojas na srednjem sjedištu, a potom je potražila svoj. Čim se namjestila, Mia se opet naslonila na nju. Freya joj je nježno milovala kosu i mrmljala riječi za koje se nadala da su utješne.

Podigla je pogled i uhvatila Danielove oči u retrovizoru kako ih promatraju.

Večeras je imao sreću. Morao je biti svjestan toga. Obitelj Farman je oduvijek bila sinonim za nevolje. Nije željela dopustiti mislima da odlutaju na ono što se moglo dogoditi Miji.

Bilo je daleko bolje usredotočiti se na činjenicu da je djevojka na sigurnom. Iako, nije bila iznenađena pepeljastom nijansom Danielovog lica kao ni time što je bio nevjerovatno tih na povratku kući.

Pomogao je Miji izići iz automobila. »Udimo unutra pa ćemo te smjestiti u postelju.«

Freya je umaknula kako bih ih propustila, tiho zatvorivši ulazna vrata dok su se oni uspinjali stubama. »Da nam pristavim čaj ili nešto slično?«

Kimnuo je, ali nije bila sasvim sigurna je li je čuo. Izula je svoje salonke i tapkajući otišla u kuhinju, pridržavajući rubove svoje duge haljine.

Ovo je bila Annina kuća. Kao i uvijek, ta joj se pomisao pojavila u glavi. Ono gore je bila njezina kći. Njezin suprug.

Spustila je ogrtač na jednu od stolica i odložila torbicu na radnu plohu. Nije mogla ovako dalje. Nije mogla kročiti u Annin život.

A Daniel vjerojatno to nije ni želio od nje. Privlačila ga je. Znala je to. Ali nije bila sigurna je li to bilo dovoljno. Morao ju je voljeti dovoljno da si dopusti preispitati odluke koje je donio s Annom.

A takvo joj se što činilo nemogućim. Ova je kuća bila dio svega toga, kao i boravak u Fellinghamu. I aukcijska kuća.

Freya je stavila čajnik na vatru i smireno stala pripremljati čaj. Je li Anna odabrala čajnik? Kuhinjske elemente? Možda ih je čak birala u društvu svoje sestre?

S gornjeg kata nije dopirao nikakav zvuk. Nije bilo ni znaka da će se pojaviti Daniel. Ostao je s Mijom. I tako je trebalo biti.

Ne bi ga toliko voljela da mu dijete nije bilo na prvom mjestu. Freya je natočila čaj u jednu šalicu i sjela kako bi ga popila, sve vrijeme oslušujući zvukove koji bi joj mogli ukazati da će joj se pridružiti.

Činilo se da je prošla čitava vječnost. Možda je trebala pozvati taksi čim su stigli ovamo? Možda ga je trebala zamoliti da malo skrene s puta i odbaci je do njezine bake?

Najzad je začula korake na stubištu. Daniel je polako ušao u kuhinju.

»Čaj je u čajniku. Vjerojatno je još uvijek topao.«

Daniel je otišao i podigao poklopac. Očito mu se svidjelo ono što je tamo vidio, jer je natočio jednu šalicu.

»Je li ona okej?«

»Sada jest.« Umorno je prošao rukom kroz kosu. »Taj Steve ju je pokušao uvjeriti da spava s njime.«

Freyina se ruka snažnije stegnula oko šalice.

»Kad mu je rekla da to ne želi, ostavio ju je i otišao pronaći neku koja želi.«

»Dobro je što ga je odbila.« Daniel ju je pogledao.

»To joj nije moglo biti lako.« Iskapila je čaj do kraja. »Čuj, pozvat ću taksi da me odveze doma. Samo sam se željela uvjeriti da je ona dobro prije nego što odem.«

»Mogu te odvesti...«

»Ne, moraš biti s Mijom.« Progutala je, znajući što će sljedeće izreći, no poželjela je da ne osjeća kako to mora učiniti. »I mislim da je vrijeme da se vratim u London.«

Daniel je svukao svoj sako i pažljivo ga položio preko šanka. Mora da se dijelom nadala kako će se usprotiviti jer ju je bol razdirala.

Baš čudno - jer je sama preuzela kontrolu nad ovim. Bilo je vrijeme. I bila je to njezina odluka. Samo što - ipak nije. Daniel je raširio dlan preko sakoa i ona je uhvatila bljesak njegovog vjenčanog prstena.

Anninog prstena.

»Annina obitelj se nikad neće pomiriti s mogućnošću da budem dio Mijinog života, zar ne? A ona ih treba.« Podigla je svoju torbicu. »I sad joj treba sva tvoja pažnja. Moj ostanak bi samo otežao stvari.«

»I to je to?«

Freya je pokušala zvučati ležerno što je bilo daleko od onoga kako se osjećala.

»Oduvijek smo znali da neće biti lako. I jednostavno mislim da je sad pravo vrijeme. Prije nego što se sve strahovito zakomplicira...«

»Vraćaš se u London?«

Freya je kimnula. »Ne pripadam ovamo. Nikad nisam.« Udahnula je zrak.

»Možda da smo se upoznali u Londonu...? Da nisi bio u braku s Annom...?« Prisilila se na osmijeh, a onda slegnula ramenima. »Sve je to pomalo teoretski, zapravo. Trebat će mi tvoj mobitel da pozovem taksi.«

»Ja ću te odvesti.« Ostavio je sako sa strane i uzeo ključeve. »Mia spava. U redu je.«

To je bilo to. Freya je mogla osjetiti kako joj suze naviru u oči. Prekinula je. Jedina istinska ljubavna veza koju je ikad imala, sad je gotova.

Nije propitkivao njezinu odluku. Nije se nimalo usprotivio. Pogrešno mjesto. Pogrešno vrijeme.

U tišini su otišli do automobila. Brujanje motora, kad ga je pokrenuo, činilo joj se preglasnim. Bila je svjesna svakog njegovog pokreta. Kako je namjestio retrovizor. Kako mijenja brzine.

»Hvala ti na večerašnjoj pomoći.«

Freya je uspjela izmamiti iz sebe nagovještaj osmijeha.»Reci Miji da je volim.«

»Hoću. Naravno.«

Nije prošlo dugo i on je skrenuo automobilom na Margaretin prilaz i blago se zaustavio. Ruke su mu se pomicala na upravljaču. »Nazvat ću te...«

»Nemoj!« Freya se okrenula na sjedalu i pogledala ga. »Neka ovo bude kraj. Postoje stvari koje moraš učiniti, a ja bih ti ih samo otežala.«

Teško je progutao, a potom kimnuo.

Freya je izvukla ključ iz torbe i potom izašla iz automobila. *Da je ostala još koji čas, zaplakala bi.* Polako je koračala.

Prije nego stoje stavila ključ u bravu, Daniel se odvezao.

* * *

»Nedostajat ćeš mi«, rekla je Margaret promatrajući Freyu kako sprema posljednje stvari u svoj kovčeg.

»Vratit ću se.« Podigla je pogled i nasmiješila se. »Otiđi na tu operaciju kuka i možeš doći kod mene u London.«

»Što je s tvojim putovanjem?«

Freya je slegnula ramenima. »Nisam sigurna želim li to i dalje. Morat ću malo promisliti o nekim stvarima.«

Valjat će joj promisliti o koječemu. Besciljno lutanje po svijetu više joj se nije činilo toliko privlačnim. Ali, nije ni cjelodnevni rad u uredu. Kao ni dokoličarenje. Možda bi trebala promisliti može li učiniti nešto za odbjegle tinejdžerice?

»Zašto ga ne nazoveš?« nježno je upitala njezina baka.

»Neću.«

»Zar ne želiš čuti kako je Mia?«

Dakako da je željela. Ali nije mogla nazvati. Morala je vjerovati da će s Mijom odsada sve biti u redu. S oboma.

Uostalom, i on je mogao nazvati nju da je želio. Ali znao je da je ona u pravu. A, ako je bila u pravu, bolje je da što prije preboli gubitak. Podigla je kovčeg s kreveta.

»To je to. Gotova sam.« Freya se nagnula naprijed i čvrsto zagrlila baku. »Ne moraš silaziti dolje sa mnom.«

Margaret je dograbila prekrivač boje kajsije s kreveta i osovila se na noge. Bolno je oterurala do prozora i razmaknula zastore. »Jesi li sigurna da neće biti poledice? Automobil ti je prekriven ledom.«

»Sve glavne ulice se posipaju. Bit će sve u redu.«

Pustila je da se zastor vrati na svoje mjesto i pogledala svoju unuku. »Polako vozi - čuješ li?«

Freya je prišla i čvrsto ovila ruke oko svoje bake. »Uvijek vozim polako. Idem očistiti malo onog leda s auta, a onda ću se vratiti po kovčeg.«

Baka je kimnula, a Freya se sjurila niz stube, zastavši samo kako bi navukla čizme i ogrnula se jaknom od ovčjeg krzna.

Osjećat će se bolje jednom kad krene. Uvijek je bilo tako. Jednom kad se odluka donese, valja nastaviti dalje. Bilo je to kao kad skineš flaster s posjekotine.

Vjetar je bio ledeno hladan. Freya je iskrivila lice u grimasu i zastala kako bi zakopčala jaknu prije nego što će posegnuti u pretinac kako bi izvadila plastičnu strugalicu za snijeg. Počela je strugati led sa suvozačevog prozora dok su joj ledene krhotine padale po prstima.

Čula je automobil kako se približava, ali nije podizala pogleda sve dok nije skrenuo na prilaz.

Koji...?

Freya je prestala s onim stoje radila i gledala, zapanjena, kako se Daniel priljubio svojim automobilom o blatobran njezinog. Odmaknula je kosu s očiju.

»Što radiš?« upitala je kad je izišao.

»Blokiram ti izlaz. Pomislio sam da bi nam ovo mogla postati svojevrsna obiteljska tradicija.«

Namrštila se.

»Tako nećeš imati druge doli poslušati što ti želim reći.«

»Sve smo rekli sinoć.«

Daniel je odmahnuo glavom. »Ne. Ti si sve rekla sinoć. Ja sam samo stajao previše zbunjen da bih shvatio što se događa. Ali jutros, nakon prošle noći, imam ti štošta reći.«

Prišao joj je bliže - i zastao. Oči su mu bile tople i prepune osjećaja. »Znaš, sinoć si izgovorila gomilu gluposti.«

»Što...?«

A onda ju je poljubio. Bio je to trenutak kad se Freya ukipila od šoka, ali samo na trenutak. Njegove su usne bile previše uvjerljive. Jezik mu je izmamio njezinu reakciju.

Osjetila je kako joj se ruke pomiču i privlače ga k sebi, a usne rastvaraju za njega.

»Volim tvoj okus«, rekao je odmaknuvši se. »Mislim da ga se nikad ne bih mogao zasititi.« U očima mu je bila neka nova snaga, kao da mu je time što mu je uzvratila poljubac pružila novu dozu samopouzdanja. »Bolje ti je da zatvoriš ona vrata, jer bi se Margaret mogla ohladiti kuća.«

»Dan...«

Nasmijao se i pohitao sam zatvoriti ulazna vrata. »Nisam uzela ključ!«

»Očekujem da će te Margaret pustiti kasnije unutra. Dođi«, rekao je posegnuvši za njezinom rukom. »Moram ti nešto reći, a želim to učiniti najednom posebnom mjestu.«

Freya je oklijevala dok ju je preplavljivao osjećaj nesigurnosti.

»Bolje ti je da pođeš sa mnom, jer inače nećeš osloboditi svoj automobil«, rekao je sijejavajući na nju svojim smeđim očima.

»Gdje... gdje je Mia?«

»Reći ću ti gdje je za koji trenutak, ali s njom je sve u najboljem redu. Dođi.« Ovaj je put pustila da joj uzme ruku i povuče s prilaza

prema Ulici High.

»Daniele, kamo idemo?«

»Do crkve svetog Marka.«

»Zašto?« Zastala je. »Daniele!«

Nasmijao se. »Ti jednostavno ne možeš podnijeti kad nemaš kontrolu nad situacijom, zar ne? Ali morat ćeš mi vjerovati.«

»Baka neće znati što se dogodilo sa mnom.«

»Mislim da će lako shvatiti kad vidi kako sam ti blokirao auto. Znaš«, rekao je ležerno, »taj tvoj auto mi stvarno ide na živce.«

Počela se uzrujavati. Kao da je to osjetio, Daniel joj je još malo snažnije stisnuo ruku.

»Upravo sam shvatio zašto. Prošle noći kad sam razmišljao o tebi. O nama.

Nevjerojatno sam sporo skopčao što Sophy radi. Samo je natuknula da je to nešto što si odabrala nakon propale veze i svaki put kad bih ugledao tvoj auto, pitao bih se kakav je on bio. Zašto si ga ostavila.«

»Sama sam kupila taj auto.«

Daniel se nasmiješio. »To sam shvatio.«

»I Matt je ostavio mene.«

»Hm. Da, pa, kasnije ćemo detaljnije o tome. Samo, moram odmah reći da je tip idiot. I da mi je zbilja drago što te je ostavio jer me inače nikad ne bi ni pogledala.«

Freya je imala osjećaj kao da je kročila u kakav film. U jednu od onih predivnih romantičnih komedija u kojima je sve završavalo točno onako kako želiš.

»A Sophy nije samo meni iznijela svoju teoriju. Pustila je priču. Kad ju je ispričala nekolicini, to je već postala činjenica koja se samo dalje širila«, rekao je, ponovivši ono što mu je sama prije rekla. »Prilično je vješta u tim suptilnim insinuacijama, nije li? Pažljivo je usadila ideju da si uvijek trčala za imućnim muškarcima. I to se raširilo. Mislim da nitko nikad nije stao i promislio je li to istina.«

»Dan...«

»Psst. Nisam dovršio, a ako me budeš prekidala, izgubit ću nit u onome što želim reći jer je sve vrlo komplicirano.« Skrenuo je u Ulicu Church i hitrim korakom nastavio prema crkvi svetog Marka. »Jednostavno nikad nisam shvatio koliko takvi komentari mogu biti

podmukli. Iako nikad nisam previše držao do Sophynog mišljenja, stvari koje je izrekla o tebi nekako su se smjestile duboko u meni.«

»Nije važno.«

»Ali, jest važno. Nije pošteno.«

Daniel je spustio pogled na nju s izrazom u očima zbog kojeg joj je poskočilo srce.

»I sasvim sigurno nije u pravu. Nakon što si sinoć otišla, samo sam sjedio i klupko mi se počelo odmotavati. Oduvijek sam znao da je Sophy posesivna. Bila je posesivna i prema Anni. I u određenoj mjeri prema Miji. Znam da posljednja stvar na svijetu koju želi jest da nekog dovedem u Mijin život. Ti si joj najgora noćna mora. Ne znam zašto je to tako. Ali, počela te je ogovarati istog časa kad je čula da se vraćaš ovamo.«

Freyi je zastao dah. »Daniele, ovdje se ne radi samo o Sophiji i onome što govori o meni. Radi se o svemu skupa. O Miji. I Anni. I činjenici da si odabrao živjeti u blizini njezine obitelji. I...«

»Znam. Samo me saslušaj.«

Zastala je, a potom kimnula. Nije imala izbora. Automobil joj je bio blokiran. Ali, istina je bila da bi svejedno poslušala. Pored nje, Daniel je bio napet, kao da nije bio siguran što reći.

Otvorio je vratnice koje su vodile na groblje što je okruživalo crkvu i odlučno je poveo prema bijelom nadgrobnom spomeniku.

Anna Ramsay. Zauvijek voljena.

Freya je pročitala natpis. Rekao joj je sve što je već znala. Daniel je volio svoju suprugu. I uvijek će je voljeti.

Daniel se pomaknuo i dotaknuo spomenik. »Znaš, Anna je bila divna«, rekao je ne okrenuvši se, »no, bila je pod strašnim pritiskom svoje obitelji. Znaš kakav je profesor. On je prilično... *snažne* osobnosti.«

Bio je dominantan i prilično antipatičan.

»Kao dijete, bila je nesretna vjerojatno koliko i ti. Samo se drukčije s time nosila. Trudila se udovoljiti svima. Naročito roditeljima. A profesoru je uspjeh bio važniji od svega, tako da je Anna stremila samo najboljem. Naporno je radila kako bi imala najbolje ocjene.«

Freya je grickala donju usnicu.

Jedan je trenutak vladala tišina, a onda se Daniel okrenuo. »Nisi je voljela, zar ne?« upitao je, a oči su mu bile nevjerojatno blage.

Njegovo je pitanje iz nje izmamilo iskreni odgovor. »Nisam je poznavala. Ali zapravo nisam voljela Sophiju pa sam dosta od toga preusmjerila i na njezinu stariju sestru. Mrzila sam što je uvijek dobivala same pohvale i kako su svi govorili o tome koliko je savršena.«

Daniel je dotaknuo njezino lice, palcem joj prelazeći po usnama. »Mistificirala si je. Anna ni u milijun godina ne bi otišla na onakvo mjesto gdje smo jučer pronašli Miju. Ali, nije bila ni poput Sophy. Nije nikoga osuđivala. Zapravo je svakoga prihvaćala.«

Osmijeh mu se iskrivio. »Što donekle i jest razlog zašto smo završili u Fellinghamu. Nikad nije uvidjela koliko je Sophy sklona manipulaciji. Bila je sklona vjerovati ljudima. I bila je hrabra. Uistinu hrabra. Znaš, rekla je Miji da će joj ona uvijek biti majka, ali da se zaista nada da ću pronaći nekoga tko će joj moći biti mama. Mia mi je to sinoć rekla. Mislio sam da će misliti kako nisam odan uspomeni na njezinu mamu ako se zaljubim u nekog drugog. Tako da sam i dalje nosio Annin prsten, kao da ću je time nekako razuvjeriti.«

Ispružio je lijevu ruku, s bijelim tragom kože vidljivim na mjestu gdje mu je bio vjenčani prsten. »Sad su oba kod Mije. Dat će ih rastaliti i napraviti ogrlicu.«

Freya nije znala da su joj suze počele kliziti niz lice sve dok ih Daniel nije nježno obrisao prstima.

»Ne plači. Ne želim da plačeš.«

Iz grla joj se oteo napola jecaj napola štucaj, a onda se našla u njegovim snažnim rukama. Rukama koje su je čvrsto grlile. Naslonila je obraz na njegova prsa, osjećajući gruboću njegove jakne i nježni poljubac u kosi.

Nakon jednog trenutka, odmaknuo se i pogledao dolje u njezino lice. »Znaš da nisam dovršio, zar ne?«

Freya je prešla rukama po licu i kimnula.

»Dođi ovamo.«

Poveo ju je prema prvoj klupi s desne strane glavnih vrata s kojih se pružao pogled na Fellingham. »Anna i ja nikad nismo razgovarali što će biti nakon njezine smrti. Samo smo živjeli u tim trenucima. I uglavnom nikad nisam ni zamišljao da bih se mogao ponovno oženiti.«

Freyi je dah zastao u grlu. Bilo je suviše bolno ovo slušati. Bila je toliko ispunjena nadom pa ipak toliko puna straha. Zar je želio reći da sad o tome razmišlja?

Nasmiješio se. »Bilo je previše bolno. Čitava ta stvar. Voljeti i izgubiti bilo mi je toliko besmisleno.« Glas mu se produbio. »Ali onda sam upoznao tebe, i poželio sam te kao što nikad nikoga nisam želio. Oborila si me s nogu. I nisam znao što ću sa sobom. S jedne strane imao Miju koja je zaribala u školi, a s druge Sophy koja mi je kapala otrov u uši. Zaključio sam da bi mi bila samo još jedna dodatna komplikacija. Ali, onda sam shvatio da sam se svejedno zaljubio u tebe. I progonio me je strašan osjećaj krivnje.«

Znala je to. Sve ovo. Freya je spustila pogled na svoje ruke čvrsto stisnute u krilu. Zbog svega toga je morala otići. Nije mu željela otežavati život.

»Freya, nisam dobar u ovome. Posljednji put kad sam zaprosio ženu, rekao sam nešto u stilu: >Onda bi bilo bolje da se vjenčamo<.«

Daniel je spustio pogled na svoja stopala pa onda pogledao prema Fellinghamu.

»Stvar je u tome da te volim. Volim te toliko da to boli.« Freya je zurila u njega s nevjericom.

Osmijeh mu je iščeznuo. »Plašim se da te ne izgubim. I vraški sam ljubomoran na muškarce s kojima si dijelila život. Znam da sam odabrao način života kojim vjerojatno ne želiš živjeti. I ne postoji ništa što ti mogu priuštiti a da si to sama ne možeš sedam puta više. Ali...« Okrenuo se kako bi pogledao ravno u njezine plave oči. »... volim te i želim provesti ostatak života voleći te.«

»Stvarno?« Riječi su joj izišle kao promukli šapat.

»Ako to znači da moram zatvoriti posao, onda ću to učiniti. Ako te budem morao slijediti dok istražuješ Australiju, i to ću učiniti.«

U glavi joj se vrtjelo. »A što je s Mijom?«

»Mia je definitivno za.« Daniel je ustao. »Dođi.«

Freya je spustila ruku u njegovu i pustila ga da je povede niz stube do stare crkve.

Mia je smjesta ustala. »Je li pristala?«

»Rekao bih da sve još uvijek visi u zraku«, rekao je Daniel pustivši Freyinu ruku. »Želimo te, Freya. Kao dio naših života. Kao dio naše

obitelji.«

Imala je osjećaj kao da je upravo oživjela. Sreća se razlijevala njome poput sunčeve topline.

Freya je pogledala Miju. »Stvarno? Želiš dijeliti svog tatu sa mnom?« Djevojka je kimnula, a njezino je mlado lice bilo napeto od koncentracije.

Daniel se pomaknuo. Ispružio je ruku i isprepleo prste s njezinima. »Udaj se za mene. Promijenimo ono što treba kako bismo uspjeli. Učinimo to. Zavjetujemo se jedno drugome i ostatak života radimo na tome.«

Freya je spustila pogled na svoje ruke, a onda ga podigla prema njegovim očima. »Volim te.«

S iznenadnom žustrinom, Daniel se pomaknuo i obujmio joj lice rukama. »Je li to - da?«

»Da.«

Čula je kako se Mia smije, a onda je bila svjesna samo Danielovih usana na svojim. Toplih i punih ljubavi.

»Stvarno da?« rekao je odmaknuvši se kako bi je mogao pogledati u oči.

»Da.« Smijeh je provalio na površinu.

Daniel je pogledao gore pa u svoju kćer. »Drago mi je da je ovo gotovo. Nikad mi nešto nije bilo teže u životu!« Ispružio je ruku i pozvao Miju da im se pridruži.

»Hajdemo doma i počnimo planirati.«

Sviđalo joj se kako je to zvučalo. Naročito ono »doma«. Zapravo nije bilo ni važno što će odlučiti, sve dok to čine zajedno.

»Što bi učinio da sam već otišla u London?« upitala je Freya.

»Krenuo bih za tobom.« Daniel ju je pogledao, očima stvarajući intimni svijet koji je pripadao samo njima dvoma. »Ti si moj svijet. Svjetlo nakon mrkne noći. Volim te i voljet ću te do smrti.«

EPILOG

»Nešto staro, nešto novo, nešto posuđeno i nešto plavo«, čvrsto je rekla Margaret.

Freya je pogladila dugačku čipkastu opravu koju je odabrala nositi preko svilene haljinice. Jednostavne i - nadala se - prekrasne. Kad je došlo do toga da odabere vjenčanu haljinu, zaključila je da ne želi ispuniti svoj djevojački san i odjenuti krinolinu.

»Ovo je novo.«

»A podvezica je plava«, dodala je Mia.

Freya se nasmiješila svojoj baki. »A ti si mi darovala svoj stari veo.«

»Darovala. Znači, ostaje ti nešto što moraš posuditi«, bila je neumoljiva. »Nije dobar znak ako nemaš nešto posuđeno.«

»Ne vjerujem u to.« Freya je posegnula za bijelom ružom koju će zataknuti u veo. »Mia, hoćeš li mi ti ovo staviti?« Mia joj je prišla i zatakнула ružu. »Hvala. Kako izgledam?«

»Preljepo.«

»Trebala ti nešto posuđeno.«

Mia je jedan trenutak djelovala nesigurno. »Što misliš o ovome?« Podigla je privjesak koji je dala napraviti od vjenčanog prstenja svojih roditelja. Bio je prelijep. Profinjen i vitičast.

»Posudila bi mi to?«

Otkopčala ga je i predala joj. Freyine su se oči ispunile suzama pa je ispružila ruku i čvrsto zagrlila Miju. »Volim te, znaš to.«

Mia se nasmijala. »To ti je posao. Sad si moja mama.«

»Nemojte mi samo sad početi plakati vas dvije«, rekla je Margaret podigavši se sa naslonjača, »jer će vam se razmazati maškara. Mislim da čujem svoj automobil.«

Freya je uzela svoj buket bijelih ruža i pomogla baki da iziđe.

»Trebala bi staviti novčić u cipelu«, rekla je kao posljednji savjet. »To ti je za zdravlje.«

»Jao meni ako je organizirala da me dođe poljubiti dimnjačar«, promrsila je Freya Miji dok je bakin automobil odlazio prema crkvi svetog Marka.

Mia je pogledala u drugom smjeru i nasmijala se. »Tata je rekao da će ovo napraviti.«

Freya se okrenula i ugledala lijepu konjsku kočiju kako se pojavljuje iza ugla. Suze koje je prije uspijevala potisnuti, prijetile su da će joj se razliti niz obraze.

»Kad je to dogovorio?«

»Prošlog tjedna. Rekao je da ti je to bio san kad si bila mojih godina. Moraš priznati da je zakon.«

Freya je prihvatila ruku muškarca koji je skočio dolje i pomogao joj popeti se u kočiju. »A što da je padala kiša?«

Mia se, također uz pomoć kočijaša, odmah našla pored nje. »Došli bi s drukčijom kočijom. Ovo je baš visoko.« Spustila je buket na krilo. »Bi li voljela da te tvoj otac preda?«

»Radije bih bila s tobom.« Freya je posegnula i stisnula Mijinu ruku.

»Uostalom, vjerojatno sam malo prestara da me se predaje.«

»Glupost!« Mia se nasmijala.

»Gospodin Ramsay me je zamolio da vam uručim ovo«, rekao je kočijaš predavši Freyi crvenu ružu.

Posegnula je i uzela je, odmotavši papirnatu trakicu omotanu oko peteljke.

»Što piše?«

Freya ju je ispružila. »Požuri!«

Kočija je krenula, a Freya je imala osjećaj kao da je zalutala u kakav film. Nakon nekoliko dana kiše, čak se i sunce promolilo kako bje blagoslovilo. Mogla je namirisati zelenilo i čisti svježi miris engleskog ljetnog dana.

Crkva svetog Marka bila je prelijepa kao i uvijek. Čvrsta, trajna i spokojna.

Pitala je Daniela bi li se želio vjenčati negdje drugdje, na mjestu koje mu nije budilo tužne uspomene, ali on je rekao da mu ovo mjesto budi one sretne.

Freya se nasmiješila i umetnula crvenu ružu u svoj bijeli buket prije nego što je sišla s kočije.

»Ne smiješ to napraviti«, prigovorila je Mia pokazavši na crvenu ružu. »Kvari temu.«

»Ali, romantično je.«

Mia se nije doimala uvjerenom, ali nije navaljivala. »Spremna?« Freya je kimnula.»Idemo onda pronaći tatu.«

Masivna vrata su bila otvorena i Freya je kročila u crkvu. Bila je ukrašena cvijećem do posljednjeg centimetra. Preplavio ju je miris bakinog cvjetnog vijenca. Glazba sa starih orgulja punila joj je uši, ali bila je svjesna samo Daniela.Nije ju omelo niti zanovijetanje njezinih roditelja oko rasporeda sjedenja. Samo Daniel. Visok, crnokos i zgodan, baš kakvi bi trebali biti filmski junaci.

Okrenuo se i gledao je dok je klizila prolazom, a onda joj je namignuo prije nego što ju je primio za ruku. »Nisi se žurila«, nježno je prošaptao.

»Zar si pomislio da sam odustala?«

Njegove su usne lebdjele nad njezinima. »Zato sam navaljivao da Mia bude s tobom.«

»Ah.«

Poveo ju je prema oltaru i nagnuo se prema njoj posljednji put prije nego što počne ceremonija. »Sretan ti rođendan. Neka ti se ostvare sve želje.«

U tom je trenutku Freya bila sigurna da su joj sve želje ispunjene.

O AUTORICI

Natasha Oakley svima je u osnovnoj školi govorila da želi biti spisateljica kad odraste. Zamišljala je da će pisati u kući i da će joj mama redovito donositi svježu kavu - napitak koji tada nije voljela. Ovisnost o kavi je postala stvarnost, a ljubav prema pripovijedanju nije ju napustila. Po profesiji glumica, Natasha je počela pisati kad joj je peto dijete počelo spavati preko noći. Rođena Londončanka, sada živi u Bedfordshireu sa suprugom i djecom. Kad ne piše ili nema potrebu »za nadziranjem rulje«, voli zalutati na pokoji sajam antikviteti i posjećivati dražbe.

Table of Contents

PRVO POGLAVLJE
DRUGO POGLAVLJE
TREĆE POGLAVLJE
ČETVRTO POGLAVLJE
PETO POGLAVLJE
ŠESTO POGLAVLJE
SEDMO POGLAVLJE
OSMO POGLAVLJE
DEVETO POGLAVLJE
DESETO POGLAVLJE
JEDANAESTO POGLAVLJE
EPILOG
O AUTORICI